POLIROM

Georges
SIMENON

Maigret
şi gangsterii

Maigret

Georges Simenon

Maigret şi gangsterii

Seria MAIGRET

Georges Simenon, Maigret, Lognon et les gangsters, 1952

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2007

Capitolul 1

Unde Maigret este constrâns să se ocupe de doamna Lognon, de infirmităţile şi de gangsterii ei

— Am înţeles... Am înţeles... Da, domnule...

Sigur că da... Bineînţeles... Vă promit că voi face tot posibilul. Exact... Vă salut... Cum? Am spus: vă salut... Cu tot respectul... Bună ziua, domnule...

Probabil pentru a zecea oară - nu mai ţinea socoteala -, Maigret închise telefonul, îşi aprinse iar pipa, privind cu reproş ploaia interminabilă şi rece care cădea afară, şi, apucând stiloul, se aplecă spre raportul care nu avea încă nici jumătate de pagină, deşi îl începuse de o oră.

În realitate, în timp ce scria un cuvânt, se gândea la altceva, la ploaie, acea ploaie aparte dinaintea frigului iernii, având darul să ţi se strecoare după ceafă, prin pantofi, să se scurgă cu picături mari de pe pălărie, o ploaie care aduce guturai, murdară şi tristă, făcându-i pe oameni să stea în casă, unde seamănă cu nişte fantome în spatele geamurilor.

Oare plictisul îi împinge atunci să telefoneze?

Din opt sau zece convorbiri telefonice succesive, nici măcar trei nu erau utile. Iar soneria se auzea din nou. Maigret se uită la telefon ca şi cum i-ar fi venit să-l facă praf cu o lovitură de pumn, apoi răcni:

— Alo?

— Doamna Lognon insistă să vă vorbească personal.

— Care doamnă?

— Lognon.

Părea o glumă, pe o vreme ca aceea, într-un moment în care Maigret era deja exasperat, să audă la capătul celălalt al firului numele celui poreclit de toţi „inspectorul Nasolu'“, omul cel mai lugubru din poliţia pariziană, cu o neşansă atât de proverbială, încât unii pretindeau că individul aduce ghinion.

Şi nu era nici măcar Lognon la telefon, ci doamna Lognon. Maigret o întâlnise o singură dată, în locuinţa lor din Piaţa Constantin Pecqueur, în Montmartre, şi de atunci nu mai avusese nici un resentiment faţă de inspector. Continua să-l evite în măsura posibilului, dar compătimindu-l din toată inima.

— Fă-mi legătura... Alo! Doamna Lognon?

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnule comisar...

Articulă cu preţiozitate silabele, aşa cum fac cei care ţin neapărat să dovedească faptul că au fost bine educaţi. Maigret observă că era joi, 19 noiembrie. Ceasul din marmură neagră, de pe cămin, arăta ora unsprezece.

— Nu mi-aş fi permis să insist să vă vorbesc personal dacă n-aş fi avut un motiv important.

— Da, doamnă.

— Ne cunoaşteţi pe mine şi pe soţul meu. Ştiţi că...

— Da, doamnă.

— Trebuie să vă văd neapărat, domnule comisar.

Se întâmpla nişte lucruri oribile şi sunt speriată.

Dacă sănătatea mi-ar permite, aş da fuga la Poliţia Judiciară. Dar, după cum ştiţi, de ani de zile sunt ţintuită în casă, la etajul cinci.

— Dacă înţeleg bine, aţi vrea să vin acolo?

— Vă rog, domnule Maigret.

Era nemaipomenit. Se exprima politicos, dar cu fermitate.

— Soţul nu-i acasă?

— A dispărut.

— Poftim? Lognon a dispărut? De când?

— Nu ştiu. Nu-i la birou şi nimeni nu ştie unde ar putea fi. Gangsterii au venit din nou azi-dimineaţă.

— Cine?

— Gangsterii. O să vă povestesc totul. Lognon n-are decât să se-nfurie! Sunt prea speriată.

— Vreţi să spuneţi că nişte oameni v-au intrat în casă?

— Da.

— Cu forţa?

— Da.

— Când eraţi acolo?

— Da.

— Şi v-au luat ceva?

— Poate nişte hârtii. N-am putut să verific.

— S-a întâmplat în dimineaţa asta?

— Acum o jumătate de oră. Dar ceilalţi doi fuseseră şi alaltăieri.

— Care a fost reacţia soţului dumneavoastră?

— Nu l-am mai văzut.

— Vin imediat.

Maigret încă nu credea. Mă rog, nu era foarte convins. Se scărpina în cap, alese două pipe şi le puse în buzunar, apoi întredeschise uşa de la biroul inspectorilor.

— A auzit cineva ceva de Lognon în ultimele zile?

Numele stârnea întotdeauna zâmbetul. Nu.

Nimeni nu auzise nimic. Lognon, deşi îşi dorea cu ardoare, nu lucra pe Quai des Orfevres, ci la secţia a doua din arondismentul IX, iar biroul lui se afla la comisariatul de pe stradă La Rochefoucauld.

— Dacă mă caută cineva, mă întorc peste o oră. Avem vreo maşină jos?

Îşi îmbrăcă pardesiul gros, găsi în curte o maşină mică a poliţiei şi dădu adresa din Piaţa Constantin Pecqueur.

Atmosfera de pe străzi era la fel de veselă ca aceea de sub acoperişul de sticlă al Gării de Nord, iar trecătorii suportau cu stoicism jerbele de apă murdară cu care automobilele împroşcau trotuarele.

Era un imobil banal, vechi de un secol, fără ascensor. Maigret urcă cele cinci etaje oftând. În sfârşit, o uşă se deschise fără să fie nevoie să bată, iar doamna Lognon, cu nasul şi ochii roşii, îl pofti să intre, murmurând:

— Vă sunt atât de recunoscătoare că aţi venit!

Dacă aţi şti cât de mult vă admiră bietul meu soţ!

Nu era adevărat. Lognon nu putea să-l sufere.

Lognon nu-i înghiţea pe cei care aveau şansa să lucreze pe Quai des Orfèvres, pe toţi comisarii, pe oricine avea un grad mai mare decât al lui. Îi ura pe cei mai în vârstă pentru că erau mai în vârstă decât el şi pe tineri pentru că erau tineri...

— Luaţi loc, domnule comisar.

Era mică de statură, slabă, prost coafată şi purta un halat de casă din flanelă de un mov urât. Avea ochii încercănaţi, nasul subţire şi ducea mereu mina în partea stângă a pieptului, cum fac suferinzii de inimă.

— N-am vrut să ating nimic, ca să vă puteţi da seama...

Apartamentul era mic: o sufragerie, un salon, un dormitor, bucătăria şi toaletă, totul de proporţii reduse, cu uşi pe care mobila le împiedica să se deschidă larg. Pe pat stătea ghemuit un motan negru.

Doamna Lognon îl poftise pe Maigret în sufragerie; era evident că salonul nu era folosit.

Sertarele bufetului nu conţineau argintărie, ci documente, carnete, fotografii puse claie peste grămadă; pe jos zăceau scrisori.

— Cred, spuse Maigret, ezitând să-şi aprindă pipa, că ar fi mai bine să începeţi cu începutul.

Mai adineauri, la telefon, aţi pomenit de nişte gangsteri.

Mai întâi, femeia spuse cu accentul resemnat al unei persoane obişnuite să sufere:

— Puteţi fuma.

— Mulţumesc.

— De marţi dimineaţă...

— Adică de alaltăieri?

— Da. Săptămâna asta, Lognon e de noapte.

Marţi dimineaţă, s-a întors puţin după şase, ca de obicei. Dar, în loc să se culce imediat după ce a mâncat, s-a plimbat mai bine de o oră prin apartament de m-a luat ameţeala.

— Părea preocupat de ceva anume?

— Ştiţi cât e de corect, domnule comisar. Eu îi tot spun că e prea conştiincios, că-şi distruge sănătatea şi că nimeni n-o să-i mulţumească pentru asta. Îmi cer iertare că vorbesc aşa direct, dar trebuie să recunoaşteţi că n-a fost niciodată tratat aşa cum merită. E un om care se gândeşte doar la serviciu, care se consumă...

— Aşadar, marţi dimineaţă...

— La opt, a coborât să facă piaţa. Mi-e ruşine că sunt o femeie neputincioasă, adică nu sunt bună de nimic, dar nu e vina mea. Doctorul îmi interzice să urc scările şi Lognon e obligat să cumpere el tot ce avem nevoie. Nu e o treabă pentru un bărbat ca dânsul, ştiu. De fiecare dată...

— Marţi dimineaţă...

— A făcut cumpărăturile. Apoi mi-a spus că trebuie să treacă pe la birou, că probabil nu va întârzia mult şi că va dormi după-amiază.

— N-a pomenit de cazul de care se ocupa?

— Nu vorbeşte niciodată despre cazurile lui.

Când se întâmpla să-i pun vreo întrebare, răspunde că trebuie să respecte secretul profesional.

— Şi nu s-a mai întors de atunci?

— Ba da, pe la unsprezece.

— În aceeaşi zi?

— Da. Marţi pe la unsprezece dimineaţa.

— Era tot nervos?

— Nu ştiu dacă era nervos sau dacă de vină era guturaiul, pentru că făcuse guturai. Am insistat să ia medicamente. Mi-a răspuns că se va îngriji mai târziu, când va avea timp, că trebuie să plece iar, dar că se va întoarce înainte de masa de seară.

— Şi s-a întors?

— Staţi puţin. Dumnezeule! Acum mi-a venit în minte! Dacă n-am să-l mai văd niciodată? Şi eu care i-am făcut reproşuri, spunându-i că nu se gândeşte la mine, ci doar la munca lui...

Maigret aştepta, resemnat, nesigur pe un scaun cu spetează prea dreaptă şi neîndrăznind să se lase pe spate, pentru că scaunul nu era solid.

— Cam la un sfert de oră după ce a plecat, poate nici atât, pe la unu, am auzit paşi pe scară.

Am presupus că venise cineva la persoana de la şase, o femeie care, între noi fie vorba...

— Da. Paşi pe scară...

— S-au oprit pe palierul meu. Tocmai mă culcasem iar, cum mi-a prescris doctorul să fac după ce iau masa. Cineva a bătut la uşă şi n-am răspuns. Lognon mi-a recomandat să nu răspund niciodată când oamenii nu-şi spun numele. Nu poţi lucra aşa cum face el fără să ai necazuri, nu?

Am fost surprinsă când am auzit uşa deschizându-se, apoi paşi pe culoar şi în sufragerie.

Erau doi, doi bărbaţi, care s-au uitat în dormitor şi m-au zărit stând în pat.

— I-aţi putut vedea bine?

— Le-am strigat să plece, i-am ameninţat că voi chema poliţia. Chiar am întins mâna spre telefonul de pe noptieră.

— Şi?

— Unul dintre ei, cel mai mic de statură, mi-a arătat revolverul, spunându-mi ceva într-o limbă pe care n-o cunosc, probabil în engleză.

— Cum arătau?

— Nu ştiu cum să-i descriu mai bine. Erau foarte bine îmbrăcaţi. Amândoi fumau ţigarete.

Pe cap aveau pălărie. Păreau miraţi că nu găsesc ceva sau pe cineva. „Dacă aveţi treabă cu soţul meu...”, am început eu. Dar nu mă ascultau. Cel mai înalt s-a plimbat prin tot apartamentul, în timp ce al doilea mă supraveghea. Îmi amintesc că s-au uitat sub pat şi în dulapuri.

— N-au scotocit prin sertare?

— Ăştia doi nu. N-au stat mai mult de cinci minute, nu m-au întrebat nimic şi au plecat liniştiţi, ca şi cum vizita lor ar fi fost cât se poate de naturală. Bineînţeles, m-am repezit la fereastră şi i-am văzut discutând, pe trotuar, lângă o maşină mare de culoare neagră. Cel mai înalt a urcat în maşină, iar celălalt a mers pe jos până la colţul străzii Caulaincourt. Cred că a intrat în bar. Am telefonat imediat la biroul soţului meu.

— Şi l-aţi găsit?

— Da. Tocmai ajunsese. I-am povestit ce se întâmplase.

— A părut surprins?

— E greu de spus. La telefon, are întotdeauna un ton ciudat.

— V-a cerut să-i descrieţi pe cei doi bărbaţi?

— Da. Am făcut-o.

— Mai faceţi-o o dată.

— Erau amândoi foarte bruneţi, ca italienii, dar sunt sigură că nu vorbeau italiana. Cred că şeful era cel înalt, un bărbat frumos, zău aşa, poate puţintel prea gras, la vreo patruzeci de ani.

Părea că atunci ieşise de la frizer.

— Şi cel mic de statură?

— Mai vulgar, cu nasul turtit şi urechi de boxer, cu un dinte de aur în faţă. Purta o pălărie gri deschis şi un pardesiu cenuşiu; celălalt, un pardesiu din păr de cămilă nou-nouţ.

— Lognon n-a venit repede acasă?

— Nu.

— N-a trimis pe cineva de la poliţia din cartier?

— Nu. Mi-a recomandat să nu mă îngrijorez, chiar dacă nu se va întoarce acasă decât peste câteva zile. L-am întrebat cum o să mă descurc cu mâncarea şi mi-a spus că va avea el grijă de asta.

— Şi a avut?

— Da. A doua zi dimineaţă, furnizorii au venit să aducă tot ce aveam nevoie. La fel şi în dimineaţa asta.

— N-aţi primit nici o veste de la Lognon toată ziua de ieri?

— Mi-a telefonat de două ori.

— Şi astăzi?

— O dată, pe la nouă.

— Ştiţi de unde vă telefonează?

— Nu. Nu-mi spune niciodată unde se află. Nu ştiu cum se poartă ceilalţi inspectori cu soţiile lor, dar el...

— Să ajungem la vizita din dimineaţa asta.

— Am auzit din nou paşi pe scară.

— La ce oră?

— Puţin după zece. Nu m-am uitat la ceas.

Poate era zece şi jumătate.

— Erau aceiaşi?

— Era unul singur, pe care nu-l mai văzusem vreodată. N-a bătut la uşă, ci a intrat imediat, ca şi cum ar fi avut cheia. Poate că a folosit un şperaclu.

Mă aflam în bucătărie, curăţam legumele. M-am ridicat de pe scaun şi l-am zărit în cadrul uşii.

„Nu mişca”, mi-a spus. „Şi mai ales nu striga. Nu-ţi fac nici un rău.”

— Avea vreun accent?

— Da. A făcut mai multe greşeli de exprimare.

Ăsta sunt sigură că era american; un tip înalt şi cu părul de un blond aproape roşcat, lat în umeri, care molfăia gumă de mestecat. Se uită curios în jur, ca şi cum ar fi văzut pentru prima dată un apartament parizian. De la primă privire în salon, a zărit diploma pe care Lognon a primit-o după douăzeci şi cinci de ani de serviciu.

Diploma, în ramă de lemn negru cu dunguliţe aurii, avea scris frumos numele lui Lognon şi gradul lui.

— „Un poliţai, ai!”, a exclamat individul.

„Unde-i?” I-am răspuns că nu ştiu şi asta n-a părut să-l tulbure. Atunci a început să deschidă sertarele, să examineze hârtiile şi să le arunce pe unde îi venea, uneori lăsându-le să cadă pe podele.

A găsit o fotografie cu mine şi cu soţul meu făcută acum cincisprezece ani, s-a uitat la mine dând din cap şi a pus-o în buzunar.

— Pe scurt, nu se aştepta ca Lognon să fie poliţist?

— N-a fost surprins în mod deosebit, dar sunt convinsă că nu ştia când venise.

— V-a întrebat în ce serviciu activează?

— M-a întrebat unde l-ar putea găsi. I-am răspuns că nu am habar, că soţul meu nu-mi vorbeşte niciodată de treburile lui.

— N-a insistat?

— A continuat să citească tot ce găsea.

— Documentele oficiale ale soţului se aflau în acel sertar?

— Da. Bărbatul le-a pus în buzunar împreună cu fotografia. Sus pe bufet a găsit o sticlă cu rachiu de cidru şi şi-a turnat un pahar mare.

— Asta a fost tot?

— S-a uitat şi el sub pat şi în dulapuri. S-a întors în sufragerie să bea iar şi a plecat adresându-mi un salut ironic.

— Aţi remarcat dacă purta mănuşi?

— Da, mănuşi din piele de porc.

— Şi ceilalţi doi?

— Cred că şi ei aveau mănuşi. În orice caz, cel care m-a ameninţat cu revolverul avea.

— V-aţi dus din nou la fereastră?

— Da. L-am văzut ieşind din casă şi apropiindu-se de unul dintre primii doi, cel mic de statură, care îl aştepta în colţul străzii Caulaincourt.

Am sunat imediat la comisariatul din strada La Rochefoucauld şi am cerut să vorbesc cu Lognon. Mi s-a răspuns că nimeni nu-l văzuse în dimineaţa asta, că nu era aşteptat să vină şi, când am insistat, mi s-a spus că nu fusese la birou noaptea trecută, deşi era de serviciu.

— Le-aţi spus ce se întâmplase?

— Nu. M-am gândit imediat la dumneavoastră, domnule comisar. Ştiţi, îl cunosc pe Lognon mai bine decât oricine. E un om care vrea să facă totul perfect. Până acum, nimeni nu i-a recunoscut meritele, dar el mi-a vorbit deseori de dumneavoastră, ştiu că nu sunteţi ca ceilalţi, că nu-l invidiaţi, că...

Mi-e teamă, domnule Maigret. Probabil că are de-a face cu nişte indivizi prea puternici pentru dânsul şi Dumnezeu ştie dacă la ora asta nu cumva...

Soneria telefonului răsună în dormitor. Doamna Lognon tresări.

— Îmi daţi voie?

Maigret o auzi spunând, pe un ton care devenise brusc tăios:

— Cum! Tu eşti? Unde-ai fost? Am sunat la birou şi mi-au spus că n-ai mai dat pe-acolo de ieri. Comisarul Maigret e aici...

Maigret, care venise lângă ea, întinse mâna spre receptor.

— Îmi permiteţi? Alo! Lognon?

Omul de la celălalt capăt al firului rămânea tăcut, probabil cu privirea fixă şi dinţii strânşi.

— Auzi, Lognon, unde te afli în momentul ăsta?

— La birou.

— Eu sunt la tine în apartament, cu soţia ta.

Trebuie să stăm de vorbă. Voi trece pe la comisariat, e în drumul meu. Aşteaptă-mă... Cum?

Îl auzi pe inspector bâiguind:

— N-aş vrea aici. O să vă explic, domnule comisar...

— Atunci să fii peste o jumătate de oră la Poliţia Judiciară.

Închise şi se duse să-şi ia pipa şi pălăria.

— Credeţi că totul e în regulă? întrebă doamna Lognon.

Şi, văzând că el o privea fără să înţeleagă, adăugă:

— E atât de imprudent, atât de sârguincios, încât, uneori...

— Să intre.

Lognon era ud, plin de noroi, ca şi cum ar fi rătăcit toată noaptea pe străzi, şi era atât de răcit, încât stătea cu batista în mina. Tinea capul într-o parte, ca un copil

care se aşteaptă la o bruftuluială, şi rămăsese în picioare în mijlocul încăperii.

— Stai jos, Lognon. Tocmai m-am întors de la tine de acasă.

— Ce v-a spus soţia mea?

— Presupun că tot ce ştia.

Urmă o tăcere destul de lungă, de care Lognon profită ca să-şi şteargă nasul, fără să îndrăznească să-l privească pe Maigret în faţă, iar comisarul, care îi cunoştea susceptibilitatea, nu prea ştia cum să-l ia.

Ceea ce spusese doamna Lognon despre soţul ei nu era chiar inexact. Nerodul ăla, vrând să facă lucrurile foarte bine, ajungea în mod invariabil în posturi stânjenitoare, convins că lumea întreagă se îndârjea contra lui, că era victima unei conjuraţii urzite pentru a-l împiedica să promoveze şi să ocupe, în sfârşit, locul pe care îl merită în cadrul Brigăzii Speciale de la Poliţia Judiciară.

Lucrul cel mai tulburător era că individul nu era prost, că dădea cu adevărat dovadă de conştiinciozitate şi că era cel mai cinstit om din lume.

— Stă în pat? întrebă el în cele din urmă.

— Se sculase când am sosit.

— E supărată pe mine?

— Uită-te la mine, Lognon. Fă-te comod. Ştiu doar ce mi-a spus soţia ta, dar mi-e de-ajuns să mă uit la tine ca să înţeleg că ceva nu-i în regulă.

Nu depinzi direct de mine şi ce ai făcut nu mă priveşte. Dar poate că acum, când soţia ta a apelat la mine, ar fi mai bine să-mi spui ce s-a întâmplat.

Ce zici?

— Da, aşa cred.

— În acest caz, te rog să-mi spui totul. Înţelegi?

Nu o parte, nu *aproape* totul.

— Înţeleg.

— Bine. Poţi fuma.

— Nu fumez.

Era adevărat. Maigret uitase. Nu fuma din cauza doamnei Lognon, căreia fumul de tutun îi făcea rău.

— Ce ştii despre gangsterii ăia?

Lognon răspunse cu multă convingere:

— Cred că sunt într-adevăr nişte gangsteri.

— Americani?

— Da.

— Cum ai intrat în legătură cu ei?

— Nici eu nu ştiu. Dar dacă am ajuns aici, mai bine să vă mărturisesc totul, chiar dacă e să-mi pierd slujba.

Se uita fix la birou şi buza de jos îi tremura.

— Tot s-ar fi întâmplat într-o zi.

— Ce?

— Ştiţi foarte bine. Nu mă dau afară pentru că nu au de ales, pentru că încă nu m-au prins cu vreo greşeală, dar de ani de zile sunt cu ochii pe mine...

— Cine?

— Toţi.

— Haide, Lognon!

— Chiar aşa, domnule comisar.

— Ai ajuns să te consideri persecutat?

— Îmi cer iertare.

— Nu-ţi mai tot lăsa umerii în jos şi nu te mai uita în altă parte. Aşa! Acum vorbeşte-mi ca un bărbat.

Lognon nu plângea, dar guturaiul îi umezea ochii şi era enervant să-l vezi ducându-şi mereu batista la faţă.

— Te ascult.

— S-a întâmplat în noaptea de luni spre marţi.

— Când erai de serviciu?

— Da. Să fi fost cam unu dimineaţa. Eram la o pândă.

— Unde?

— La biserica Notre-Dame-de-Lorette, chiar lângă gardul de fier, în colţul străzii Flechier.

— Înseamnă că nu erai în sectorul tău?

— Exact la limită. Strada Flechier se află în sectorul trei, dar supravegheam băruleţul din colţul străzii Martirilor, care se află în sectorul meu. Primisem informaţia că, uneori, un tip venea acolo noaptea să vândă cocaină. Strada Flechier e întunecoasă, aproape întotdeauna pustie la ora aceea. Eram lipit de gardul de fier al bisericii. La un moment dat, o maşină a dat colţul străzii Chateaudun, a redus viteza şi a oprit un moment la mai puţin de zece metri de mine. Cei din maşină n-au bănuit prezenţa mea. Portiera s-a deschis şi un corp omenesc a fost aruncat pe trotuar, după care maşina a plecat mai departe spre strada Saint-Lazare.

— Ai reţinut numărul?

— Da. Mai întâi m-am repezit la corpul aruncat din maşină. Aproape că aş jura că omul era mort, dar nu sunt sigur. În întuneric, mi-am trecut mâna peste pieptul lui şi m-am murdărit de sânge cald încă.

Maigret se încruntă şi murmură:

— N-am auzit nimic de genul ăsta la raport.

— Ştiu.

— Totul s-a întâmplat pe strada Flechier, adică pe trotuarul sectorului trei.

— Da.

— Atunci, cum se face că...

— O să vă spun. Îmi dau seama că am greşit.

Poate că n-o să mă credeţi.

— Ce s-a întâmplat cu cadavrul?

— Tocmai asta voiam să vă spun. Nu se vedea nici un agent de poliţie. Băruleţul era deschis, la mai puţin de o sută de metri. M-am dus acolo cu intenţia de a telefona.

— Cui?

— Comisariatului din sectorul trei.

— Ai făcut-o?

— M-am oprit la tejghea ca să cer o fisă. M-am uitat fără să vreau afară şi am văzut o altă maşină care ieşea de pe strada Flechier şi intră pe strada Notre-Dame-de-Lorette. Se oprise lângă locul unde lăsasem corpul. Atunci, am ieşit din bar ca să încerc să văd numărul, dar maşina era deja prea departe.

— Un taxi?

— Nu cred. Totul s-a petrecut foarte repede.

Am avut un presentiment. Am luat-o la fugă spre biserică. Corpul nu mai era acolo.

— N-ai dat alarma?

— Nu.

— Nu ţi-a trecut prin minte că, dacă ai fi dat în urmărire numărul primei maşini, poliţia ar fi avut şanse s-o găsească?

— M-am gândit la asta. Dar mi-am spus că făptaşii nu erau chiar atât de proşti ca să circule mult timp cu aceeaşi maşină.

— N-ai făcut raport?

Maigret înţelesese, evident. De ani şi ani de zile, bietul Lognon aştepta cazul răsunător care să-l scoată în evidenţă. Îţi venea să crezi că, într-adevăr, atrăgea ghinionul. Sectorul lui era unul dintre acelea unde aveau loc cele mai multe crime. Dar, de fiecare dată când era comisă una, sau el nu era de serviciu, sau, dintr-un motiv oarecare, cazul era preluat de Brigadă Specială.

— Ştiu că am greşit. Mi-am dat seama aproape imediat, dar, pentru că nu dădusem alarma, era deja prea târziu.

— Ai găsit maşina?

— Dimineaţă, m-am dus la prefectură, unde, consultând listele, am aflat că maşina aparţinea unui garaj de la Poarta Maillot. Am fost acolo.

E un garaj care închiriază maşini cu ziua sau cu luna.

— Maşina fusese înapoiată?

— Nu. Fusese închiriată cu două zile mai înainte pe o perioadă nedeterminată. Am văzut fişa clientului, un anume Bill Larner, cetăţean american, cu domiciliul la hotelul *Wagram,* pe Bulevardul Wagram.

— L-ai găsit acolo pe Larner?

— Părăsise hotelul pe la patru dimineaţa.

— Vrei să spui că s-a aflat în camera lui până la patru dimineaţa?

— Da.

— Atunci, nu era în maşină?

— Cu siguranţă că nu. Portarul de noapte l-a văzut când s-a întors pe la miezul nopţii. Larner a primit un telefon la trei şi jumătate şi a plecat aproape imediat.

— Cu tot cu bagaje?

— Nu. A anunţat că se duce să ia un prieten de la gară şi că se va întoarce la micul dejun.

— Dar, bineînţeles, n-a mai venit.

— Nu.

— Şi maşina?

— A fost găsită în cursul dimineţii la Gara de Nord.

Lognon îşi şterse iar nasul şi se uită la Maigret cu un aer pocăit.

— Repet, am greşit. Azi e joi şi, de marţi dimineaţă, tot încerc să mă adun. Nu m-am întors acasă.

— De ce?

— Probabil că soţia mea v-a spus că au venit, marţi, la puţin timp după ce am plecat. E un indiciu, nu?

Maigret îl lăsă să vorbească.

— După părerea mea, asta înseamnă că, după ce au aruncat cadavrul pe trotuar, m-au zărit în umbră. Şi-au spus că sigur am reţinut numărul maşinii. Mă refer la prima maşină, bineînţeles, pentru că au fost două. S-au

grăbit s-o abandoneze. Apoi i-au telefonat lui Bill Larner şi i-au spus că, după fişa de la garaj, probabil că i se va da de urmă.

Maigret, în timp ce asculta, făcea desene pe sugativă.

— Pe urmă?

— Nu ştiu. Fac doar supoziţii. Probabil au citit ziarele şi au constatat că nu scria nimic despre toată treaba.

— Ai vreo idee cum te-au găsit?

— Nu văd decât o singură explicaţie, şi asta ar dovedi că oamenii ăştia sunt foarte tari, că sunt profesionişti. Ascunşi în apropierea garajului, m-au văzut venind să iau informaţii şi m-au urmărit.

M-am întors acasă la masa de prânz şi, după ce am plecat, au intrat în apartament.

— Unde sperau că vor găsi cadavrul?

— Şi dumneavoastră credeţi asta?

— Nu ştiu... De ce nu te-ai mai dus acasă de atunci?

— Pentru că presupun că de atunci supraveghează casa.

— Ţi-e teamă, Lognon?

Obrajii lui Lognon deveniră la fel de roşii ca nasul lui borcănat.

— Prevedeam că se va crede asta. Dar nu-i adevărat. Voiam doar să-mi păstrez libertatea de mişcare. Am luat o cameră la un hotel mic din Piaţa Clichy şi am ţinut legătura telefonic cu soţia mea. De atunci, lucrez zi şi noapte. Am vizitat mai bine de o sută de hoteluri, mai întâi în cartierul Ternes, pe lângă Bulevardul Wagram, apoi spre Operă. Soţia mi i-a descris pe cei doi bărbaţi veniţi la noi în casă. M-am dus la Biroul pentru străini, la prefectură. În acelaşi timp, mi-am făcut şi treaba la birou.

— Pe scurt, sperai să faci ancheta asta singur?

— Da, la început. Am crezut că eram în stare.

Acum, vor face cu mine ce vor vrea.

Bietul Lognon! Existau momente când, în pofida celor patruzeci şi şapte de ani ai săi şi a fizicului dezagreabil, arăta ca un puştan bosumflat, un puştan ajuns la vârsta ingrată, care se uită cu arţag, pe sub sprâncene, la oamenii mari.

— Soţia ta a primit în dimineaţa asta a doua vizită şi, nereuşind să ia legătura cu tine, m-a sunat pe mine.

Descurajat, inspectorul se uita la Maigret ca şi cum ar fi vrut să spună că în situaţia în care ajunsese nu mai conta nimic.

— N-a fost unul dintre cei doi bărbaţi de marţi, ci altul, înalt, blond, aproape roşcat...

— Bill Larner, mormăi Lognon. Aşa mi-a fost descris.

— Şi jos îl aştepta unul dintre cei doi. A luat cu el cel puţin o fotografie de-a ta şi probabil nişte documente.

— Voi ajunge în faţa consiliului de disciplină?

— E o problemă pe care vom avea timp să o discutăm după.

— După ce?

— După anchetă.

Lognon se încruntă, cu faţa tot tristă şi privirea neîncrezătoare.

— Deocamdată, lucrul cel mai urgent e să-i găsim pe aceşti oameni, nu crezi?

— Vreţi să spuneţi că şi eu?

Maigret nu răspunse, iar Lognon îşi şterse nasul trei minute încheiate.

Când ieşi din birou, ai fi jurat că plânsese.

Capitolul 2

Unde, deşi e vorba de personaje nerecomadabile, inspectorul Lognon ţine să arate că e un om bine-crescut

Ceasul arăta aproape cinci când Maigret obţinu legătura. Lămpile fuseseră aprinse de mult. Vizitatorii din cursul zilei lăsaseră urme de umezeală şi noroi pe podele. Oare pe o astfel de vreme tutunul chiar are alt gust, sau comisarul făcea şi el guturai?

O auzi pe centralistă, la celălalt capăt al firului, cum anunţa în engleză, pronunţându-i numele ca şi cum ar fi avut cel puţin trei de *t* la sfârşit:

— Poliţia Judiciară din Paris. Comisarul Maigret la telefon.

Apoi, imediat, vocea tânără, veselă, cordială a lui J.J. MacDonald:

— Hello, Jules!

De bine, de rău, Maigret se obişnuise până la urmă cu acest fel de adresare în cursul vizitei sale în Statele Unite, dar încă îl afectă, şi trebui să tragă aer în piept înainte de a spune la rândul lui:

— Hello, Jimmy!

MacDonald era, la Washington, unul dintre principalii colaboratori ai lui Edgar Hoover, şeful FBI-ului. El îi servise drept ghid lui Maigret în majoritatea marilor oraşe americane. Era un bărbat înalt, cu ochi albaştri, care îşi ţinea aproape întotdeauna cravata în buzunar şi haina pe braţ.

Acolo, după zece minute, toţi îşi spuneau pe numele mic.

— Cum e la Paris?

— Plouă.

— Aici e un soare superb.

— Auzi, Jimmy, am nevoie de o informaţie şi n-aş vrea să risipesc banii contribuabililor. Mai întâi, ai auzit de un anume Bill Larner?

— *Sweet* Bill?

— Habar n-am. Bill Larner, atâta ştiu. După cum arată, ar avea vreo patruzeci de ani.

Sweet Bill înseamnă Bill cel Suav.

— Probabil că el e. A părăsit ţara în urmă cu vreo doi ani şi a petrecut câteva luni la Havana, după care a plecat în Europa.

— Periculos?

— Nu-i un ucigaş, dacă la asta te referi, ci unul dintre indivizii cei mai pricepuţi în furturi cu escrocherie. E neîntrecut când e vorba să escrocheze un naiv de cincizeci de dolari promiţându-i un milion. Aşadar, e la voi?

— E la Paris.

— Poate că legile franceze te vor ajuta să-l arestezi. Aici nu a fost niciodată posibil să strângem destule dovezi contra lui şi de fiecare dată am fost obligaţi să-l eliberăm. Vrei să-ţi trimit o copie a dosarului său?

— Dacă se poate. Mai e ceva. Îţi voi citi o listă de nume. Mă opreşti dacă auzi unul cunoscut.

Maigret îl pusese pe Janvier la treabă. Poliţia Judiciară îşi procurase lista tuturor pasagerilor debarcaţi la Havre şi la Cherbourg în ultimele săptămâni. Apoi, de la inspectorii care vizaseră paşapoartele la debarcare, se obţinuseră informaţii care permiseseră eliminarea mai multor nume.

— Mă auzi bine?

— Ca şi cum ai fi în biroul de alături.

La al doilea nume, MacDonald îşi opri colegul francez.

— Ai spus Cinaglia?

— Charles Cinaglia.

— E şi el în Franţa?

— A debarcat acum două săptămâni.

— Pe ăsta n-ar trebui să-l scăpaţi din ochi.

A făcut de cinci-şase ori închisoare şi, dacă ar fi primit ceea ce merită, de mult ar fi ajuns pe scaunul electric. E un ucigaş. Din păcate, n-am putut niciodată să punem mâna pe el decât pentru port ilegal de armă, lovituri şi răniri, vagabondaj şi alte chestii mărunte.

— Cum arată?

— Mic de statură, solid, îmbrăcat întotdeauna cu rafinament, poartă un inel cu diamant şi tocuri înalte. Nasul turtit şi urechile clăpăuge.

— Se pare că a sosit în acelaşi timp cu un anume Cicero, care ocupa o cabină vecină cu a lui.

— Ca să vezi! Tony Cicero a lucrat cu Charlie la Saint Louis. Numai că el ştie să nu se murdărească, cum spuneţi voi. El e creierul.

— Ai informaţii despre ei?

— Cât să umpli o bibliotecă. Ţi le trimit pe cele mai interesante. Şi fotografii. Vor pleca cu avionul în seara asta.

Celelalte nume nu-i spuneau nimic lui MacDonald şi, după ce mai schimbară câteva cuvinte, vocea lui Maigret se stinse în biroul din Washington, unde era soare şi încă nu se făcuse ora prânzului.

Deoarece trebuia să-i vorbească directorului Poliţiei Judiciare despre alt caz, Maigret ieşi din birou cu nişte documente sub braţ. Trecând prin anticameră, avu impresia unei prezenţe într-un colţ de umbră, întoarse

capul şi-l zări cu surprindere într-un fotoliu pe Lognon, care îi adresă un zâmbet palid.

Era aproape şase. Birourile începeau să se golească şi marele culoar totdeauna plin de praf era pustiu.

În mod normal, dacă Lognon ar fi vrut să-i vorbească, ar fi trebuit să-i telefoneze sau, dacă se afla în zonă, să ceară să fie primit, ba chiar să intre în biroul inspectorilor, pentru că făcea mai mult sau mai puţin parte din aceeaşi instituţie, chiar dacă nu lucra pe Quai des Orfèvres.

Dar nu! Făcuse o greşeală şi simţea nevoia să se arate mai umil decât era, să se aşeze acolo ca un amărât care aşteaptă să i acorde în treacăt o privire.

Maigret aproape că se supără, deoarece intuia că umilinţa aceea ţinea tot de orgoliu. Celălalt părea că spune: „Vedeţi? Am făcut o greşeală. Aţi fi putut să mă trimiteţi în faţa consiliului de disciplină. Aţi fost bun cu mine. Recunosc şi stau la locul meu, ca un amărât de care v-a fost milă”.

Era o prostie! Dar aşa era Lognon, şi poate că din cauza acestui aspect al personajului era atât de descurajant să-l ajuţi. Chiar şi guturaiul lui părea un fel de ispăşire!

Îşi schimbase hainele. Costumul îi era la fel de tern ca şi cel de dimineaţă, iar pantofii îi erau deja uzi. Cât priveşte pardesiul, probabil că era singurul pe care îl avea.

Dacă fusese la cumpărături, mersese probabil cu autobuzul, aşteptând în staţii, în ploaie, *intenţionat.*

„Eu n-am maşină la dispoziţie! Eu nu pot, nu vreau să iau taxiul, pentru că, la sfârşitul lunii, demnitatea mă împiedică să discut cu omul de la casierie, care întotdeauna pare că te acuză că trişezi în privinţa micilor cheltuieli de serviciu.

Eu nu trişez. Sunt un om cinstit, un om scrupulos.”

Maigret îl întrebă:

— Vrei să vorbeşti cu mine?

— Nu mă grăbesc. Când veţi putea să mă primiţi.

— Mergi şi aşteaptă-mă în birou.

— Voi aştepta aici.

Ce idiot! Ce idiot sinistru! Totuşi, nu puteai să nu-l plângi. Cu siguranţă că era foarte nefericit.

Se consumă.

Maigret părăsi biroul şefului după douăzeci de minute. Lognon nu se mişcase din loc, nu fumase; rămăsese nemişcat în anticameră, ca o umbrelă pusă la uscat.

— Intră. Stai jos.

— Mi-am spus că probabil ar fi bine să vă spun ce-am descoperit. Azi la amiază nu mi-aţi dat instrucţiuni precise şi am înţeles că trebuia să acţionez cum puteam mai bine.

În continuare, exces de umilinţă. Era adevărat că, de obicei, Lognon devenea insuportabil din orgoliu excesiv.

— M-am dus iar la hotelul *Wagram,* unde Bill Larner tot nu se întorsese, şi am obţinut informaţii despre dânsul.

Maigret era gata să spună: „Şi eu la fel”.

Dar la ce bun?

— Ocupă aceeaşi cameră de aproape doi ani.

Am văzut-o. Bagajele i-au rămas acolo. Se pare că a luat cu el doar o servietă cu acte, pentru că n-am găsit în sertare nici scrisori, nici paşaportul.

Hainele lui poartă eticheta celor mai bune case de modă. Trăia pe picior mare, dădea bacşişuri grase şi primea destul de des femei, toate de acelaşi gen, dintre cele pe care le întâlneşti în localurile de noapte. După spusele portarului, îi plac doar brunetele, mai mici şi durdulii.

Lognon era gata-gata să roşească.

— Am întrebat dacă era vizitat de prieteni. Se pare că nu. În schimb, primea multe telefoane.

Scrisori niciodată. Unul dintre oamenii de la recepţie crede că lua deseori cina într-un restaurant de pe strada Salcâmilor, la Pozzo, unde l-a văzut intrând de câteva ori.

— Ai fost la Pozzo?

— Încă nu. Am crezut că o să vreţi să mergeţi personal. Am stat de vorbă cu cei de la poşta de pe strada Niel. Acolo îşi primea Larner scrisorile la post-restant. Îndeosebi din Statele Unite. A ridicat corespondenţa chiar şi ieri dimineaţă. Astăzi n-a dat pe-acolo, dar nu primise nimic.

— Asta e tot?

— Aproape. Am fost la prefectură şi, la serviciul pentru evidenţa străinilor, am găsit dosarul lui, pentru că şi-a ridicat cu regularitate legitimaţia de rezident. S-a născut în Omaha (nu ştiu unde vine asta, dar e în America) şi are patruzeci şi cinci de ani.

Lognon scoase din buzunar una dintre acele fotografii format paşaport pe care străinii trebuie să le depună în mai multe exemplare când cer legitimaţia. După fotografie, Bill Larner era un bărbat frumos, cu o privire vioaie, căruia îi plăcea viaţa, doar niţel cam gras.

— Asta e tot ce-am descoperit. Am căutat amprente în apartamentul meu, dar n-au lăsat. Au deschis cu un şperaclu.

— Soţia se simte mai bine?

— A avut o criză la puţin timp după sosirea mea. Acum stă în pat.

Nu putea să spună asta cu o voce mai naturală?

Părea că cere iertare pentru starea de sănătate a soţiei sale, ca şi cum el ar fi fost de vină şi lumea întreagă îi reproşa acest lucru.

— Era să uit. M-am oprit la garajul de la Poarta Maillot ca să arăt fotografia. Larner a închiriat maşina. Când a plătit garanţia, a scos un teanc de bancnote din buzunarul de la pantaloni. Se pare că erau doar bancnote de o mie. Maşina era acolo şi am examinat-o. Au spălat-o, dar pe bancheta din spate se văd încă pete, care probabil că sunt de sânge.

— Nici o urmă de glonţ?

— N-am găsit.

Îşi şterse nasul la fel ca unele femei care au avut necazuri şi care încep brusc, în timp ce vorbesc, să verse câteva lacrimi.

— Ce intenţionezi să faci acum? îl întrebă cornisarul, evitând să-l privească.

Când vedea nasul roşu al lui Lognon şi ochii lui umezi, simţea că-l furnică pleoapele şi i se părea că lua guturaiul de la el. Nu putea să nu-i fie milă de dânsul. În câteva ore, prin ploaia rece, inspectorul străbătuse de câteva ori Parisul pe aproape toată lungimea lui. Câteva telefoane ar fi dus aproape la aceleaşi rezultate. Dar era cazul să-i spună? Nu simţea oare Lognon nevoia să se pedepsească?

— Voi face ce-mi veţi spune dumneavoastră.

Vă sunt recunoscător că-mi daţi voie să particip la anchetă, pentru că n-am nici un drept.

— Soţia te aşteaptă la masă?

— Nu mă aşteaptă niciodată. Chiar dacă m-ar aştepta...

Îţi venea să-i strigi: „Destul! Poartă-te normal, fir-ar să fie!”

În schimb, parcă fără să vrea, Maigret îi făcu un fel de cadou.

— Ascultă, Lognon. Acum e şase şi jumătate, îi voi telefona soţiei mele că nu vin la masă şi vom cina împreună la Pozzo. Poate că descoperim ceva acolo!

Intră alături să-i dea câteva instrucţiuni lui Janvier, care era de serviciu, îşi îmbrăcă pardesiul gros şi, după câteva minute, aşteptau un taxi la capătul cheiului. Ploaia nu se oprise. Parisul dădea impresia unui tunel prin care treci cu trenul: luminile nu păreau naturale, iar oamenii, care mergeau pe lângă ziduri, păreau că se feresc de un pericol misterios.

Pe drum, Maigret avu o idee şi opri maşina în faţa unei cafenele.

— Am de dat un telefon. Şi bem şi un păhărel la botul calului cu ocazia asta.

— Aveţi nevoie de mine?

— Nu. De ce?

— Prefer să vă aştept în maşină. Băutura îmi dă arsuri la stomac.

Era un bar mic pentru şoferi, cald, plin de fum, cu telefonul lângă bucătărie.

— Serviciul pentru evidenţa străinilor? Tu eşti, Robin? Bună seara, amice! Vrei să verifici dacă cele două nume pe care ţi le dau acum figurează în registrele tale?

Dictă numele lui Cinaglia şi Cicero.

— Vreau să ştiu doar dacă şi-au luat legitimaţia de rezident.

Nici vorbă. Cei doi nu trecuseră pe la prefectură, ceea ce lăsa să se presupună că nu aveau intenţia să stea mult timp la Paris.

— Pe strada Salcâmilor!

Avea puţin impresia că era ziua lui de bunăvoinţă, în taxi, îl puse în temă pe Lognon cu toate demersurile făcute.

— Cei doi bruneţi care au intrat marţi la tine în apartament par să fie Charlie Cinaglia şi Cicero.

E clar că sunt înţeleşi cu Larner, care le-a procurat maşina, şi dânsul e cel care a venit a doua zi la tine acasă. Probabil pentru că ceilalţi doi nu ştiu franceza.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Prima dată, nu căutau documente, ci un om, mort sau viu, cel pe care l-au aruncat pe trotuarul străzii Flechier. De aceea s-au uitat sub pat şi în dulapuri. N-au găsit nimic şi au vrut să ştie cine eşti, unde să te găsească, aşa că l-au trimis pe Larner, care a scotocit prin sertare.

— Acum ştiu că lucrez la poliţie.

— Probabil că asta îi supără. Şi cred că sunt neliniştiţi şi pentru că ziarele n-au scris nimic.

— Nu vă temeţi că vor părăsi Parisul?

— Pentru orice eventualitate, am alertat gările, aeroporturile şi poliţia rutieră. Am transmis semnalmentele lor. Mai exact, Janvier se ocupă chiar acum de asta.

Chiar şi în umbra din taxi, Maigret ghicea zâmbetul abia schiţat al lui Lognon.

„Uitaţi de ce i se spune marele Maigret, în timp ce un biet inspector ca mine anchetează bătând străzile pe jos, faimosul comisar telefonează la Washington, comandă o mulţime de colaboratori, alertează gările şi jandarmeria!”

Bravul Lognon! Comisarului îi venea să-i dea o palmă peste genunchi şi să-i strige: „Jos masca!”

În definitiv, poate că ar fi fost şi mai nefericit dacă n-ar mai fi meritat titlul de „inspectorul Nasolu'“. Avea nevoie să se lamenteze şi să bombăne, să se simtă omul cel mai ghinionist de pe pământ.

Taxiul opri pe o stradă îngustă, în faţa unui restaurant cu fereastra şi uşa împodobite cu perdele în carouri roşii. Când intră, Maigret se pomeni într-o atmosferă tipic newyorkeză, aşa cum o cunoscuse în compania lui Jimmy

MacDonald. Localul lui Pozzo nu semăna cu un restaurant parizian, ci cu cele pe care le găseşti pe majoritatea străzilor din jurul Broadway-ului. Înăuntru era o lumină foarte blândă, cu care trebuia să te obişnuieşti, pentru că, la început, abia dacă reuşeai să distingi obiectele, în timp ce feţele rămâneau nedesluşite într-un fel de clarobscur.

Lângă barul din acaju erau înşirate taburete înalte, iar pe etajere, între sticle, se aflau mici drapele americane, italiene şi franceze. Un aparat de radio sau un pick-up se auzea în surdină.

Feţele de masă erau în carouri roşii ca şi perdelele, iar pe pereţii acoperiţi cu lambriuri erau agăţate fotografii de boxeri şi de artişti, mai ales de boxeri, majoritatea cu dedicaţie.

La ora aceea, sala era aproape pustie. Doi bărbaţi, la bar, jucau zaruri cu barmanul. Un cuplu mânca spaghete, la una din cele nouă-zece mese, sub privirea visătoare a unui chelner care stătea lângă ghişeul ce dădea în bucătărie.

Nimeni nu veni să-i întâmpine. Cei din restaurant se uitară o clipă spre grupul bizar format de Maigret şi de uscăţivul şi lugubrul Lognon, apoi se lăsă o tăcere cu totul specială, încât îţi venea să crezi că cineva anunţase, în momentul în care deschideau uşa: „Şase! Curcanii!”

Maigret ezită să se instaleze la bar, apoi hotărî să se aşeze la masa cea mai apropiată, după ce-şi scoase pardesiul şi pălăria. În aer stăruia un miros plăcut de bucate condimentate, cu un iz pronunţat de usturoi. Zarurile continuară să se rostogolească pe tejghea, în timp ce barmanul îi observă pe noii clienţi cu o privire mai curând amuzată.

Chelnerul le întinse meniul fără o vorbă.

— Îţi plac spaghetele, Lognon?

— Iau ce luaţi şi dumneavoastră.

— Atunci, pentru început, două porţii de spaghete.

— Şi vin?

— Chianti.

Se uita la fotografiile de pe pereţi şi, la un moment dat, se ridică să cerceteze una mai de aproape. Probabil că data de mulţi ani. Reprezenta un boxer tânăr, robust, avea o dedicaţie pentru Pozzo şi era semnată Charlie Cinaglia.

Omul de la bar nu-l scăpa din ochi. Continuând să joace, îi strigă de departe:

— Vă interesează boxul?

— Poate anumiţi boxeri, răspunse Maigret.

Dumneata eşti Pozzo?

— Presupun că dumneavoastră sunteţi Maigret?

Dialogul se derulase cât se poate de calm, cu nonşalanţă, aşa cum nişte jucători de tenis schimbă câteva mingi înainte de partidă.

Când chelnerul puse sticla de Chianti pe masă, Pozzo mai spuse:

— Credeam că beţi doar bere.

Era mic de statură, aproape chel, cu câteva fire de păr negru ca pana corbului pieptănate spre creştetul capului, şi avea nişte ochi mari şi bulbucaţi, un nas la fel de borcănat ca al lui Lognon şi o gură mare şi elastică de clovn. Cu cei doi bărbaţi din faţa lui vorbea în italiană. Amândoi erau îmbrăcaţi cu o eleganţă exagerată şi probabil că Maigret le-ar fi putut găsi numele în dosarele lui. Cel mai tânăr se vedea bine că se droga.

— Serveşte-te, Lognon.

— După dumneavoastră, domnule comisar.

Poate că Lognon chiar nu mai mâncase niciodată spaghete! Sau poate că o făcea intenţionat!

Imită în mod conştiincios gesturile lui Maigret, cu expresia unui invitat care vrea cu orice preţ să-i facă plăcere gazdei sale.

— Nu-ţi plac?

— Nu sunt rele deloc.

— Vrei să comand altceva?

— Nici vorbă. Probabil că sunt foarte hrănitoare.

Spaghetele se încăpăţânau să alunece din furculiţa lui şi tânăra femeie care mânca la capătul celălalt al sălii nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. La bar, partida de zaruri se termină, cei doi clienţi dădură mâna cu Pozzo, aruncară o privire spre Maigret şi se îndreptară spre ieşire, cu încetinitorul, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu aveau de ce se teme, nici ce să-şi reproşeze.

— Pozzo!

— Da, domnule comisar...

Italianul era şi mai scund decât părea în spatele barului. Avea picioarele foarte scurte şi lucrul acesta se vedea cu atât mai bine cu cât purta pantaloni prea largi.

Se apropie de masa poliţiştilor, cu un zâmbet comercial pe buze şi un şervet alb pe braţ.

— Aşadar, vă place bucătăria italiană?

În loc să răspundă, Maigret aruncă o privire spre fotografia boxerului.

— Nu l-ai mai văzut de mult pe Charlie?

— Îl cunoaşteţi pe Charlie? Aţi fost în America?

— Dar dumneata?

— Eu? Am trăit acolo douăzeci de ani.

— La Saint Louis?

— La Chicago, la Saint Louis, în Brooklyn.

— Când au venit aici Charlie şi Bill Larner?

Situaţia îi amintea mai mult ca niciodată de călătoria în Statele Unite şi Maigret îşi dădea seama că Lognon asculta conversaţia cu o oarecare stupoare.

Într-adevăr, lucrurile nu se petreceau aşa cum ar fi trebuit să se petreacă în mod normal în Franţa. Atitudinea lui Pozzo nu era cea a unui proprietar de restaurant mai mult sau mai puţin suspect interogat de poliţie. Stătea în picioare în faţa lor, cu un aer familiar, în largul lui, privindu-i cu multă ironie. Făcu o strâmbătură comică şi se scărpină în cap.

— Vasăzică îl cunoaşteţi şi pe Bill! Sweet Bill, nu? Un tip foarte simpatic.

— Unul dintre clienţii tăi fideli, nu?

— Credeţi?

Italianul se aşează la masa lor fără ruşine.

— Un pahar, Angelino.

Îşi turnă Chianti.

— Nu vă fie teamă. Sticla e din partea casei.

Şi cina la fel. Nu am în fiecare zi onoarea să-mi fie oaspete comisarul Maigret.

— Te distrezi bine, Pozzo?

— Întotdeauna mă distrez. Nu ca prietenul dumneavoastră. I-a murit nevasta?

Se uita la Lognon cu un aer de falsă compătimire.

— Angelino! Le vei servi acestor domni escalop florentin. Spune-i lui Giovanni să-l prepare ca pentru mine. Vă place escalopul florentin, domnule comisar?

— L-am întâlnit pe Charlie Cinaglia acum trei zile.

— Aţi venit de la New York cu avionul?

— Charlie e la Paris.

— Serios? Vedeţi cum sunt oamenii ăştia! Cu zece ani în urmă, din „micul meu Pozzo” nu mă scotea. Ba cred că-mi spunea chiar „Papa Pozzo”.

Acum e la Paris şi nici măcar nu vine să mă vadă!

— Nici Bill Larner? Nici Tony Cicero?

— Ce nume aţi spus la urmă?

Nu încerca să ascundă că juca teatru. Dimpotrivă, exagera, înadins, având mai mult ca niciodată aerul unui clovn care îşi face numărul.

Numai că, atunci când îl priveai cu atenţie, remarcai că, în ciuda grimaselor şi a glumelor, ochii lui rămâneau duri şi în alertă.

— E ciudat. Am cunoscut mulţi Tony, dar nu-mi amintesc de nici un Cicero.

— Din Saint Louis.

— Aţi fost la Saint Louis? Acolo am devenit cetăţean american. Pentru că sunt cetăţean american.

— Dar în acest moment trăieşti în Franţa. Iar guvernul francez ar putea foarte bine să-ţi retragă licenţa.

— De ce? Localul meu nu respectă toate regulile de igienă? Puteţi întreba la comisariatul de cartier.

Niciodată n-am avut vreun scandal. Nici vreo racolare de clienţi. De fapt, comisarul, pe care probabil că-l cunoaşteţi, îmi face din când în când onoarea să ia cina aici cu soţia lui. La ora asta nu e lume multă. Clientela noastră vine mai târziu.

Să vedeţi ce bun e escalopul.

— Aveţi telefon?

— Bineînţeles. Cabina e în capăt, pe stânga, uşa de lângă toaletă.

Maigret se închise în cabină, formă numărul Poliţiei Judiciare şi vorbi cu voce scăzută.

— Janvier? Sunt la Pozzo, restaurantul de pe strada Salcâmilor. Anunţă-i, te rog, pe cei de la ascultări telefonice să pună pe cineva să supravegheze acest număr toată seara. Ai timp. Mai e măcar o jumătate de oră. Să fie notate toate convorbirile, mai ales dacă e rostit unul dintre următoarele trei nume.

Comisarul dictă numele lui Cinaglia, Cicero şi Bill Larner.

— Nimic nou?

— Nimic. Facem cercetări prin fişele celor de la supravegherea hotelurilor.

Când reveni în sală, îl găsi pe Pozzo încercând zadarnic să-i smulgă un zâmbet lui Lognon.

— Aşadar, nu pentru bucatele mele aţi venit în seara asta, domnule comisar?

— Ascultă, Pozzo. Charlie şi Cicero sunt la Paris de două săptămâni, ştii asta la fel de bine ca mine. Probabil că s-au întâlnit cu Larner aici.

— Nu-l cunosc pe Cicero, dar, în ce-l priveşte pe Charlie, s-ar zice că s-a schimbat foarte mult, pentru că nu l-am recunoscut.

— Bine-bine! Din anumite motive, aş vrea să am o discuţie cu aceşti domni, numai între noi!

— Cu toţi trei?

— E vorba de ceva serios, de crimă.

Pozzo îşi făcu cruce într-un mod comic.

— Ai înţeles? Nu suntem în America, unde aproape întotdeauna e greu de găsit dovezi.

— Mă întristaţi, domnule comisar. Zău că nu mă aşteptam la asta din partea dumneavoastră.

Apoi, ridicând paharul:

— Sănătate! Şi ce bine-mi părea că v-am întâlnit!

Auzisem de dumneavoastră, ca toată lumea. Îmi spuneam: „E un om care cunoaşte viaţa”. Apoi veniţi şi mă trataţi ca şi cum n-aţi şti că Pozzo n-a făcut niciodată rău nimănui. Îmi vorbiţi de un boxer pe care nu l-am mai văzut de zece-cincisprezece ani şi insinuaţi nu ştiu ce.

— Destul! N-am chef de discuţii astăzi. Te-am prevenit. Am spus: o crimă.

— Curios, n-am citit nimic în ziare. Cine a fost ucis?

— N-are importanţă. Dacă Charlie şi Cicero au venit aici, dacă ai cea mai mică idee despre locul unde se află, voi şti să fac astfel încât să fii învinuit de complicitate.

Pozzo dădu din cap cu tristeţe.

— Să-mi faceţi mie una ca asta!

— Au venit?

— Când pretindeţi că mi-au trecut pragul?

— Au venit aici?

— Se perindă multă lume pe la mine! La anumite ore, toate mesele sunt ocupate, în timp ce alţi clienţi îşi aşteaptă rândul în stradă. Nu pot să-i văd pe toţi.

— Au venit?

— Uitaţi. Facem o înţelegere, şi veţi vedea că Pozzo e un prieten adevărat. Vă promit că, dacă oamenii ăştia pun piciorul aici, vă telefonez imediat.

E cinstit, nu? Spuneţi-mi cum arată acest Cicero.

— E inutil.

— Atunci cum vreţi să-l recunosc? Pot eu să le cer clienţilor paşaportul? Pot? Sunt căsătorit şi am copii. Am respectat întotdeauna legile ţării unde m-am aflat. Şi pot să vă spun că am făcut cerere ca să obţin cetăţenie franceză.

— După ce ai obţinut cetăţenia americană?

— A fost o greşeală. Nu-mi place clima de acolo.

Sunt sigur că tovarăşul dumneavoastră mă înţelege foarte bine.

Îl privea pe Lognon cu o ironie muşcătoare, iar acesta îşi ştergea nasul îndelung, neştiind unde să se uite.

— Chelner! strigă Maigret.

— V-am spus că sunteţi invitatul meu.

— Regret, dar nu accept.

— Voi considera asta o ofensă.

— Ia-o cum vrei. Chelner! Adu-mi nota de plată!

În realitate, Maigret era mai puţin supărat decât părea. Pozzo era încăpăţânat, şi asta nu-i displăcea deloc. Nu-i displăcea nici faptul că avea de-a face cu nişte inşi împotriva cărora poliţia americană se dovedise neputincioasă. Nişte tipi duri, care jucau tare. MacDonald îi spusese că Cinaglia era un ucigaş. I-ar fi plăcut ca, peste câteva zile, să telefoneze la Washington şi să zică pe un ton detaşat: „Alo! Jimmy... Am pus mâna pe ei!”

Maigret nu cunoştea identitatea omului aruncat pe trotuarul străzii Flechier, aproape la picioarele inspectorului Lognon. Nici măcar nu ştia dacă necunoscutul murise sau nu.

Iar despre a doua maşină, cea care luase cadavrul sau rănitul, nu avea nici cel mai mic indiciu.

În povestea asta existau două grupuri, după câte putea să-şi dea seama. Primul era format cel puţin din Charlie Cinaglia, Tony Cicero şi Larner, care închiriaseră maşina şi scotociseră prin sertarele lui Lognon.

Dar cine se afla în a doua maşină? De ce ocupanţii ei riscaseră să ia un corp care zăcea pe trotuar?

Dacă omul era mort, ce făcuseră cu cadavrul?

Dacă nu era mort, unde îi acordau îngrijiri?

Se afla în faţa uneia dintre rarele anchete în care, la început, nu deţinea nici un indiciu. După toate aparenţele, aceşti oameni trecuseră Atlanticul ca să rezolve nişte afaceri despre care poliţia franceză nu ştia nimic.

Singurul punct de reper, pentru moment, era barul-restaurant al lui Pozzo, cu atmosfera lui newyorkeză atât de ciudat transplantată la doi paşi de Arcul de Triumf.

— Sper ca într-o zi să mă revanşez! bombăni italianul, în timp ce Maigret se ridica, după ce plătise.

— Adică?

— Adică, domnule comisar, într-o zi, sunt convins, îmi veţi permite să vă ofer o masă bună fără să mă jigniţi deschizându-vă portofelul.

Gura mare îi zâmbea, dar nu şi ochii. Îi conduse pe cei doi bărbaţi până la uşă şi avu tupeul răutăcios să-l bată cu palma pe umăr, amical, pe Lognon.

— Să vă chem un taxi?

— Nu-i nevoie.

— Da, nu mai plouă. Ei bine, bună seara, domnule comisar! Sper că domnul se va consola pentru pierderea soţiei.

Închise în sfârşit uşa şi cei doi poliţişti se îndepărtară, mergând pe trotuar. Lognon nu spunea nimic. În fond, poate jubila că-l văzuse pe Maigret tratat ca un novice.

— Am cerut să le fie pus telefonul sub ascultare, îi spuse comisarul, când ajunseră la colţul străzii.

— Am bănuit.

Maigret se încruntă. Dacă Lognon avusese această idee văzându-l că se îndreaptă spre cabină, atunci cu atât mai mult o avusese şi un om ca Pozzo.

— În acest caz, nu va telefona. Mai degrabă va trimite un mesaj.

Strada era pustie. Garajul din faţă era închis.

Bulevardul Mac-Mahon încă lucea de ploaie. Nu se zăreau decât un taxi gol, în căutare de clienţi, şi două-trei siluete pe trotuar, în capăt, aproape de Bulevardul Marii Armate.

— Cred, Lognon, că ar fi mai bine să supraveghezi localul. Pentru că n-ai dormit prea mult zilele astea, îţi voi trimite mai îndată pe cineva să te schimbe.

— Toată săptămâna sunt de serviciu noaptea.

— Dar se presupune că dormi în cursul zilei, iar tu n-ai făcut-o.

— N-are importanţă.

Exasperant! Maigret era obligat să facă o adevărată risipă de răbdare, cum n-ar fi făcut pentru Janvier, Lucas sau oricare dintre inspectorii lui.

— Imediat ce va veni un om să te schimbe, te duci acasă şi te culci.

— Dacă e un ordin...

— E un ordin. În cazul în care ai fi nevoit să te depărtezi înainte de a fi schimbat, fă tot ce poţi şi dă un telefon la Poliţia Judiciară.

— Am înţeles, domnule comisar.

Maigret îl lăsă la colţul străzii, merse rapid până pe Avenue des Ternes, intră într-un bar şi ceru o fisă.

— Janvier? Nici o veste de la supravegherea telefoanelor? Bine! Cine mai e cu tine? Torrence?

Spune-i să ia un taxi şi să se ducă pe strada Salcâmilor. Îl va găsi acolo pe Lognon, care supraveghează restaurantul, şi va rămâne în locul lui. Lognon îi va spune ce trebuie să facă.

Apoi plecă cu taxiul acasă, unde bău un păhărel cu rachiu de porumbe, discutând cu soţia lui.

— A sunat doamna Lognon.

— Pentru ce?

— Nu mai avea nici o veste despre soţul ei de pe la amiază şi era îngrijorată. După câte se pare, nu era în apele lui.

Maigret dădu din umeri, dar nu-i telefona doamnei Lognon. Nu! Destul! Se culcă, dormi şi îl trezi mirosul de cafea. Tot timpul cât îşi făcu toaleta se gândi numai la Lognon.

La nouă, când ajunse la Poliţia Judiciară, Lucas îi luase locul lui Janvier, care se dusese să se culce.

— Nici o veste de la Torrence?

— A telefonat aseară, pe la zece. Se pare că nu l-a găsit pe Lognon pe strada Salcâmilor.

— Unde e?

— Torrence? Tot acolo. Tocmai a telefonat din nou ca să întrebe dacă să mai stea sau nu. I-am spus să sune peste câteva minute.

Maigret ceru numărul de telefon al lui Lognon.

— Aici comisarul Maigret.

— Aveţi veşti despre soţul meu? N-am dormit toată noaptea...

— Nu-i acasă?

— Cum? Nu ştiţi unde e?

— Nici dumneavoastră?

Era absurd. Acum trebuia s-o liniştească, să-i îndruge o poveste.

Lognon dispăruse între momentul în care Maigret îl lăsase la colţul străzii Salcâmilor şi cel când Torrence sosise acolo ca să-l înlocuiască.

Nu telefonase şi nu mai dăduse nici un semn de viaţă.

— Recunoaşteţi, domnule comisar, că şi dumneavoastră vă gândiţi că i s-a întâmplat o nenorocire...

Am ştiut totdeauna că aşa se va sfârşi! Iar eu sunt singură, neputincioasă, la etajul cinci, de unde nici nu mă pot mişca!

Nici el nu mai ştia ce-i spusese că s-o liniştească.

Dar începuse să fie scârbit.

Capitolul 3

Unde Pozzo îşi spune părerea despre mai multe lucruri, îndeosebi despre diletantism

Cu mâinile în buzunarele pardesiului, Maigret aştepta, furios, bătând pasul pe loc ca să se încălzească şi încercând să vadă, pe deasupra perdelelor în carouri, ce se petrecea în restaurant. Sosind pe strada Salcâmilor, fusese surprins că găsise uşa localului lui Pozzo încuiată. Totuşi, înăuntru era lumină: doar un bec care ardea în fundul sălii.

Bătuse în geam de două-trei ori şi i se păruse că cineva se mişca înăuntru. Nu ploua în dimineaţa aceea. Era atât de frig, încât ai fi zis că va fi îngheţ, iar cerul avea culoarea unui acoperiş de tablă zincată. Lumea părea dură şi rea.

— E acasă, dar m-ar mira să vă deschidă, spuse vânzătoarea de legume de alături. E ora la care face curăţenie şi nu-i place să fie deranjat. Abia pe la unsprezece o să deschidă, dacă nu ştiţi cum să bateţi.

Maigret încercă din nou şi se ridică pe vârful picioarelor ca să-şi arate o parte din faţă deasupra perdelei. Era foarte prost dispus în acea dimineaţă.

Nu-i plăcea să se atingă cineva de unul dintre oamenii lui, chiar dacă era vorba de un inspector din arondismentul IX şi acest om era Lognon.

O siluetă care, de departe, semăna cu a unui urs începu în cele din urmă să se mişte în penumbră,

devenind mai clară pe măsură ce se apropia de uşă şi, curând, Maigret zări faţa lui Pozzo, foarte aproape de a lui, de cealaltă parte a geamului. Abia atunci italianul ridică lanţul, descuie şi deschise uşa.

— Intraţi, spuse el, părând că se aştepta la vizita comisarului.

Purta nişte pantaloni vechi cu turul atârnând, o cămaşă de un albastru deschis, căreia îi suflecase mânecile, şi îşi târşiia picioarele în nişte papuci roşii. Indiferent parcă faţă de prezenţa lui Maigret, se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, unde era aprins un bec, şi se aşeză la loc, în faţa resturilor unui mic dejun copios.

— Faceţi-vă comod. Vreţi o ceaşcă de cafea?

— Nu.

— Ceva de băut?

— Nu.

Deloc surprins, dădu din cap ca şi cum ar fi vrut să spună: „Foarte bine! Nici o supărare!”

Era cam tras la faţă şi avea cearcăne la ochi.

De fapt, nu semăna atât cu un clovn, cât cu unii actori comici de altădată, a căror faţă, de atâtea grimase, arată ca de cauciuc. Aceşti actori, după ce au trecut prin toate şi au văzut tot ce se putea vedea, dobândesc şi ei o privire puţin absentă, de o supremă indiferenţă.

Într-un colţ, lângă perete, se aflau câteva mături şi o găleată. Prin ghişeu se putea zări bucătăria, de unde venea miros de costiţă.

— Credeam că eşti căsătorit şi ai copii.

Iar Pozzo, ca şi cum ar fi jucat o scenă cu încetinitorul, se scărpină în cap, se duse să ia un trabuc dintr-o cutie de pe o etajeră, îl aprinse şi aproape că îi suflă fumul în faţă lui Maigret.

— Soţia dumneavoastră locuieşte la Poliţia Judiciară? replică el în cele din urmă.

— Nu locuieşti aici?

— Aş putea să vă răspund că asta nu vă priveşte.

Aş putea chiar să vă dau afară fără să vă puteţi plânge. Adevărat? Ieri seară, v-am primit cu amabilitate şi am încercat să vă ofer o cină. şi asta, nu vă fie cu supărare, nu pentru că mi-s dragi curcanii. Dar sunteţi cineva în meseria pe care o faceţi şi eu respect oamenii care sunt cineva în ceea ce fac. Bun! Aţi refuzat să fiţi oaspetele meu. Vă priveşte. În dimineaţa asta mă deranjaţi ca să-mi puneţi întrebări. Pot să răspund sau nu.

— Preferi să te duc la Poliţia Judiciară?

— Asta e altă poveste şi aş fi curios şi eu să văd cum s-ar face aşa ceva. Uitaţi că încă sunt cetăţean american. Înainte de a vă urma, aş avea grijă să telefonez consulului american.

Se aşezase în faţa farfuriei goale, cu un cot pe masă, ca unul care se simte la el acasă, şi se uita la Maigret prin fumul ţigării de foi.

— Aţi fost răsfăţat, domnule Maigret. Cineva mi-a amintit ieri seară, după ce-aţi plecat, că aţi fost în America. Mi-a venit greu să cred. Mă întreb ce v-au arătat colegii de-acolo. Totuşi, v-au spus probabil că la ei lucrurile nu se petrec chiar ca aici. Închipuiţi-vă că sunt la mine acasă. Înţelegeţi acest cuvânt? Să presupunem că cineva vă intră în apartament şi începe să-i pună întrebări soţiei dumneavoastră... Bun! Vă spun toate astea ca să ştiţi cu cine aveţi de-a face, ca să ştiţi mai ales că, dacă vă ascult, dacă vă răspund, o fac pentru că aşa vreau. Prin urmare, nu-i cazul, ca ieri seară, să mă ameninţaţi cu retragerea licenţei.

Acum, ca să revin la întrebarea dumneavoastră, n-am nici un motiv să vă ascund că soţia şi copiii mei locuiesc la ţară, pentru că nu e locul lor aici, nici că, de cele mai

multe ori, dorm într-o încăpere la demisol şi că eu fac menajul dimineaţa.

— Cum i-ai anunţat pe Charlie şi pe Larner?

— Poftim?

— Ieri, după ce am plecat, i-ai anunţat pe Charlie şi pe prietenii lui despre vizita mea.

— Serios?

— N-ai telefonat.

— Presupun că telefonul îmi era ascultat, nu?

— Unde e Charlie?

Pozzo oftă şi privi de departe fotografia lui Cinaglia de când era boxer.

— Ieri, continuă Maigret, te-am prevenit că e un caz serios. În dimineaţa asta a devenit şi mai serios, pentru că inspectorul care mă însoţea a dispărut.

— Cel care părea foarte vesel?

— Plecând de-aici, l-am lăsat la colţul străzii.

După o jumătate de oră, nu mai era, şi n-a mai npărut de atunci. Înţelegi ce înseamnă asta?

— Ar trebui să înţeleg?

Maigret reuşea să-şi păstreze calmul, dar era şi el înrăit şi nu-şi lua ochii de la faţa lui Pozzo.

— Vreau să ştiu cum i-ai anunţat. Vreau să ştiu unde se ascund. Bill Larner nu s-a mai întors la hotelul *Wagram.* Ceilalţi doi se ascund pesemne undeva în Paris, mai mult ca sigur nu departe de-aici, pentru că le-ai putut trimite un mesaj în câteva minute, fără să foloseşti telefonul. Ai face mai bine să spui tot ce ştii, Pozzo. La ce oră vine chelnerul?

— La amiază.

— Şi bucătarul?

— La trei. Nu servim masa de prânz.

— Vor fi amândoi interogaţi.

— Asta e treaba dumneavoastră, nu?

— Unde e Charlie?

Pozzo, care părea că se gândeşte, se ridică lent, oftând, cu regret parcă, se îndreptă spre fotografia boxerului şi o privi cu atenţie.

— În cursul călătoriei în Statele Unite, aţi trecut prin Chicago, Detroit, Saint Louis?

— Am străbătut tot Middle West-ul.

— Probabil aţi băgat de seamă că băieţii de acolo nu-s nişte mieluşei, nu? Aţi fost înainte sau după prohibiţie?

— După.

— Bun! Ei bine, în timpul prohibiţiei viaţa era de cinci ori, de zece ori mai dură.

Maigret aştepta, neştiind unde voia să ajungă.

— Am lucrat cinci ani chelner-şef la Chicago, după care mi-am pus pe picioare propria afacere la Saint Louis. Am deschis un restaurant de genul ăstuia, unde veneau oameni de tot felul, politicieni, boxeri, gangsteri şi artişti. Şi, domnule Maigret, nu m-am certat niciodată cu nimeni, nici măcar cu locotenentul de poliţie care venea din când în când să bea un whisky dublu în barul meu. Ştiţi de ce?

Îşi pregătea efectele, ca un bătrân cabotin.

— Pentru că nu m-au interesat niciodată treburile altora. De ce-aţi vrea să-mi schimb principiile după ce am venit la Paris? N-au fost bune spaghetele? Despre asta sunt gata să discutăm.

— Dar refuzi să-mi spui unde e Charlie?

— Ascultă, Maigret...

Mai era puţin şi i-ar fi spus şi el Jules! Nu mai lipsea decât să i se adreseze pe un ton protector şi să-i pună mâna pe umăr.

— La Paris, eşti un fel de om mare şi s,e pretinde că întotdeauna reuşeşti să câştigi partida. Vrei să-ţi spun de ce?

— Vreau să-mi spui adresa lui Charlie.

— Să nu vorbim despre asta. Ne ocupăm de lucruri serioase. Câştigi partida pentru că ai în faţă doar amatori. Acolo nu există amatori. Şi, chiar cu cei de la nivelul mai de jos, rar poate fi făcut să vorbească cineva care e hotărât să tacă.

— Charlie e un ucigaş.

— Serios? Presupun că FBI-ul ţi-a spus asta?

A spus FBI-ul, în acest caz, şi de ce n-a fost încă trimis Charlie pe scaunul electric?

Maigret luase hotărârea să-l lase să vorbească şi, de câteva ori, i se întâmpla să nu-l asculte, privind înjur încruntat. Îşi urmărea ideea. Charlie şi însoţitorii lui fuseseră cu siguranţă avertizaţi de prezenţa sa şi a lui Lognon pe strada Salcâmilor.

Telefonul nu fusese folosit. Dacă cineva părăsise restaurantul ca să-i prevină, probabil că nu trebuise să meargă prea departe. Pe de altă parte, dacă Lognon l-ar fi văzut, de exemplu, pe chelner, pe bucătar sau chiar pe Pozzo, s-ar fi ferit să fie zărit.

— Asta e toată diferenţa, Maigret, diferenţa care există între amatori şi profesionişti. Nu ţi-am spus adineauri că respect oamenii care sunt cineva în meseria lor?

— Inclusiv ucigaşii?

— Ieri mi-ai spus o poveste care nu mă priveşte şi pe care am şi uitat-o. În dimineaţa asta vii să-mi înşiri alt capitol pe care refuz să-l cunosc. Eşti un om cum trebuie, probabil un om de ispravă. Te bucuri de o reputaţie frumoasă. Nu ştiu dacă domnii de la FBI ţi-au cerut să te ocupi de acest caz, dar mă îndoiesc. Aşa că-ţi spun: *Las-o baltă!*

— Mulţumesc pentru sfat.

— E unul sincer. Când Charlie boxa la Chicago, era la categoria pană şi nu i-a trecut niciodată prin minte să se pună cu unul de la categoria grea.

— Când l-ai revăzut?

Pozzo tăcu cu un fel de ostentaţie.

— Presupun că nu poţi să-mi spui nici numele celor doi clienţi cu care jucai ieri zaruri?

Faţa lui Pozzo exprimă uimirea.

— Ar trebui să cunosc numele, adresa şi situaţia familială a consumatorilor?

Maigret se ridică aşa cum făcuse şi celălalt puţin mai devreme şi, cu aceeaşi mină distrată, se îndreptă spre bar, trecu în spatele lui şi se aplecă spre rafturile de dedesubt.

Pozzo îl urmări cu privirea, aparent indiferent.

— Când îl voi găsi pe unul dintre aceşti clienţi, am impresia că lucrurile vor începe să meargă prost pentru tine.

Maigret arătă blocnotesul şi creionul pe care le găsise.

— Acum ştiu cum i-ai prevenit pe Charlie, pe Bill Larner sau pe Cicero, nu contează pe care, o dată ce lucrează împreună. Am greşit când am crezut că ai făcut-o după plecarea mea. Pentru că totul s-a întâmplat înainte. Când ne-ai văzut intrând pe mine şi pe inspector, ţi-ai dat seama despre ce-i vorba. Ai avut destulă vreme, în timp ce comandăm, să scrii câteva cuvinte în carneţel şi să-i strecori biletul unuia dintre cei doi consumatori. Ce spui?

— Spun că e foarte interesant.

— Atât?

— Atât.

În cabină răsună soneria telefonului. Pozzo se încruntă şi se duse să răspundă.

— Sunteţi chemat la telefon! spuse el.

Îl căuta Poliţia Judiciară, căci, la plecare, Maigret anunţase unde se duce.

— A fost găsit, şefule, zise Lucas.

Ceva în glasul lui Lucas îi spunea că evenimentele luaseră o întorsătură neplăcută.

— Mort?

— Nu. Acum o oră, un angrosist de peşte din Honfleur care trecea la volanul camionetei sale pe drumul naţional 13, prin pădurea Saint-Germain, între Poissy şi Le Pecq, a luat un om leşinat de pe marginea drumului.

— Lognon?

— Da. Părea în stare proastă. Angrosistul l-a dus la doctorul Grenier, la Saint-Germain, şi el ne-a telefonat.

— E rănit?

— Are faţa vânătă, probabil din cauza loviturilor primite, dar mai gravă e rana de la cap. După spusele doctorului, se pare că a fost lovit violent cu mânerul unui revolver. Pentru orice eventualitate, am cerut să fie trimis imediat cu ambulanţa la Beaujon. Va ajunge în trei sferturi de oră.

— Nimic altceva?

— Cei de la supravegherea hotelurilor au dat de urma a doi bărbaţi.

— Charlie şi Cicero?

— Da. Au tras, acum zece zile, venind de la Havre, la hotelul *Etoile* de pe strada Brey. N-au petrecut la hotel noaptea de luni spre marţi. Marţi dimineaţă, au venit să achite nota de plată şi să-şi ia bagajele.

Toate se grupau în acelaşi cartier: strada Brey, hotelul *Wagram,* restaurantul lui Pozzo, strada Salcâmilor, garajul de unde fusese închiriată maşina.

— Asta e tot?

— O maşină, furată aseară, pe la nouă, de pe Bulevardul Marii Armate, a fost găsită azi-dimineaţă la Poarta Maillot. Proprietarul e un inginer care juca bridge acasă la nişte prieteni. Spune că maşina a fost spălată ieri

după-amiază. Însă a fost găsită plină de noroi, ca şi cum ar fi mers pe drumuri de ţară.

Acelaşi cartier.

— Ce fac, şefule?

— Du-te la Beaujon şi aşteaptă-mă.

— O anunţ pe doamna Lognon?

Maigret oftă.

— Evident, e mai bine aşa. Nu-i da detalii.

Spune-i că n-a murit. Ar fi preferabil să n-o faci prin telefon. Ai putea trece pe la ea, înainte să te duci la Beaujon.

— Ce veselie!

— Îi spui doar că a fost lovit cu pumnii.

— Am înţeles.

Maigret era gata să zâmbească. Pentru că, în realitate, norocul părea să fi fost de data aceasta de partea lugubrului Lognon. Dacă era rănit serios, avea să devină un fel de erou, probabil că urma să primească şi o medalie!

— Ne vedem mai târziu, şefule.

— Ne vedem.

Între timp, Pozzo se apucase de măturat prin restaurant, unde scaunele erau aşezate pe mese.

— Inspectorul meu a fost bătut, îl anunţă Maigret, privindu-l în ochi.

Dar nu obţinu nici o reacţie.

— Doar bătut?

— Te miră?

— Nu cine ştie ce. Probabil că e un avertisment.

Cam aşa se întâmpla acolo.

— Eşti hotărât să taci?

— V-am mai spus că nu mă bag niciodată în treburile altora.

— Ne vom revedea.

— Cu plăcere.

Când să iasă, Maigret se întoarse, luă de pe masă blocnotesul lăsat acolo şi, de astă dată, surprinse o oarecare nelinişte pe faţa lui Pozzo.

— Hei, ăla e al meu!

— Ţi-l voi înapoia.

Găsi maşina prefecturii, care îl aştepta.

— La Beaujon.

Apoi, în foburgul Saint-Honore, în faţa bolţii întunecate a porţii spitalului, dădu blocnotesul agentului care conducea.

— Te întorci la Poliţia Judiciară. Urci la laborator şi i-l dai lui Moers. Să umbli atent cu el.

— Ce-i spun?

— Nimic. O să ştie dânsul ce trebuie să facă.

Convins că mai avea timp până la sosirea ambulanţei, intră într-o cafenea, comandă un rachiu de cidru şi se închise în cabina telefonică.

— Moers? Aici Maigret. O să primeşti un blocnotes din partea mea. E mai mult decât probabil că ieri seară au fost scrise câteva cuvinte cu creionul pe o foaie care a fost apoi ruptă.

— Am înţeles. Vreţi să ştiţi dacă au rămas urme pe foaia următoare?

— Exact. E posibil ca blocnotesul să nu mai fi fost folosit după aceea, dar nu-i sigur. Grăbeşte-te.

Ajung la birou pe la amiază.

— Am înţeles, şefule.

În fond, siguranţa lui Pozzo îl impresiona pe Maigret. Exista un sâmbure de adevăr, şi chiar ceva mai mult de atât, în ceea ce-i zisese. La Poliţia Judiciară se spunea prea uşor că majoritatea asasinilor, dacă nu toţi, erau nişte idioţi.

„Amatori!”, spusese Pozzo.

Nu greşea. Abia zece la sută dacă scăpau poliţiei de partea aceasta a Atlanticului, în timp ce, de cealaltă parte, inşi ca Cinaglia, despre care se ştia că sunt ucigaşi, circulau liberi, pentru că nu existau dovezi împotriva lor.

Aceştia erau profesionişti care, tot după spusele lui Pozzo, jucau tare. Comisarul nu-şi amintea să-i mai fi spus cineva vreodată pe acel ton protector: „Las-o baltă, Maigret!”

Nici nu-i trecea prin minte, bineînţeles, să se lase păgubaş, dar nu putea să nu se gândească la faptul că MacDonald, când vorbise cu el la telefon, nu-l prea încurajase.

Nu era terenul lui obişnuit. Avea în faţă nişte inşi cărora nu le ştia metodele decât din auzite şi nu le cunoştea nici mentalitatea, nici reacţiile.

Ce căutau Charlie şi Tony Cicero la Paris?

Lăsau impresia că trecuseră oceanul cu un scop anume şi nu pierduseră timpul.

La opt zile după debarcare, aruncau un corp pe trotuar, lângă biserica Notre-Dame-de-Lorette.

Corpul acelui om, mort sau viu, dispăruse la câteva minute după aceea, aproape de sub ochii lui Lognon.

— Încă unul! comandă Maigret.

Goli şi al doilea pahar, cu impresia că îl lua guturaiul, apoi traversă strada şi intră pe poarta spitalului chiar în momentul în care sosea ambulanţa.

Lognon, adus de la Saint-Germain, insista să meargă pe picioarele lui. Când îl zări pe Maigret, nu mai putu fi ţinut pe targă.

— Dacă vă spun că sunt în stare să merg singur!

Maigret fusese obligat să întoarcă privirea o clipă în altă parte. Totuşi, nu se putuse abţine să nu zâmbească văzând faţa inspectorului Nasolu'.

Avea un ochi vânăt, complet închis, iar medicul de la Saint-Germain îi acoperise o parte a nasului şi un colţ al gurii cu leucoplast de un roz agresiv.

— Trebuie să vă explic, domnule comisar...

— Mai îndată.

Bietul Lognon se clătina pe picioare şi o infirmieră trebui să-l sprijine în timp ce era îndrumat spre camera pregătită pentru el. Internul venea în urma lui.

— Mă chemaţi imediat ce terminaţi cu primele îngrijiri. Faceţi în aşa fel ca să poată vorbi.

Maigret se plimbă pe culoar, unde, după zece minute, apăru şi Lucas.

— A fost greu cu doamna Lognon?

Privirea lui Lucas îl lămuri pe deplin.

— E indignată că n-a fost adus acasă. Pretinde că nu avem dreptul să-l ţinem la spital şi să-l despărţim astfel de ea.

— Cum l-ar putea îngriji?

— Asta i-am spus şi eu. Vrea să vă vorbească, spune că se va adresa prefectului poliţiei. Se plânge că a fost lăsată singură, bolnavă, fără protecţie, la cheremul gangsterilor.

— Ai anunţat-o că imobilul e supravegheat?

— Da. Dar n-a fost de ajuns ca s-o calmeze.

A trebuit să i-l arăt pe fereastră pe agentul nostru.

„De când lumea, unii trag foloasele, iar alţii ponoasele!”, mi-a spus ea în cele din urmă.

Internul ieşi din cameră îngândurat.

— Fractură de craniu? întrebă Maigret cu glas scăzut.

— Nu cred. Îi vom face imediat o radiografie, dar e puţin probabil să fie fractură. Numai că l-au cam năucit. În plus, a umblat toată noaptea prin pădure şi are toate şansele să facă pneumonie. Puteţi vorbi cu el. Asta o să-l mai liniştească. Vă cheamă, refuză să-i facem ceva

înainte de a vorbi cu dumneavoastră. M-am luptat cu el să-i fac penicilină şi a trebuit să-i arăt denumirea medicamentului pe flacon, pentru că se temea că vreau să-l adorm.

— Ar fi mai bine să mă duc singur, îi spuse Maigret lui Lucas.

Lognon stătea culcat într-un pat alb şi o infirmieră îşi făcea de lucru prin cameră. Acum faţa îi ardea, ca şi cum febra ar fi fost mai mare.

Maigret se aşeză la căpătâiul lui.

— Ia zi, bătrâne!

— Mi-au tras-o.

O lacrimă îi lunecă din ochiul descoperit.

— Doctorul îţi recomandă să nu te agiţi.

Spune-mi doar esenţialul.

— După ce-aţi plecat, am rămas lângă colţul străzii, de unde puteam să observ uşa restaurantului. Mă lipisem de zid, destul de departe de felinar.

— N-a ieşit nimeni de la Pozzo?

— Nimeni. Au trecut în jur de zece minute mai înainte ca o maşină să vină de pe Bulevardul Mac-Mahon, să dea colţul şi să se oprească exact în faţa mea.

— Charlie Cinaglia?

— Erau trei. Cel înalt, Cicero, conducea şi îl avea pe Bill Larner lângă el. Charlie era în spate.

N-am avut timp să scot revolverul din buzunar.

Charlie deschisese deja portiera şi avea arma îndreptată spre mine. N-a spus nimic, mi-a făcut semn să urc. Ceilalţi doi nici măcar nu se uitau la mine. Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să urci, răspunse Maigret, oftând.

— Maşina a plecat imediat, în timp ce o mina îmi pipăia buzunarele şi îmi lua revolverul. Nimeni nu vorbea. Am

văzut că ieşim din Paris pe la Poarta Maillot, apoi am recunoscut drumul spre Saint-Germain.

— Maşina s-a oprit în pădure?

— Da. Larner, cu un gest, i-a indicat tovarăşului său pe unde s-o ia. Au intrat pe un drumeag şi au oprit maşina, departe de drumul naţional.

Acolo, m-au dat jos.

Nu avea dreptate Pozzo să spună că nu erau nişte amatori?

— Charlie nici n-a deschis gura. Cel înalt, Cicero, cu mâinile în buzunare, fumând ţigară după ţigară, îi dicta în engleză lui Larner ce întrebări să-mi pună.

— În concluzie, îl luaseră pe Larner ca interpret?

— Am avut impresia că nu era încântat de rolul lui. De câteva ori, mi s-a părut că îi sfătuia să-mi dea pace. Înainte să înceapă cu întrebările, cel scund, Charlie, mi-a tras una la figură şi a început să-mi curgă sânge din nas. „Cred că ai face mai bine să fii înţelegător”, a spus Larner cu un uşor accent, „şi să le spui acestor domni ce vor să afle”. De fapt, tot timpul îmi puneau aceeaşi întrebare: „Unde-ai dus cadavrul?” La început, n-am vrut să le fac onoarea să răspund şi i-am privit cu duritate. Apoi Cicero i-a vorbit în engleză lui Charlie, care m-a lovit din nou. „Greşeşti”, spunea Larner, cu un aer întristat. „Oricine vorbeşte până la urmă.” După a treia sau a patra lovitură, nu mai ştiu, am jurat că nu ştiam ce s-a întâmplat cu acel cadavru, că nici măcar nu ştiam cine e. Nu m-au crezut. Cicero fuma ţigară după ţigară şi, din când în când, făcea câţiva paşi ca să-şi mai dezmorţească picioarele. „Cine a anunţat poliţia?” Ce-aţi fi vrut să-i răspund? Că mă aflam acolo din întâmplare, nu din cauza lor, că urmăream pe altcineva? După fiecare răspuns, Cicero îi adresă un semn lui Charlie, care abia aştepta să mă lovească iar. Mi-au

golit buzunarele şi mi-au cercetat conţinutul portofelului la lumina farurilor.

— Cât au durat toate astea?

— Nu ştiu. Poate o jumătate de oră, poate mai mult. Mă durea tot corpul. Mă lovise tare la un ochi şi simţeam sângele curgându-mi pe faţă. „Jur că nu ştiu nimic”, le spuneam. Cicero nu era mulţumit, a reînceput să vorbească cu Larner şi acesta mi-a pus alte întrebări. A vrut să ştie dacă am văzut şi altă maşină oprindu-se pe strada Flechier. Am răspuns că da. „Ce număr?” „N-am avut timp să reţin numărul.” „Minţi!” „Nu mint.”

Au vrut să ştie cine sunteţi, pentru că v-au văzut intrând la mine în apartament. Le-am spus. Atunci, m-au întrebat dacă aţi luat legătura cu FBI-ul şi am răspuns că nu ştiam, că în Franţa inspectorii nu pun întrebări comisarilor. Larner a râs. Părea că vă cunoaşte. La sfârşit, Cicero a dat din umeri şi s-a îndreptat spre maşină. Larner, uşurat parcă, l-a urmat, dar Charlie a rămas în urmă. Le-a strigat ceva, de departe. Nu cred că au auzit.

Atunci, şi-a scos revolverul din buzunar şi am crezut că o să mă ucidă...

Lognon tăcu; lacrimi de furie i se prelingeau din ochi. Maigret preferă să nu ştie ce făcuse, dacă inspectorul căzuse în genunchi, dacă implorase. Probabil că nu. Lognon era în stare să fi stat locului, încruntat şi trist, aşteptându-şi sfârşitul.

— S-a mulţumit să mă lovească în cap cu mânerul armei şi mi-am pierdut cunoştinţa. Când mi-am revenit, plecaseră. Am încercat să mă ridic. Am strigat după ajutor.

— Ai rătăcit toată noaptea prin pădure?

— Presupun că m-am învârtit în cerc. Mi-am pierdut cunoştinţa de câteva ori. Mi se întâmpla să mă târăsc

uneori pe coate. Am auzit maşini trecând şi, de fiecare dată, mă străduiam să strig.

Dimineaţă, m-am pomenit pe marginea şoselei, şi o camionetă a oprit.

Apoi întrebă direct:

— Soţia mea a fost anunţată?

— Da. Lucas a fost la ea.

— Ce-a spus?

— A insistat să fii adus acasă.

Lognon părea îngrijorat.

— O să fiu transportat acolo?

— Nu. Ai nevoie de îngrijiri şi e mai bine să rămâi aici.

— Am făcut ce-am putut.

— Bineînţeles.

S-ar fi zis că un gând îl tracasa brusc pe Lognon.

Ezită să vorbească. În sfârşit, murmură, întorcând capul în altă parte:

— Nu sunt demn să fac parte din poliţie.

— De ce?

— Pentru că, dacă aş fi ştiut unde era cadavrul, le-aş fi spus până la urmă.

— Şi eu, răspunse Maigret, fără să se poată şti dacă voia să-i facă plăcere inspectorului.

— Va trebui să stau mult timp în spital?

— În orice caz, câteva zile.

— Şi voi fi ţinut la curent cu mersul anchetei?

— Sigur că da.

— Promiteţi? Nu sunteţi supărat pe mine?

— Pentru ce, bătrâne?

— Ştiţi bine că e greşeala mea.

De fapt, Lognon încerca să profite. Trebuia să i se spună că nu, să i se repete că îşi făcuse datoria, că, dacă s-ar fi comportat altfel în noaptea de luni spre marţi,

poate că nu s-ar fi dat niciodată de urma lui Charlie şi Cicero.

De altfel, era aproape adevărat.

— Cum se descurcă soţia mea cu piaţa?

Maigret răspunse precaut:

— De asta s-a ocupat Lucas.

— Mi-e ruşine că vă dau atâta de lucru.

Nu se schimbase! Prea multă umilinţă. Nu se putea abţine să nu exagereze, într-un sens sau altul. Cineva bătu la uşă. Din fericire, pentru că Maigret nu ştia cum să plece. Infirmiera anunţă:

— E timpul să coborâţi la radiologie.

De data aceasta, Lognon se văzu nevoit să se aşeze pe o targă cu rotile şi, când trecu, Lucas, care aştepta pe culoar, îi adresă un mic semn amical.

— Să mergem!

— Ce i-au făcut?

Fără să răspundă direct, Maigret murmură:

— Pozzo are dreptate. Sunt nişte duri.

Apoi, gânditor:

— Mă miră totuşi faptul că un tip ca Bill Larner lucrează cu ei. Escrocii de anvergura lui nu au obiceiul să se compromită.

— Credeţi că ceilalţi doi l-au obligat să-i ajute?

— În orice caz, aş vrea să am o discuţie cu el.

Larner era şi el un profesionist, dar de alt soi, de altă clasă. Era unul dintre acei escroci internaţionali care dau doar câte o lovitură din când în când, o lovitură serioasă, pusă la cale cu minuţiozitate, câştiga douăzeci-treizeci de mii de dolari şi îşi permit apoi să stea liniştiţi. De doi ani de când locuia la Paris, părea că trăieşte din capitalul său şi nu fusese amestecat în nimic.

Maigret şi Lucas luară un taxi şi comisarul dădu mai întâi adresa prefecturii. Apoi, pe când traversau Rue Royale, se răzgândi.

— Pe strada Capucinelor, îi spuse el şoferului.

La *Manhattan Bar.*

Îi venise ideea gândindu-se la fotografiile de la Pozzo. Pereţii erau împodobiţi şi la *Manhattan* cu portretele unor boxeri şi actori. Clientela nu era aceeaşi ca a localului din stradă Salcâmilor.

De mai bine de douăzeci de ani, Luigi vedea perindându-se prin barul lui colonia americană din Paris şi toţi turiştii mai acătării veniţi de peşte Atlantic. Nu era încă ora prânzului şi localul era aproape pustiu. Luigi în persoană se afla la bar şi aranja sticlele.

— Bună ziua, domnule comisar. Cu ce vă servesc?

Era de origine italiană, ca şi Pozzo, şi se spunea; că pierdea la curse aproape tot ce câştiga la bar.

Nu doar la curse, ci la tot felul de pariuri. Meciuri de box, turnee de tenis, întreceri de natație, pentru el orice era bun ca să parieze, chiar şi vremea de a doua zi!

În orele moarte de după-amiază, între trei şi cinci, i se întâmpla uneori, cu un compatriot, aşa-zis ataşat la ambasadă, să parieze pe maşinile care treceau pe stradă.

— Cinci mii de franci că trec douăzeci de maşini Citroen în zece minute.

— S-a făcut!

Pentru culoarea locală, Maigret comandă un whisky şi, privind fotografiile de pe pereţi, o găsi foarte repede pe cea a lui Charlie Cinaglia, în echipament de boxer, exact aceeaşi fotografie ca la Pozzo, doar că nu era semnată.

Capitolul 4

Unde este din nou vorba de ageamii, iar Maigret începe să se cam sature

La ieşirea de la *Manhattan,* cu pardesiurile şi pălăriile lor negre, Maigret părând de două ori mai înalt şi mai voluminos decât Lucas, amândoi arătau întrucâtva ca doi văduvi care s-au oprit pe la câteva bistrouri la întoarcerea de la cimitir.

Oare Luigi o făcuse intenţionat? Era posibil.

Dar nu şi cu răutate. Era un om cinstit, nu se putea spune nimic contra lui, şi nici cele mai importante persoane de la ambasadă nu se ruşinau să intre în barul său.

Îi servise cu generozitate, atâta tot, mai ales pe Maigret, iar acesta nu mai băuse whisky de mult timp. În plus, golise şi două pahare de rachiu de cidru în foburgul Saint-Honore.

Nu erau beţi nici el, nici Lucas. Inspectorul credea oare că şeful lui e beat? îl privea într-un mod ciudat, de jos în sus, în timp ce se strecurau amândoi prin mulţimea de pe trotuare.

Lucas nu fusese în dimineaţa aceea la restaurantul din stradă Salcâmilor. Nu auzise discursul său, mai curând, lecţia lui Pozzo. De aceea, nu putea să înţeleagă exact starea de spirit a lui Maigret.

Mai întâi, aproape imediat, Luigi îi servise micul curs despre boxeri. Maigret se uitase la fotografia lui Charlie şi

întrebase, fără să lase impresia că acordă vreo importanţă:

— Îl cunoşti?

— Un flăcăiaş care ar fi putut să aibă o carieră frumoasă. Probabil că era cel mai bun la categoria lui. A muncit din greu ca să ajungă aici. Apoi, într-o zi, idiotul s-a băgat în nu ştiu ce combinaţie, iar Federaţia i-a retras licenţa.

— Şi ce-a ajuns?

— Ce-aţi vrea să ajungă băieţii de genul ăsta?

În fiecare an, la Chicago, Detroit, New York, în toate marile oraşe, mii de tineri intră în şcolile de box cu gândul să devină campioni. Citi campioni numără fiecare generaţie, domnule comisar?

— Nu ştiu. Evident, nu mulţi.

— Iar succesul nu durează mult timp nici pentru ăştia. Cei care nu şi-au tocat toţi banii cu blonde platinate şi Cadillac-uri deschid un restaurant sau un magazin de articole de sport. Dar ce se întâmpla cu ceilalţi, cu toţi puştii care au crezut că au reuşit şi cărora li s-au zdruncinat creierii în cap de atâţia pumni primiţi? Nu ştiu decât să lovească şi există oameni care au nevoie de ei ca să le fie gărzi de corp, să facă treburile murdare.

Asta s-a întâmplat şi cu Charlie.

— Mi s-a spus că a devenit ucigaş.

— Posibil, răspunse Luigi, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural din lume.

— L-ai văzut cumva de curând?

Maigret pusese întrebarea cu un aer cât se poate de nevinovat, cu paharul în mină, privind în altă parte. Îl cunoştea pe Luigi, după cum şi italianul îl cunoştea pe el. Cei doi bărbaţi se preţuiau reciproc.

Dar, de la o secundă la alta, atmosfera se schimbase brusc.

— E la Paris?

— Aşa cred.

— Cum se face că vă ocupaţi de el?

— O, accidental!

— Nu l-am văzut niciodată pe Charlie Cinaglia în carne şi oase, pentru că am plecat din Statele Unite mai înainte să se impună, şi n-am auzit să fi venit în Europa.

— Mi-am spus că poate ai aflat de la cineva.

A fost de câteva ori la Pozzo. Şi amândoi sunteţi de origine italiană.

— Eu sunt de origine napolitană, îl corectă Luigi.

— Şi Pozzo?

— Sicilian. E ca şi cum i-aţi confunda pe marsiliezi cu corsicanii.

— Mă întreb la cine a mai fost Charlie, în afară de Pozzo, când a sosit la Paris. N-a venit singur.

Îl însoţeşte Tony Cicero.

Atunci i-a umplut Luigi paharul pentru a doua oară. Maigret părea confuz, vorbea moale, fără convingere. Lucas, care îl cunoştea bine, spunea că „dă la peşte”, iar comisarul reuşea uneori să aibă o expresie a feţei atât de comună, încât şi colaboratorii lui se înşelau.

— Toată chestia asta mi se pare a naibii de complicată, zise el, oftând. Nu mai spun că în povestea asta e amestecat şi alt american, Bill Larner.

— Bill n-are treabă cu ei, se grăbi să replice Luigi. Bill e un gentleman.

— E clientul tău?

— Vine din când în când.

— Presupunând că Bill Larner ar avea nevoie să se ascundă, unde crezi că s-ar duce?

— Presupunând, după cum spuneţi, pentru că nu cred că s-ar putea întâmpla, Bill s-ar ascunde în aşa fel încât

nimeni nu l-ar găsi. Dar vă rog să mă credeţi când vă spun că Bill n-are nici o legătură cu ei.

— Îl cunoşti pe Cicero?

— Numele lui apare uneori în ziarele americane.

— E gangster?

— Chiar vă ocupaţi de tipii ăştia?

Luigi nu mai era la fel de cordial. Degeaba era napolitan, şi nu sicilian, pentru că începea să vorbească şi să se uite la comisar la fel ca Pozzo.

— Aţi fost în Statele Unite, nu-i aşa? Ar trebui atunci să înţelegeţi că astea nu sunt lucruri pentru poliţia franceză. Nici americanii, cu excepţia câtorva de la FBI, nu se descurcă cu organizaţiile astea. Nu ştiu de ce au venit la Paris cei doi de care vorbiţi, dacă au venit. Dar, dacă spuneţi, vă cred, deşi mă surprinde. În orice caz, treburile lor nu ne privesc.

— Şi dacă au omorât un om?

— Un francez?

— Nu ştiu.

— Dacă au omorât pe cineva, înseamnă că au primit însărcinarea asta, şi nu veţi obţine niciodată dovezi contra lor. Vă atrag atenţia că nu-l cunosc pe nici unul dintre ei. Cei doi de care mi-aţi pomenit mai întâi sunt sicilieni. Iar despre Bill Larner continuu să susţin că nu are nimic în comun cu ei.

— Ce scriau ziarele americane despre Cicero?

— Probabil ceva legat de *rackets.* Nu puteţi înţelege. Aici nu există organizaţii criminale adevărate ca acolo. Nu aveţi nici măcar ucigaşi adevăraţi. Să presupunem că un tip, la Paris, se duce la negustorii din cartierul lui şi le arată că au nevoie să fie protejaţi contra derbedeilor, iar el îi va proteja de acum înainte în schimbul a nu ştiu câte mii de franci pe săptămâna. Negustorul s-ar adresa poliţiei, nu? Sau ar izbucni în râs. Ei bine, în America,

nimeni nu râde şi doar tâmpiţii se adresează poliţiei! Pentru că, dacă merg la poliţie sau nu plătesc, le explodează o bombă în prăvălie, dacă nu încasează cumva câteva gloanţe de pistol-mitralieră la întoarcerea acasă.

Luigi se însufleţea. Ca şi Pozzo, ai fi jurat că era mândru de compatrioţii lui.

— Şi asta nu-i tot. Să presupunem că unul dintre tipii ăştia e arestat. Aproape întotdeauna va exista un judecător sau un politician de rang înalt care să impună eliberarea lui. Să spunem totuşi că şeriful sau procurorul se încăpăţânează.

Zece martori vor veni să afirme sub jurământ că bietul băiat se afla la ora respectivă în celălalt capăt al oraşului. Iar dacă un martor sincer pretinde contrariul, dacă e destul de nebun ca să-şi menţină declaraţia, va avea un accident înainte de ziua procesului. V-aţi prins?

În bar intră un tânăr înalt şi blond şi se aşeză în faţa tejghelei, la doi metri de Maigret şi Lucas.

Luigi îi făcu cu ochiul.

— Martini?

— Martini, repetă blondul, privindu-i pe ceilalţi doi cu un aer amuzat.

Maigret îşi ştersese deja nasul de vreo două ori. Îl furnică şi avea pleoapele fierbinţi. Luase cumva guturaiul de la Lognon?

Bravul Lucas aştepta momentul în care şeful lui va reacţiona. Dar comisarul îl lăsa pe Luigi să vorbească, ca şi cum n-ar fi avut ce răspunde.

Adevărul e că începea să se cam sature. Că Pozzo îl sfătuise s-o lase baltă, mai treacă-meargă.

Patronul restaurantului din stradă Salcâmilor probabil că avea motive întemeiate să o facă.

Dar aici, într-un bar elegant, să-i spună Luigi aproape acelaşi lucru i se părea de-a dreptul exagerat!

— Să presupunem, domnule comisar că un american soseşte la Marsilia şi încearcă să se ocupe de băieţii din lumea interlopă. Ce s-ar întâmpla?

Şi cei din Marsilia sunt mici copii în comparaţie cu...

Bine, bine! Cine ştie? Dacă Maigret se ducea la consul sau la ambasador, poate că acei domni i-ar fi vorbit la fel: „Nu te ocupa de asta, Maigret.

Nu e pentru dumneata”.

Adică nu pentru ageamii, ce mai! Îi venea să replice, ceea ce ar fi fost, evident, destul de ridicol:

„Tot ageamiu e şi Landru[1]?”

Sorbise din pahar şi ultima picătură, tăcut, posac, intuind că Lucas, dezamăgit, se întreba de ce nu-l punea pe Luigi la locul lui.

Acum ieşiseră în stradă, dar Lucas tot nu îndrăznea să pună vreo întrebare. Maigret nu pomenea nimic de taxi sau de autobuz. Mergea cu mâinile în buzunare, bosumflat, şi erau deja departe când, întorcându-se spre însoţitorul lui, îi spuse cât se poate de serios, ca şi cum până atunci s-ar fi îndoit de sine însuşi:

— Pui prinsoare că le vin de hac?

— Sunt convins, se grăbi să răspundă Lucas.

— Eu sunt sigur! Auzi? Sunt sigur! Destul m-au...

Rareori se întâmpla ca Maigret să rostească un cuvânt urât, dar de data asta îl trânti cu o mare uşurare.

---

[1] în anii imediat următori primului război mondial, Henri-Desire Landru şi-a câştigat o tristă celebritate asasinând zece femei şi un adolescent. Anunţurile matrimoniale îi permiteau să stabilească un prim contact, apoi promisiunile de căsătorie duceau la legături intime şi la escrocarea victimei. Aceasta era atrasă apoi într-o vilă izolată şi ucisă. Arestat, asasinul a fost condamnat la moarte şi ghilotinat pe 25 februarie 1922 (n. tr.).

Poate că nu avea să dea nici un rezultat, totuşi îl trimisese pe Lucas pe strada Salcâmilor ca să ţină sub observaţie restaurantul lui Pozzo.

— Nu are rost să te ascunzi, individul e destul de şmecher ca să te repereze. Cu siguranţă că n-a telefonat, ştiind că are telefonul pus sub ascultare, dar dacă a putut, n-a scăpat ocazia să-i prevină pe cei doi tipi care se aflau ieri seară în barul lui, iar ei i-au anunţat pe Charlie şi pe Cicero. Ar mai exista o mică şansă să nu-i fi putut contacta şi ca unul dintre ei să vină la restaurant.

Îi descrisese pe cei doi lui Lucas şi îi dăduse acestuia instrucţiuni detaliate. Ajuns la Poliţia Judiciară, urcase la laborator fără să mai treacă pe la birou.

Moers îl aştepta mâncând un sandviş. Aprinse imediat un proiector, care semăna cu un diascop enorm, şi pe ecran apăru o imagine.

Erau urmele lăsate de creionul lui Pozzo pe paginile blocnotesului. Primele litere erau destul de clare: GAL. După care urmau câteva cifre.

— Aşa cum bănuiţi, şefule, e vorba de un număr de telefon. Biroul e Galvani. Prima cifră e 2, a doua, 7, a treia e imposibil de ghicit, iar a patra, la fel; poate fi 0, dar nu sunt sigur, sau 9, sau 6.

Şi Moers îl privea curios, nu pentru că Maigret mirosea a alcool, ci pentru că părea absent. De altfel, când ieşi, folosi un cuvânt pe care nu-l rostea decât în astfel de momente:

— Mersi, *fiule!*

Intră în birou, îşi scoase pardesiul şi deschise uşa de la biroul inspectorilor.

— Janvier, Lapointe...

Înainte să le dea instrucţiuni, sună la braseria *Dauphine.*

— Voi aţi mâncat?

— Da, şefule.

Comandă sandvişuri pentru el şi bere pentru toţi trei.

— Luaţi fiecare o carte de telefoane. Căutaţi la Galvani.

Era o muncă enormă. Celor doi inspectori, dacă nu aveau mare noroc, le-ar fi trebuit ore întregi ca să descopere numărul.

Clienţii care jucau zaruri la Pozzo părăsiseră localul puţin după începutul mesei, adică înainte cu aproximativ trei sferturi de oră sau chiar o oră de plecarea lui Maigret şi Lognon. Pozzo îi însărcinase să telefoneze la un număr de la Galvani.

Era cartierul din preajma Bulevardului Marii Armate. Oare nu de pe Bulevardul Marii Armate fusese furată maşina care îl dusese pe Lognon în pădurea de la Saint-Germain?

Totul se lega. Sau cei trei americani erau împreună când fuseseră alertaţi, sau avuseseră posibilitatea să se întâlnească repede. Pentru că, după o oră, stăteau deja la pândă în apropierea restaurantului.

— E vorba de un hotel, şefule?

— Habar n-am. Poate. În orice caz, nu s-au înscris la hotel cu numele lor adevărate. Dacă sunt la hotel, înseamnă că şi-au procurat cărţi de identitate false sau paşapoarte false.

Nu era imposibil. Un om ca Pozzo ştia meserie.

— Totuşi, nu cred că sunt la hotel, pentru că ştiu că acolo verificăm în primul rând.

Acasă la un prieten de-al lui Larner, pentru că Larner trăia la Paris de doi ani şi probabil că îşi făcuse relaţii? în acest caz, era mai probabil vorba de o femeie.

— Încercaţi toate numerele care par că se potrivesc. Faceţi o listă cu femeile singure, cu numele italiene şi americane.

Nu-şi făcea nici o iluzie. Când vor găsi numărul, dacă vor reuşi, păsărelele îşi vor fi luat zborul.

Pozzo nu era nici naiv, nici începător. Îl văzuse pe Maigret luând blocnotesul. Probabil că la ora aceea dăduse din nou alarma.

Maigret telefonă soţiei, care îl aştepta la masă, apoi doamnei Lognon, care se mai lamenta puţin.

Uşa dintre biroul lui şi cel al inspectorilor rămăsese deschisă. Îi auzea pe Janvier şi pe Lapointe sunând la diferite numere, înşirând de fiecare dată altă poveste şi, încet-încet, se cuibări mai bine în fotoliu, trăgând din ce în ce mai rar din pipă.

Totuşi, nu dormea. Îi era cald. I se părea că avea puţină febră. Cu ochii pe jumătate închişi, încerca să gândească, dar gândurile, tot mai vagi, duceau invariabil spre aceeaşi afirmaţie: *O să le vin de hac!*

Cum, asta era altă poveste. La drept vorbind, nu avea nici cea mai mică idee, dar rareori în viaţa lui mai fusese atât de hotărât să rezolve un caz. Puţin ar fi lipsit să nu facă din el o problemă naţională şi până şi cuvântul „gangster” ajunsese să-l scoată din sărite.

„...Perfect, domnule Luigi! Perfect, domnule Pozzo! Perfect, domnilor americani! N-o să mă faceţi voi să mă răzgândesc. Am spus întotdeauna şi repet că ucigaşii sunt nişte idioţi. Dacă n-ar fi, n-ar ucide. Clar? Nu? Nu sunteţi convinşi? Ei bine, eu, Maigret, am să v-o dovedesc. Gata! Asta e tot! Sunteţi liberi!...”

Când aprodul bătu la uşă şi, neprimind răspuns, o întredeschise, Maigret dormea, cu pipa atârnându-i în gură.

— Un plic expres, domnule comisar.

Erau fotografiile şi informaţiile trimise cu avionul de la Washington.

După zece minute, laboratorul se ocupa cu multiplicarea fotografiilor. La ora patru, ziariştii erau adunaţi în anticameră şi Maigret înmânã fiecăruia câte un set de copii.

— Nu mă întrebaţi pentru ce sunt căutaţi. Ajutaţi-mă doar să-i găsesc. Publicaţi fotografiile pe prima pagină. Orice persoană care l-a văzut pe vreunul dintre aceşti oameni este rugată să telefoneze imediat la biroul meu.

— Sunt înarmaţi?

Maigret ezită, apoi răspunse cinstit:

— Nu doar că sunt înarmaţi, sunt şi periculoşi.

Şi folosi cuvântul care începea să-l agaseze:

— Sunt ucigaşi. Cu excepţia unuia dintre ei.

Cu ajutorul belinografului, fotografiile ajungeau în gări, la posturile de frontieră şi la brigăzi.

Toate acestea, cum ar fi spus bietul Lognon, erau uşor de făcut! Lucas stătea mai departe la pândă în strada Salcâmilor. Janvier şi Lapointe sunau număr după număr. Cum găseau unul mai mult sau mai puţin suspect, cineva pleca să-l verifice.

La ora cinci, îl anunţară că era sunat de la Washington şi îl auzi pe MacDonald adresându-i-se cu un „Jules” cordial.

— Jules, m-am gândit la discuţia noastră şi am avut ocazia să vorbesc şi cu şeful meu despre asta...

Poate era numai o închipuire, dar MacDonald i se păru lui Maigret mai puţin onest decât ultima dată. Prea multe momente de tăcere la celălalt capăt al firului.

— Da, ascult.

— Eşti sigur că Cinaglia şi Cicero sunt la Paris?

— Sigur. Tocmai am avut confirmarea, cu ajutorul fotografiilor, din partea cuiva care i-a văzut de aproape.

Era adevărat. Trimisese un inspector la doamna Lognon, care îi recunoscuse fără ezitare.

— Alo!

— Da. Te ascult.

— Sunt doar doi?

— Au luat legătura cu Bill Larner.

— Asta n-are importanţă, ţi-am spus deja. Nu s-au mai întâlnit şi cu altcineva?

— Asta încerc să aflu.

MacDonald părea că o lua pe ocolite, ca unul care se teme să nu spună prea multe.

— N-ai auzit şi de un al treilea sicilian?

— Cum îl cheamă?

Altă ezitare.

— Mascarelli.

— Şi ar fi sosit în acelaşi timp cu ceilalţi doi?

— Nici vorbă. Cu câteva săptămâni mai înainte.

— Îl voi da în consemn celor de la supravegherea hotelurilor.

— Probabil că Mascarelli şi-a dat un nume fals.

— În cazul ăsta...

— Controlează totuşi. Dacă auzi de Mascarelli, zis Sloppy Joe, dă-mi de ştire, de preferinţă telefonic, îţi dau semnalmentele lui. Mic de statură şi slab, arătând de cincizeci de ani, deşi are doar patruzeci şi unu, cu un aer de om bolnav şi cicatrice de la furuncule pe gât. Înţelegi cuvântul *sloppy?*

Maigret îl înţelegea, dar i-ar fi fost greu să-l traducă exact: cineva cam trecut, cam murdar, prost îmbrăcat.

— Bine! I s-a dat porecla asta şi o merită.

— Ce caută în Franţa?

Tăcere la capătul celălalt al firului.

— Dar ceilalţi doi ce caută?

MacDonald spuse ceva cu glas scăzut, ca şi cum ar fi cerut sfatul cuiva care stătea lângă el, apoi răspunse:

— Dacă Charlie Cinaglia şi Cicero l-au întâlnit pe Sloppy la Paris, există şanse ca acel cadavru aruncat din maşină să fie al lui Sloppy Joe.

— Evident, e foarte clar! spuse ironic Maigret.

— Îmi cer scuze, Jules, dar cam asta e tot ce ştiu şi eu.

Comisarul sună la Le Havre, apoi la Cherbourg şi vorbi de fiecare dată cu funcţionarul care se ocupa de debarcări. Amândoi examinară listele pasagerilor fără să găsească vreun Mascarelli.

Maigret le transmise descrierea personajului şi ei promiseră că vor sta de vorbă cu inspectorii.

Îşi făcu apariţia Janvier.

— Şefule, Torrence la telefon.

— Unde e?

— În cartierul Marii Armate, verifică adrese, într-adevăr, era inutil să revină pe Quai des Orfevres după fiecare verificare. Telefona rezultatele de la un bar şi i se dădea o altă adresă.

— Alo? Şefu'? Vă sun de la o damă pe care prefer să n-o scap din ochi. Cred că ar fi bine să veniţi să-i spuneţi vreo două vorbe. E cam îndărătnică.

Maigret auzi vag o voce de femeie, apoi pe cea a lui Torrence, care nu i se mai adresă lui şi care spunea:

— Dacă nu taci, te plesnesc. M-auziţi, şefu'?

Pe strada Brunei, nr. 28 bis. La etajul trei, pe stânga. Persoana cu pricina se numeşte Adrienne Laur. Poate că ar fi bine să căutaţi numele în evidenţele noastre.

Maigret îi ceru lui Lapointe să verifice, îşi îmbrăcă pardesiul greu, luă două pipe de pe birou, se îndreptă spre scară şi avu norocul să găsească o maşină în curte.

— Pe strada Brunei.

Era în acelaşi cartier, nu departe de Bulevardul Wagram, la nici două sute de metri de strada Salcâmilor şi la trei sute de metri de locul de unde fusese furată

maşina cu o zi înainte. Imobilul era confortabil, burghez. Avea ascensor şi covoare pe scări. Când ajunse la etajul trei, o uşă se deschise şi Torrence apăru, uşurat.

— Poate o să reuşiţi dumneavoastră să scoateţi ceva de la ea, şefule. Eu mă las păgubaş.

O femeie brunetă, cu forme pline, stătea în mijlocul salonului, având pe ea doar un capot care se deschidea la cea mai mică mişcare.

— A venit şi-al doilea! exclamă ea, sarcastică.

În câţi o să vă luptaţi cu mine?

Maigret, amabil, îşi scosese pălăria, pe care o puse pe un fotoliu, şi, pentru că era foarte cald, îşi dădu jos şi pardesiul, murmurând:

— Permiteţi?

— N-am ce să permit!

Era o femeie frumoasă, una peste alta, la vreo treizeci de ani, cu vocea puţin răguşită a „păsărilor de noapte”. În aer stăruia un parfum vag. Uşa de la dormitor era deschisă şi se putea vedea patul nefăcut; pe o canapea din salon se afla o pernă, iar pe podea alta, într-un colţ, unde două covoraşe fuseseră aşezate unul peste altul.

Torrence, care urmărise privirea lui Maigret, întrebă:

— Înţelegeţi, şefule?

Era evident că nu dormise singură în apartament noaptea trecută.

— Când am sunat, m-a ţinut mult timp la uşă.

Pretinde că dormea. Probabil. Ba chiar dormea goală puşcă, pentru că n-are pe ea decât capotul.

— Şi ce vă priveşte?

— Am întrebat-o dacă îl cunoaşte pe un american pe nume Bill Larner şi am văzut că ezită, încerca să câştige timp, se prefăcea că se gândeşte.

Cu toate protestele ei, am intrat şi am aruncat o privire în dormitor. Uitaţi-vă pe mobilă din stânga.

Într-o ramă din piele de culoare roşie se afla o fotografie, făcută probabil la Deauville, unde puteau fi văzuţi un bărbat şi o femeie în costum de baie: Adrienne Laur şi Bill Larner.

— Înţelegeţi de ce v-am telefonat? Şi asta nu e tot. Aruncaţi o privire în coşul de hârtii. Am numărat opt chiştoace de ţigări de foi. Şi sunt havane groase, care durează o oră fiecare. Presupun că, atunci când am sunat, a zărit scrumierele pline şi le-a golit rapid în coş.

— Ieri seară am primit vizita unor prieteni.

— Câţi prieteni?

— Nu vă priveşte.

— Bill Larner?

— Nici asta nu vă priveşte. De altfel, fotografia asta a fost făcută acum un an şi, de atunci, ne-am certat.

Pe o comodă se aflau o sticlă de coniac şi un pahar. Femeia îşi turnă în pahar, fără să le ofere şi lor, îşi aprinse altă ţigară şi îşi aranjă părul la ceafă.

— Oare voi avea voie să mă culc la loc?

— Ascultă, micuţo...

— Nu sunt micuţa dumneavoastră.

— Ar fi mai înţelept din partea ta să-mi răspunzi frumos la ce te întreb.

— Cum să nu!

— Ai crezut că faci bine. Larner ţi-a cerut să-l primeşti, împreună cu cei doi prieteni ai lui. Probabil că nu ţi-a spus despre ce-i vorba.

— Dă-i-nainte!

Privirea lui Torrence părea că spune: „Vedeţi cum e?”

Iar Maigret, fără să-şi piardă răbdarea, continuă:

— Eşti franţuzoaică, Adrienne?

— E belgiancă, interveni Torrence. I-am găsit cartea de identitate în poşetă. E născută la Anvers şi trăieşte în Franţa de cinci ani.

— Cu alte cuvinte, ţi se poate anula permisul de şedere. Presupun că lucrezi în cabarete?

— Apare goală la Folies-Bergère!

Tot Torrence vorbise.

— Şi? Dacă apar goală aveţi dreptul să intraţi la mine în casă ca în grajd? Tu, zdrahonule (se adresă lui Torrence), dacă nu ţi-aş fi smuls pălăria din cap, nu te-ai fi ostenit să ţi-o dai jos. Dar, de câte ori mi se întredeschide capotul, ştiu unde te uiţi.

— Ascultă, Adrienne. Nu ştiu ce ţi-a zis Larner.

Probabil că nu ţi-a spus adevărul despre prietenii lui. Vorbeşti engleza?

— Destul de bine pentru ceea ce fac.

— Cei doi bărbaţi care au dormit aici sunt căutaţi pentru asasinat. Înţelegi? Asta înseamnă că, oferindu-le adăpost, vei putea fi adusă în faţa justiţiei pentru complicitate. Ştii cât ai putea primi?

Nimerise la fix. Femeia se oprise în loc şi îl privea cu îngrijorare.

— Între cinci şi zece ani.

— N-am făcut nimic.

— Sunt sigur de asta, de aceea ţi-am şi spus că greşeşti. Nu e nici un rău în a-ţi ajuta prietenii, cu condiţia să nu ajungi să plăteşti prea scump pentru asta.

— Vreţi să mă trageţi de limbă.

— Cel mai mic de statură dintre cei doi bărbaţi care îl însoţeau pe Bill se numeşte Charlie.

Ea nu protestă.

— Celălalt este Tony Cicero.

— Nu-i cunosc. Ştiu că Bill n-a ucis niciodată pe nimeni.

— Şi eu ştiu asta. Ba chiar sunt convins că Bill nu i-a ajutat cu dragă inimă.

— Vorbiţi serios?

Femeia se uită la sticlă, îşi umplu iar paharul pe jumătate, vru să-i ofere lui Maigret, apoi dădu din umeri.

— Îl cunosc pe Larner de ani de zile, spuse el.

— E în Franţa doar de doi ani.

— Dar noi avem fişa lui de cincisprezece ani.

După cum îmi spunea cineva azi-dimineaţă, e un gentleman.

Ea îl privea cu atenţie, încruntată, nefiind complet convinsă că nu i se întindea o cursă.

— Charlie şi Cicero se ascund la tine de cel puţin două zile, poate chiar trei. Ai frigider?

Torrence interveni din nou:

— M-am gândit şi eu la asta. Am găsit unul în bucătărie. E plin. Doi pui fripţi, o jumătate de jambon, un salam aproape întreg...

— Ieri seară, continuă Maigret, cineva le-a transmis un mesaj prin telefon şi au plecat în grabă toţi trei.

Ea se aşeză într-un fotoliu şi, cu o pudoare neaşteptată, îşi acoperi coapsele şi picioarele cu poalele capotului.

— S-au întors în cursul nopţii. Sunt convins că au băut. După cum îl cunosc pe Bill Larner, probabil că a băut mult, pentru că asistase la o scenă care probabil că i-a zdruncinat nervii.

— Ia stai locului! se răsti ea la Torrence, care se plimba prin apartament.

Apoi se întoarse spre Maigret.

— Şi?

— Nu ştiu exact când, dar în dimineaţa asta au primit un nou mesaj. În orice caz, nu înainte de unsprezece. Probabil că dormeau. Bill în patul tău, ceilalţi doi în această încăpere. S-au îmbrăcat în grabă. Ţi-au spus unde se duc?

— Încercaţi să mă amestecaţi şi pe mine?

— Din contră, încerc să te scot din ce te-ai băgat!

— Dumneavoastră sunteţi acel Maigret despre care scriu deseori ziarele?

— De ce?

— Pentru că se spune că sunteţi corect. Dar de zdrahon nu-mi place.

— Ce ţi-au spus la plecare?

— Nimic. Nici măcar mersi.

— Cum arăta Bill?

— Încă n-am spus că Bill era aici.

— Probabil că ai auzit ce vorbeau când se pregăteau să plece.

— Vorbeau englezeşte.

— Parcă spuneai că ştii engleză.

— Nu genul ăla de cuvinte.

— Astă noapte, când era singur cu tine în dormitor, Bill ţi-a vorbit de prietenii lui.

— De unde ştiţi?

— Nu ţi-a spus că va încerca să scape de ei?

— Mi-a spus că, de îndată ce va putea, îi va duce la ţară.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Se ducea deseori la ţară?

— Ca să zic aşa, niciodată.

— N-aţi fost niciodată acolo împreună?

— Nu.

— Eşti amanta lui?

— Din când în când.

— Ai fost deja în apartamentul lui de la hotelul *Wagram?*

— O dată. L-am găsit cu o fufă. M-a dat afară.

Pe urmă, după trei zile, a venit la mine ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Îi place să pescuiască?

Ea râse.
— Cu undiţa? Nu! Nu e genul lui.
— Joacă golf?
— Asta da.
— Unde?
— Nu ştiu. N-am fost cu el niciodată.
— Pleca pentru câteva zile?
— Pleca dimineaţa şi se întorcea seara.
Asta nu se potrivea. Trebuia găsit un loc unde Larner obişnuia să-şi petreacă noaptea.
— În afara celor doi bărbaţi care au dormit aici, nu ţi-a prezentat niciodată alţi prieteni de-ai lui?
— Rar.
— Ce fel de prieteni?
— Mai ales de la curse, jochei, antrenori.
Torrence şi Maigret se uitară unul la celălalt.
Simţeau că sunt pe-aproape.
— Juca mult la curse?
— Da.
— Sume mari?
— Da.
— Câştigă?
— Aproape mereu. Avea informaţiile lui.
— De la jochei şi de la antrenori?
— Aşa am înţeles.
— Nu ţi-a vorbit niciodată de Maisons-Laffitte?
— Mi-a telefonat o dată de acolo.
— Noaptea?
— La sfârşitul spectacolului.
— Ca să-ţi ceară să vii la el?
— Nu. Ca să-mi spună că nu va putea veni.
— Intenţiona să doarmă acolo?
— Probabil.
— La un han?

— Nu mi-a spus.

— Mulţumesc, Adrienne. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

Părea surprinsă că nu o luau cu ei, nu-i venea să creadă că nu-i întinseseră o cursă.

— Care dintre ei a ucis? întrebă ea, când Maigret avea deja mâna pe clanţa uşii.

— Charlie. Te miră?

— Nu. Dar celălalt, care e rece ca un crocodil, mi-e şi mai nesuferit.

Nu răspunse la salutul lui Torrence, dar îi adresă un zâmbet vag lui Maigret, care o salutase aproape ceremonios.

În timp ce coborau, comisarul îi spuse inspectorului:

— Trebuie să-i punem telefonul sub ascultare, deşi probabil că nu va ieşi nimic. Tipii ăştia se feresc.

Apoi, amintindu-şi de insistenţa lui Pozzo şi a lui Luigi de a-l avertiza în privinţa ucigaşilor, adăugă:

— Ai face bine s-o supraveghezi. Nu-i fată rea, ar fi păcat s-o păţească.

Restaurantul lui Pozzo era la doi paşi, iar Lucas îl supraveghea în continuare. Maigret ceru şoferului să treacă pe strada Salcâmilor.

— Nimic?

— Unul dintre tipii pe care mi i-aţi descris, cei care jucau zaruri, a intrat acum un sfert de oră.

Se aflau exact în faţa restaurantului. Maigret îşi oferi plăcerea de a coborî fără grabă din maşină şi de a deschide uşa, ducând mâna la borul pălăriei.

— Salut, Pozzo!

Apoi, întorcându-se spre clientul de la bar:

— Actele, vă rog.

Tipul părea un muzicant dintr-un local de noapte sau un dansator monden. Ezită şi păru că îi cerea sfatul lui Pozzo, care se uita în altă parte.

Maigret notă numele şi adresa în carneţel.

Lucru ciudat, nu era italian, nici american, ci un spaniol care, după acte, exercita profesiunea de artist liric. Locuia într-un hotel mic de pe Avenue des Ternes.

— Mulţumesc.

Îi înapoie actul de identitate, nu puse nici o întrebare, îşi atinse din nou borul pălăriei şi plecă, în timp ce spaniolul şi Pozzo îl priveau stupefiaţi.

Capitolul 5

Unde, în timp ce un anume Baron pleacă la vânătoare, Maigret greşeşte mergând la cinema

Aşezat în partea din spate a maşinii, Maigret era înfofolit în pardesiul lui călduros şi, privind luminile ce defilau pe lângă el, se gândea, uşor încruntat. Când maşina traversă Piaţa Concorde, îi spuse şoferului:

— S-o iei prin strada Capucinelor. Vreau să dau un telefon.

Voia să telefoneze la Poliţia Judiciară, deşi nu i-ar fi trebuit mai mult de cinci minute ca să meargă direct acolo. Îi făcea plăcere să revină însă la *Manhattan* în altă stare de spirit decât cea de dimineaţă şi, în fond, nu i-ar fi displăcut nici să mai bea un whisky.

Localul era plin şi cel puţin treizeci de clienţi stăteau înşiraţi de-a lungul barului, într-o atmosferă încărcată de fum de ţigară. Aproape toţi vorbeau engleza, iar câţiva consumatori citeau ziare americane. Luigi, împreună cu două ajutoare, pregătea băuturile.

— Acelaşi whisky că dimineaţă, ceru Maigret, cu o expresie calmă şi zâmbitoare care îl frapă pe patron.

— Bourbon?

— Nu ştiu, tu m-ai servit.

Luigi părea nemulţumit că îl vede, iar Maigret avu impresia că trece rapid în revistă cu privirea clienţii, să se

asigure că nu se afla printre ei cineva pe care comisarul nu ar fi trebuit să-l întâlnească.

— Auzi, Luigi...

— Un moment...

Servea în stânga, în dreapta, se agita mult mai mult decât era necesar, vrând parcă să evite întrebările poliţistului.

— Ziceam, Luigi, că mai e un compatriot de-al tău pe care aş dori să-l întâlnesc. Ai auzit de un anume Mascarelli, zis şi Sloppy Joe?

Vorbise cu o voce normală, în timp ce, în jurul lui, unii clienţi strigau ca să se facă auziţi. Totuşi, cel puţin zece persoane se uitară la el cu mare curiozitate. Avea întrucâtva impresia că era un bărbat căruia i-a scăpat o glumă fără perdea la o reuniune de doamne în vârstă.

Iar Luigi răspunse:

— Nu-l cunosc şi nu vreau să-l cunosc.

Maigret se îndreptă, mulţumit de sine, spre cabina telefonică.

— Tu eşti, Janvier? Vezi dacă Baronul mai e la birou, te rog. Dacă da, spune-i să mă aştepte.

Dacă nu, încearcă să-l prinzi la telefon şi cere-i să treacă cât mai repede posibil pe la sediu. Trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Se strecură printre grupurile de clienţi care beau în picioare, goli paharul şi observă o faţă pe care o mai văzuse. Era un tânăr înalt şi blond.

Părea ieşit dintr-un film american şi îl urmărea şi el pe comisar cu privirea.

Luigi era prea ocupat că să-şi ia la revedere de la dânsul. Maigret se întoarse la maşină. După un sfert de oră, intră în biroul lui, unde cineva aşezat în singurul fotoliu din încăpere se ridică brusc.

Era omul căruia i se spunea Baronul, nu pentru că era baron, ci pentru că acesta era numele lui.

Nu făcea parte din brigada lui Maigret. De douăzeci şi cinci de ani, era specializat în hipodromuri şi prefera să rămână toată viaţa inspector decât să schimbe profilul.

— M-aţi chemat, domnule comisar?

— Stai jos, bătrâne. O clipă...

Maigret îşi scoase pardesiul, intră alături să vadă dacă avea vreun mesaj, apoi se instală la birou şi îşi umplu pipa.

Tot frecventând hipodromurile, unde nu se ocupa de plevuşca de la peluză, ci doar de peştii mari, Baronul începuse să semene cu ei, ţinând în chip firesc, ca şi dânşii, binoclul agăţat pe umăr, purtând, în ziua Marelui Premiu, o pălărie gri deschis şi ghetre asortate. Unii pretindeau că-l văzuseră cu un monoclu la ochi, şi era foarte posibil; la fel de posibil era şi să fi devenit un împătimit al pariurilor, după cum se zvonea.

— O să-ţi prezint problema, iar tu îmi vei spune ce părere ai.

În cursul carierei sale, Maigret trecuse pe la aproape toate serviciile, inclusiv ordine publică, gări şi mari magazine, ba chiar, spre marea sa nemulţumire, şi pe la brigada moravuri, însă nu se ocupase niciodată de hipodromuri.

— Să presupunem un american care trăieşte la Paris de doi ani şi frecventează în mod regulat hipodromurile...

— Ce gen de american?

— Nu unul dintre cei care iau parte la recepţiile de la ambasadă. Un escroc profesionist, Bill Larner.

— Îl cunosc, răspunse calm Baronul.

— Bun. Asta simplifică lucrurile. Din anumite motive, Larner a fost nevoit azi-dimineaţă să se ascundă, împreună cu doi compatrioţi sosiţi de curând, care nu

vorbesc deloc franceza. Cei trei ştiu că avem semnalmentele lor şi mă îndoiesc că au luat trenul său avionul. Şi nu cred nici că s-au depărtat prea mult de Paris, unde par să fie reţinuţi de ceva. N-au maşină, dar au talentul de a împrumuta primul automobil oprit la marginea trotuarului ca apoi să-l abandoneze.

Baronul asculta atent, cu atitudinea specialistului chemat la o consultaţie.

— L-am întâlnit pe Larner cu multe femei drăguţe, spuse el.

— Ştiu. Chiar acasă la una dintre ele a stat ascuns până astăzi, împreună cu amicii lui. Nu cred că va face de două ori acelaşi joc.

— Nici eu. E şiret.

— Această femeie mi-a spus că Bill are prieteni printre jochei şi antrenori. Înţelegi unde vreau să ajung? Probabil că a trebuit să se hotărască rapid, să găsească, dintr-un minut în altul, un loc sigur.

E mai mult decât probabil că s-a adresat unui compatriot. Cunoşti mulţi americani în mediul curselor de cai?

— Sunt câţiva. Evident, mai puţini decât englezi.

Staţi puţin. Mă gândesc la un jocheu, micul Lope, dar, dacă nu mă înşel, acum aleargă la Miami.

Am întâlnit şi un antrenor, Teddy Brown, care se ocupă de caii unuia dintre compatrioţii lui. Cu siguranţă că mai sunt şi alţii.

— Stai puţin, Baroane. Trebuie neapărat ca tipul la care mă gândesc să aibă o locuinţă sigură.

După părerea mea, trebuie să te pui în locul lui Bill Larner şi să te întrebi unde ai fi la adăpost.

Se pare că i s-a întâmplat să mai rămână peste noapte la Maisons-Laffitte sau prin împrejurimi.

— Nu e rău deloc.

— Adică?

— Există acolo un anumit număr de grajduri.

Aveţi nevoie de răspunsul meu imediat?

— Cât mai repede posibil.

— În acest caz, ar trebui să iau la rând unele baruri cunoscute de mine, ca să-mi împrospătez memoria. Oamenii ăştia vin şi se duc. Dacă o să am un răspuns în seara asta, unde să vi-l trimit?

— Acasă.

Baronul se îndreptă spre uşă cu un aer important, iar Maigret, după o ezitare, îl opri.

— Încă ceva. Fii prudent. Dacă ai o informaţie, nu te duce personal la locul cu pricina. Avem de-a face cu nişte ucigaşi.

Nu se putea abţine să nu pronunţe acest cuvânt fără o anume ironie, pentru că prea îi fusese repetat în ultimele patruzeci şi opt de ore.

— Am înţeles. Vă voi telefona aproape sigur în seara asta. În orice caz, voi avea în mod cert ceva mâine dimineaţă. Poate să coste câteva păhărele?

Când Maigret ajunse acasă, o găsi pe soţia sa pregătită să iasă. Comisarul îşi pusese în gând să bea un grog, să ia o aspirină şi să se bage în pat, ca să oprească guturaiul, dar îşi aminti că era vineri, ziua când mergeau la cinematograf.

— Lognon? întrebă soţia lui.

Avea veşti. Până la urmă, inspectorul Nasolu' făcuse o pneumonie, pe care medicii sperau s-o vindece cu penicilină. Lovitura de la cap îi îngrijora însă mai mult.

— Nu e vorba de fractură. Se tem de un traumatism al creierului. Pe la patru, nu mai ştia ce vorbeşte.

— Soţia lui ce spune?

— Pretinde că nu avem dreptul să ţinem despărţiţi nişte oameni căsătoriţi de treizeci de ani şi insistă să fie adus

acasă sau, dacă nu, să i se dea ei voie să se instaleze în spital.

— Şi i s-a dat voie?

— Nu.

Erau obişnuiţi să meargă domol, braţ la braţ, până pe bulevardul Bonne-Nouvelle, şi nu le trebuia prea mult timp ca să aleagă un cinematograf.

Maigret nu era pretenţios în materie de filme.

Mai exact, prefera un film obişnuit oricărei mari producţii şi, aşezat comod în fotoliu, privea imaginile fără să-i pese despre ce era vorba. Cu cât cinematograful era mai popular, cu o atmosferă vulgară, cu oameni care râdeau la unele scene, mâncau bomboane de ciocolată sau alune şi cu amorezi îmbrăţişaţi, cu atât era mai mulţumit.

Afară stăruia o umezeală rece. La ieşire, se aşezară lângă un brasero, pe o terasă, ca să bea un pahar de bere. Ajunseră acasă la unsprezece.

Imediat sună telefonul.

— Alo! Baron?

— Sunt Vacher, domnule comisar. Am preluat schimbul la ora opt. De la nouă încerc să dau de dumneavoastră.

— Ceva nou?

— Aţi primit o scrisoare prin poşta rapidă.

Pare a fi de la o femeie. Pe plic e scris cu litere mari *extrem de urgent.* Să-l deschid şi să vă citesc?

— Te rog.

— O clipă. Citesc:

Domnule comisar, E deosebit de important să vă întâlnesc cât mai curând posibil. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Din păcate, nu pot să ies din cameră şi nu ştiu nici măcar cum am să vă trimit acest mesaj. Aţi putea să

treceţi pe la mine, la hotelul Bretagne *de pe strada Richer, aproape faţă în faţă cu Folies-Bergère?*

Stau la camera 47. Nu spuneţi nimic nimănui.

Probabil că cineva dă târcoale hotelului.

Veniţi, vă implor.

Semnătura, neclară, începea cu un M.

— Probabil Mado, spuse Vacher. Nu sunt sigur...

— La ce oră a fost pusă la poştă scrisoarea?

— La opt şi zece.

— Mă duc. Altceva? Nimic de la Lucas sau de la Torrence?

— Lucas e la restaurantul lui Pozzo. Se pare că Pozzo l-a invitat să intre, spunând că era stupid să stea pe trotuar când înăuntru era mai cald.

Cere instrucţiuni.

— Să se ducă la culcare.

Doamna Maigret, care ascultase, oftă fără să protesteze, în timp ce Maigret îşi căuta pălăria.

Era obişnuită.

— Crezi că te mai întorci în noaptea asta? în orice caz, ai face mai bine să-ţi iei un fular.

Comisarul luă o înghiţitură de rachiu de porumbe înainte de plecare şi trebui să meargă pe jos până în Piaţa Republicii ca să găsească un taxi.

— Pe strada Richer, în faţă la Folies-Bergère.

Cunoştea hotelul *Bretagne,* unde primele două etaje erau rezervate pentru ceea ce domnii proprietari numeau *ocazii,* adică pentru prostituatele care aduceau un client pentru o oră sau chiar mai puţin. Celelalte camere erau închiriate cu săptămână sau cu luna.

Teatrul îşi închisese porţile şi pe stradă se mai plimbau doar câteva încăpăţânate.

— Vii cu mine?

Dădu din umeri, intră pe culoarul slab luminat şi bătu în uşa cu geam din dreapta, unde se aprinse lumina.

— Cine-i? bombăni o voce adormită.

— Am venit la 47.

— Urcă...

Prin perdea, zărea vag un bărbat culcat pe un pat de campanie, lângă o vitrină cu chei. Bărbatul întinse mâna spre o pară de cauciuc care declanşa deschiderea celei de-a două uşi.

Dar nu-şi duse gestul până la capăt. Avusese nevoie de un anumit timp ca să se dezmeticească.

La început, cifra 47 nu-i spusese nimic.

— Nu-i nimeni acolo! mormăi el, culcându-se la loc.

— O clipă. Trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Ce vreţi?

— Poliţia!

Maigret preferă să nu încerce să înţeleagă cuvintele bâiguite, care sigur nu erau nişte amabilităţi.

Bărbatul se dădu jos din patul unde se culcase cu pantalonii pe el. Cu privirea tulbure, se apropie de uşa cu geam a chiţimiei şi o descuie. Se uită la Maigret şi se încruntă.

— Nu sunteţi de la Moravuri?

— De unde ştii că nu e nimeni la 47?

— Pentru că tipul a plecat de câteva zile şi am văzut femeia ieşind mai adineauri.

— Când?

— Nu ştiu exact. Poate pe la nouă şi jumătate.

— O cheamă Mado?

Omul dădu din umeri.

— Eu fac doar de noapte şi nu ştiu numele.

Mi-a dat cheia la plecare. Uitaţi-o în cui!

— Era singură?

Nu răspunse imediat.

— Te întreb dacă era singură.

— Ce-aveţi cu ea? Bine, bine! Nu e cazul să vă enervaţi. Cineva urcase la ea cu puţin timp înainte.

— Un bărbat?

Paznicul de noapte era stupefiat că, într-un hotel că acela, cineva avea naivitatea să pună o astfel de întrebare.

— Cât a stat sus?

— Aproape zece minute.

— A întrebat numărul camerei?

— N-a întrebat nimic. A urcat fără să-mi arunce măcar o privire. Uşile nu sunt închise la ora aceea.

— De unde ştii că s-a dus la 47?

— Pentru că a coborât cu ea.

— Ai fişele?

— Nu. Patroana le ţine în biroul ei, care e încuiat.

— Unde e patroana?

— În pat, cu patronul.

— Dă-mi cheia de la 47 şi du-te să o trezeşti.

Spune-i că o aştept sus.

Omul se uită cu o expresie ciudată la Maigret, oftă şi spuse:

— Aveţi curaj. Măcar sunteţi sigur de la poliţie?

Maigret îi arătă insigna şi, cu cheia în mină, porni pe scară. Camera 47 era la etajul patru: o cameră banală, cu un pat de fier, o toaletă la perete, un bideu, un fotoliu vechi şi o comodă.

Patul nu fusese desfăcut. Pe cuvertura dubioasă era întins un ziar, cu fotografiile lui Charlie Cinaglia şi Cicero pe prima pagină. Era ultima ediţie, ieşită de sub tipar pe la şase seara. Persoanele care i-ar fi întâlnit pe cei doi erau rugate să-l anunţe urgent pe comisarul Maigret.

Oare din această cauză îi trimisese scrisoare femeia care părea că se numeşte Mado?

Într-un colţ al încăperii se aflau două valize: una veche, deja uzată, şi una nou-nouţă. Ambele purtau etichetele unei companii de navigaţie canadiene. Nu erau încuiate. Maigret le deschise şi începu să scoată conţinutul pe pat: lenjerie, haine de femeie, majoritatea aproape noi, cumpărate din magazine din Montreal.

— Nu vă jenaţi! spuse o voce din uşă.

Era patroana hotelului, care gâfâia după ce urcase cele patru etaje. Era scundă şi cu o faţă aspră, iar părul cărunt prins pe bigudiuri metalice nu o făcea deloc mai atrăgătoare.

— Mai întâi, cine sunteţi?

— Comisarul Maigret, de la Brigada Specială.

— Ce doriţi?

— Vreau să ştiu cine e femeia care locuieşte în această cameră.

— De ce? Ce-a făcut?

— Vă sfătuiesc să-mi predaţi fişa ei fără discuţii.

O luase cu dânsa pentru orice eventualitate, dar i-o întinse cu regret.

— Toţi sunteţi la fel. Nu veţi fi niciodată în stare să învăţaţi bunele maniere.

Se îndreptă spre o uşă care dădea în altă cameră, acum întredeschisă, cu intenţia de a o închide.

— O clipă. Cine stă alături?

— Soţul acestei doamne. N-are dreptul?

— Nu vă atingeţi de uşă. Văd că s-au înscris sub numele de Perkins, domnul şi doamna Perkins, din Montreal, Canada.

— Şi?

— Le-aţi văzut paşapoartele?

— Nu i-aş fi primit dacă n-ar fi fost în regulă.

— După cum scrie în fişă, au sosit acum o lună.

— Şi nu vă convine?

— Îl puteţi descrie pe John Perkins?

— Un tip mic de statură şi brunet, bolnav, care stătea prost cu vederea.

— De ce spuneţi că stătea prost cu vederea?

— Pentru că purta tot timpul ochelari negri, chiar şi noaptea. A făcut ceva rău?

— Cum era îmbrăcat?

— Numai lucruri noi din cap până-n picioare.

E destul de normal pentru nişte proaspăt căsătoriţi, nu?

— Sunt proaspăt căsătoriţi?

— Presupun.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Aproape că nu ieşeau din camerele lor.

— De ce două camere?

— Asta nu mă priveşte.

— Unde luau masa?

— Nu i-am întrebat. Domnul Perkins probabil că mânca aici, pentru că nu l-am văzut, ca să spun aşa, aproape niciodată ieşind ziua, mai ales în ultimul timp.

— Ce înseamnă „ultimul timp”?

— Ultima săptămână. Sau ultimele două săptămâni.

— Nu ieşea niciodată la aer curat?

— Doar seara.

— Cu ochelari negri?

— Vă spun ce-am văzut. Puteţi să nu mă credeţi.

— Soţia lui ieşea din cameră?

— Se ducea să-i aducă de mâncare. Chiar am urcat să mă conving că nu găteau, pentru că e interzis în acest hotel.

— Astfel încât, săptămâni în şir, s-a mulţumit cu hrană rece.

— Aşa s-ar zice.

— Nu vi s-a părut ciudat?

— Sunt alţi străini şi mai ciudaţi.

— Paznicul de noapte mi-a spus că Perkins a părăsit hotelul în urmă cu câteva zile. Aţi putea să-mi spuneţi când l-aţi văzut ultima dată?

— Nu ştiu. Duminică sau luni.

— N-a plecat cu bagaje?

— Nu.

— A anunţat că va lipsi?

— N-a anunţat nimic. Ar fi putut să-mi înşire ce voia, tot nu l-aş fi înţeles, pentru că nu ştia nici un cuvânt în franceză.

— Şi soţia lui?

— Ea vorbeşte foarte bine franceza.

— Fără accent?

— Un accent care seamănă cu cel belgian. Se pare că aşa e accentul canadian.

— Aveau paşaport canadian?

— Da.

— De unde aţi ştiut că Perkins plecase?

— Într-o seară, duminică sau luni, după cum v-am mai spus, a plecat să se plimbe. A doua zi, Lucile, care are grijă de camerele de la acest etaj, mi-a spus că nu mai era şi că soţia lui părea îngrijorată. Dacă mai aveţi multe întrebări de pus, ar fi mai bine să stau jos.

Se aşeză cu demnitate, privindu-l cu o expresie dezaprobatoare.

— Li s-a întâmplat să primească vizite?

— Nu, după câte ştiu.

— Unde aveţi telefonul?

— În birou, unde stau toată ziua. N-au telefonat niciodată.

— Primeau scrisori?

— N-au primit nici una.

— Doamna Perkins nu se ducea să le ia de la post-restant?

— N-am urmărit-o. Auziţi, sunteţi sigur că aveţi dreptul să le scotociţi prin lucruri?

Maigret, în timp ce vorbea, continuase să golească cele două valize, al căror conţinut ajunsese acum pe pat.

Hainele nu erau nici scumpe, nici ieftine, de o calitate destul de bună. Pantofii aveau tocuri exagerat de înalte, iar lenjeria s-ar fi potrivit mai curând unei animatoare de local de noapte decât unei tinere mirese.

— Vreau să văd camera vecină.

— Ce mai contează!

Patroana se ţinu după el, ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să ia ceva. Găsi şi acolo valize noi, cumpărate la Montreal; toate hainele bărbăteşti erau noi, cu etichete canadiene. S-ar fi zis că cei doi hotărâseră brusc o schimbare şi, în câteva ore, cumpăraseră tot ce era necesar pentru călătorie.

Pe comodă se aflau vreo zece ziare americane, care se vând doar la unele chioşcuri din Piaţa Operei şi din Piaţa Madeleine.

Nici o fotografie. Nici un document. La fundul unei valize, Maigret găsi un paşaport pe numele domnului şi doamnei John Perkins, din Montreal, Canada. După vize şi ştampile, cuplul se îmbarcase cu şase săptămâni în urmă la Halifax şi debarcase la Southampton, de unde ajunsese în Franţa *via* Dieppe.

— Aţi găsit ce căutaţi?

— Lucile, camerista, locuieşte în hotel?

— Doarme la şapte.

— Rugaţi-o să coboare.

— De ce nu? E foarte practic să fii de la poliţie!

Scoli oamenii la orice oră din noapte, nu-i laşi să doarmă şi...

Continuă să vorbească singură în timp ce urca scara.

Maigret zări o călimară cu cerneală albastră care folosise la scrierea mesajului. Şi mai găsi, în partea exterioară a uneia dintre ferestre, un pachet cu mezeluri, ţinut la rece.

Lucile era o negricioasă mică de statură, saşie şi care avea mania să-şi lase unul din sinii moi să iasă tot timpul din capotul albastru deschis.

— Nu mai am nevoie de dumneavoastră, îi spuse Maigret patroanei. Puteţi merge la culcare.

— Sunteţi foarte amabil. Lucile, să nu te laşi impresionată.

— Nu, doamnă.

Lucile nu era deloc impresionată. După ce patroana închise uşa, spuse cu un fel de extaz:

— E adevărat că sunteţi faimosul comisar Maigret?

— Stai jos, Lucile. Aş vrea să-mi spui tot ce ştii despre cei doi Perkins.

— Părerea mea e că erau un cuplu ciudat.

Şi reuşi să roşească.

— Nu vi se pare ciudat ca doi soţi să doarmă în camere separate?

— Nu se culcau niciodată în acelaşi pat?

— Niciodată.

— Eşti sigură că seara nu...

— Ştiţi, noi, cameristele, după felul în care găsim un pat dimineaţa, ştim imediat dacă...

Roşi şi mai mult, ascunzându-şi pentru moment sinul în capot.

— Cu alte cuvinte, impresia ta e că nu se culcau împreună?

— Sunt aproape sigură.

— În ce moment al zilei făceai curat?

— În funcţie de zile. Uneori, pe la nouă dimineaţa, alteori, după-amiaza. Pentru camera ei, aşteptam pe cât posibil ca să iasă. Dar el era tot timpul acolo.

— Cum îşi petrecea timpul?

— Citea ziarele acelea mari de nu ştiu câte pagini, făcea cuvinte încrucişate sau scria scrisori.

— L-ai văzut scriind scrisori?

— Da. Destul de des.

— Nu ieşea niciodată ziua?

— Doar la început. De cincisprezece zile încoace, sigur nu.

— Suferea cu ochii?

— Nu în cameră. Nu purta niciodată ochelari când era aici, dar îi punea când se ducea la toaleta de la capătul culoarului.

— Altfel spus, se ascundea?

— Cred că da.

— Părea speriat?

— Aşa am avut impresia. Când băteam la uşă, îl auzeam tresărind şi trebuia să-mi spun numele ca să descuie.

— Şi ea?

— Nu era la fel. Doar de luni.

Sânul era din nou afară din capot, palid şi flasc.

— Mai exact, de marţi dimineaţă. Marţi mi-am dat seama că domnul Perkins nu mai era aici.

— Ţi-a spus ea că e plecat în călătorie?

— Nu mi-a spus nimic. Nu mai era aceeaşi.

Mi-a cerut de câteva ori să mă duc să-i cumpăr mezeluri şi pâine. În seara asta...

— Tu ai dus scrisoarea la poştă?

— Da. M-a sunat. Eu îi făceam toate micile comisioane şi îmi dădea bacşişuri bune. Tot eu îi cumpăram şi ziarele.

— I l-ai adus şi pe cel din seara asta?

— Da.

— Ţi s-a părut că avea intenţia să iasă?

— Nu. Era dezbrăcată.

— Iar când ţi-a dat scrisoarea s-o pui la poştă?

— Purta un halat de casă, cel din cuier.

— La ce oră te-ai dus la culcare?

— La nouă. Încep serviciul la şapte dimineaţa.

Eu fac pantofii la trei etaje.

— Mulţumesc, Lucile. Dacă îţi aminteşti de un amănunt oarecare, sună-mă la Poliţia Judiciară.

Dacă nu sunt, lasă-i mesajul inspectorului care îţi va răspunde.

— Da, domnule Maigret.

— Poţi să te duci la culcare.

Se mai învârti un moment pe lângă el, zâmbi şi murmură:

— Bună seara, domnule Maigret.

— Bună seara, Lucile.

Maigret coborî după câteva minute. Paznicul de noapte îl aştepta în faţa unei sticle cu vin roşu.

— Ce v-a spus patroana?

— A fost foarte amabilă, răspunse comisarul.

La fel şi Lucile.

— Lucile v-a făcut avansuri?

Probabil că ăsta era obiceiul cameristei.

— Începi serviciul în fiecare zi la ora nouă?

— Da. Dar nu mă culc niciodată înainte de unsprezece, ba chiar şi puţin mai târziu, în momentul în care se închide la *Folies.*

— L-ai văzut bine pe bărbatul care a venit după doamna Perkins în seara asta?

— Doar prin perdea, dar suficient.

— Descrie-mi-l.

— Un tip înalt şi blond, cu pălăria dată pe ceafă. Nu purta pardesiu, şi asta m-a mirat cel mai mult, pentru că vremea e friguroasă.

— Poate că avea maşina parcată afară?

— Nu. I-am auzit mergând pe trotuar.

Maigret avu impresia că povestea cu pardesiul îi amintea ceva, dar nu ştia pe moment ce anume.

— Ea părea că-l însoţeşte de bunăvoie?

— Ce vreţi să spuneţi?

— A deschis uşa biroului?

— Trebuia, ca să-mi dea cheia.

— Bărbatul a rămas pe culoar?

— Da.

— Nu părea că o ameninţă?

— Îşi fuma liniştit ţigara.

— Femeia nu ţi-a lăsat nici un mesaj?

— Nimic. Mi-a întins cheia şi a spus: „Bună seara, Jean”. Atâta tot.

— Ai observat cum era îmbrăcată?

— Purta un pardesiu închis la culoare şi o pălărie bătând în gri.

— Nu avea bagaje?

— Nu.

— Când soţul ei ieşea, seara, se întâmpla să ia o maşină?

— L-am văzut întotdeauna plecând şi întorcându-se pe jos.

— Mergea departe?

— Nu cred. Nu lipsea niciodată mult peste o oră.

— Ieşeau împreună?

— La început.

— Nu şi de cincisprezece zile încoace?

— Nu, nu cred.

— El avea întotdeauna ochelari negri?

— Da.

Camera 47 şi cea de alături aveau ferestrele spre stradă. Dacă femeia nu-l însoţea pe aşa-zisul domn Perkins, însemna oare că stătea de pază ca să se convingă că drumul e liber? Poate că, la întoarcerea bărbatului, un semnal îl anunţa că putea să revină fără teamă.

Descrierea lui Perkins, lăsând deoparte hainele, semăna cu cea a lui Mascarelli, zis Sloppy Joe.

Dispariţia lui, în cursul nopţii de luni spre marţi, nu indica oare că putea să fie necunoscutul aruncat dintr-o maşină pe trotuarul străzii Fléchier, aproape la picioarele bietului Lognon?

Maigret scoase din buzunar o fotografie a lui Bill Larner şi o arătă paznicului.

— Îl recunoşti?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Eşti sigur că nu el a venit după doamna Perkins?

— Mai mult ca sigur.

Îi arătă şi celelalte două fotografii, ale lui Charlie şi Cicero.

— Dar pe ăştia?

— Nu-i cunosc. I-am văzut în seara asta în ziar.

Maigret venise cu un taxi, dar nu-i spusese şoferului să-l aştepte. O porni pe jos spre foburgul Montmartre în speranţa că va găsi o maşină şi, după nici o sută de metri, avu impresia că era urmărit.

Se opri şi nu mai auzi zgomotul acela de paşi destul de departe în urma lui. Porni din nou şi paşii răsunară iar. Se întoarse brusc şi cineva, la mai bine de cincizeci de metri, făcu la fel.

Comisarul zărea doar o siluetă vagă în umbra caselor. Evident, nu putea să o ia la fugă, nici să-l strige pe necunoscut.

În foburgul Montmartre, nu mai dădu atenţie taxiurilor care treceau şi intră într-un bar deschis toată noaptea, unde două-trei femei aşteptau fără mari speranţe lingă tejghea.

Convins că necunoscutul era afară, pândindu-l, comandă un păhărel şi se îndreptă spre cabina telefonică.

Capitolul 6

Unde toată lumea începe să joace dur şi se lasă cu încăierare

Comisariatul din sectorul trei era la doar câteva case de barul puternic luminat unde se afla Maigret. Acest comisariat, dacă n-ar fi fost zelul lui Lognon, ar fi trebuit să se ocupe de caz, deoarece strada Flechier, unde un corp omenesc fusese abandonat pe trotuar, era la limita teritoriului său.

Maigret se uită înjur preocupat. Formă numărul.

— Alo! Aici Maigret! Cine e la telefon?

— Inspectorul Bonfils, domnule comisar.

— Câţi oameni ai cu tine, Bonfils?

— Doar doi, pe prăjina de Nicolas şi pe Danvers.

— Ascultă-mă cu atenţie. Sunt la *Barul Soarelui.*

Mă urmăreşte un tip.

— Cum arată?

— Nu ştiu. Are grijă să stea în umbră, la o distanţă destul de mare ca să zăresc doar o siluetă.

— Vreţi să-l luăm la întrebări?

Comisarului îi veni să replice agasat, asemenea lui Pozzo şi Luigi: „Nu-i vorba de un amator”.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse el. Dacă tipul s-a apropiat de fereastră şi m-a văzut intrând în cabină, a înţeles şi, în acest caz, probabil că acum şi-a luat tălpăşiţa. Dacă nu m-a văzut, trebuie să se fi gândit totuşi la posibilitatea unui telefon şi...

Ce spui tu acolo?

— Spun că oamenii nu se gândesc la toate.

— *Aştia, da.* Oricum, e foarte atent ce face.

Fără să vadă faţa lui Bonfils, Maigret era sigur că avea o expresie uşor ironică. Ce atâta filozofie ca să opreşti un tip pe stradă în momentul în care nu se aşteaptă şi să-l iei la întrebări? O acţiune de rutină. Se întâmpla de zece ori pe zi.

— Rămâneţi în bar, şefule?

— Nu. Mai sunt trecători pe stradă. Aş vrea ca operaţiunea să aibă loc pe o stradă pustie. Strada Grange-Bateliere e foarte bună. Nu-i lungă şi va fi uşor de blocat la ambele capete. Trimite imediat doi-trei agenţi în uniformă pe strada Drouot, cu recomandarea să stea ascunşi şi să aibă revolverele pregătite.

— E ceva chiar atât de serios?

— Probabil. Nicolas şi Danvers vor lua poziţie pe treptele pasajului Jouffroy. Presupun că la ora asta porţile de fier ale pasajului sunt închise?

— Da.

— Să le repeţi de două ori instrucţiunile. Peste vreo zece minute, voi ieşi din bar şi mă voi îndrepta fără grabă spre strada Grange-Batelière. Voi trece de pragul pasajului fără ca oamenii tăi să facă vreo mişcare. Când urmăritorul meu va ajunge în dreptul lor, vor sări asupra lui. Atenţie! E cu siguranţă înarmat.

Maigret adăugă, ştiind că-l făcea pe inspector să zâmbească:

— Dacă nu mă înşel, e un ucigaş. Cât despre tine, vei lua câţiva agenţi de stradă şi vei bloca strada Faubourg-Montmartre.

Rar avea loc o astfel de desfăşurare de forţe pentru prinderea unui singur om, şi totuşi, în ultima clipă, Maigret se răzgândi.

— Pentru mai multă siguranţă, postează şi o maşină pe strada Drouot.

— Apropo de maşină, şefule...

— Ce-i?

— Probabil că n-are nici o legătură, dar vă spun totuşi. Omul vă urmăreşte de mult?

— De pe strada Richer.

— Ştiţi cu ce mijloc de transport a venit?

— Nu.

— Acum circa o jumătate de oră, unul dintre oamenii noştri a reperat, în foburgul Montmartre, puţin mai sus de strada Richer, o maşină furată ale cărei semnalmente ne-au fost transmise la începutul după-amiezii.

— De unde a fost furată?

— De la Poarta Maillot.

— Omul tău a adus-o?

— Nu. A rămas în acelaşi loc.

— Să nu se atingă nimeni de ea. Acum, repetă instrucţiunile.

Bonfils le repetă ca un elev silitor, inclusiv cuvântul *ucigaş,* pe care îl rosti cu o mică ezitare.

— Îţi ajung zece minute?

— Să spunem cincisprezece.

— Voi părăsi barul peste cincisprezece minute.

Toţi să fie înarmaţi.

El însă nu era. Se îndreptă spre bar, unde, din cauza guturaiului iminent, bău un grog, întorcând spatele prostituatelor care îl priveau cu speranţă.

Din când în când, câte un bărbat şi o femeie treceau pe trotuar. Se făcuse unu dimineaţa şi cele mai multe taxiuri se îndreptau spre localurile de noapte din Montmartre. Cu ochii la ceas, Maigret mai bău un grog, îşi încheie pardesiul, deschise uşa şi, cu mâinile în buzunare, o porni la drum.

În mod normal, de vreme ce făcea cale-ntoarsă, urmăritorul ar fi trebuit să fie în faţa lui, dar nu văzu pe nimeni. Oare trecuse omul prin faţa barului în timp ce el se afla în cabina telefonică?

Maigret evita să se uite în urmă, încerca să folosească toate atuurile, mergea cu pas regulat, ba chiar se opri sub un felinar, prefăcându-se că se uită în carnetul de adrese.

Maşina furată se afla şi acum la marginea trotuarului; nu se vedea nici un poliţist. Pe stradă erau în total vreo zece trecători şi se auzeau vocile stridente ale unui grup care părea să fi băut mult.

Maigret avea să afle abia pe strada Grange-Batelière dacă mai era urmărit şi simţi o strângere de inimă când ajunse în dreptul ei. După ce merse vreo cincizeci de metri, i se păru că aude paşi care dădeau colţul străzii.

Acum, totul depindea în primul rând de Nicolas, un colos gata oricând să se încaiere cu mare bucurie.

Maigret nu întoarse capul când trecu prin faţa pasajului Jouffroy, dar ştiu că pe treptele care despărţeau trotuarul de pasajul închis se aflau două siluete. În faţă, la două sau trei dintre ferestrele unui hotel era încă lumină.

Mergea mai departe fumându-şi pipa, calculând că omul urma să ajungă în dreptul pasajului. Încă vreo zece paşi... Acum...

Maigret se aştepta la un zgomot de luptă, probabil la nişte corpuri rostogolindu-se pe pavaj. Se opri însă brusc la auzul unei detunături.

Întoarse capul şi văzu, în mijlocul străzii, un bărbat scund şi voinic care trase încă o dată, apoi şi a treia oară în direcţia pasajului.

Un fluierat lung răsună în colţul foburgului Montmartre: era aproape sigur Bonfils care îşi alerta agenţii.

Strada Grange-Batelière era păzită la amândouă capetele. Un corp se rostogolise de pe trepte, probabil

Nicolas, pentru că, întins pe trotuar, părea uriaş. Celălalt, Danvers, trăgea şi el. Cei din colţul străzii Drouot veneau în fugă. Unul dintre ei trase mult prea devreme şi Maigret fu cât pe ce să încaseze un glonţ. Apoi se apropie maşina poliţiei.

Ucigaşul nu avea practic nici o şansă să scape, şi totuşi miracolul se produse, printr-o întâmplare incredibilă.

În momentul în care poliţiştii se apropiau din ambele părţi, un camion cu legume apăru de la colţul străzii Drouot, îndreptându-se, Dumnezeu ştie de ce, spre foburgul Montmartre, ca să ajungă la Hale. Mergea cu viteză şi făcea zgomot mare.

Omul de la volan nu înţelese ce se petrecea în jurul lui. Probabil că auzise împuşcăturile. Un agent îi strigă ceva, pesemne că să-l oprească, dar, speriat, şoferul apăsă pe acceleraţie şi străbătu strada în trombă.

Necunoscutul profită de ocazie, sări şi se prinse de partea din spate a camionului, în timp ce Danvers trăgea, iar Nicolas, întins pe trotuar, continua şi el să tragă.

Părea că poliţia încă putea să câştige partida, dat fiind că maşina comisariatului urmărea camionul, dar, până să ajungă în colţul foburgului Montmartre, un cauciuc i se dezumflă, atins de un glonţ.

Bonfils, care se dăduse în lături la trecerea camionului, sufla şi mai tare în fluier ca să alerteze agenţii aflaţi la intrarea pe Marile Bulevarde.

Numai că aceştia nu ştiau nimic. Vedeau trecând un camion şi se întrebau ce anume se dorea de la ei. Trecătorii, speriaţi, o luaseră la fugă la auzul împuşcăturilor.

Din acel moment, Maigret îşi dădu seama că pierduse. Lăsându-l pe Bonfils să continue urmărirea, se apropie de Nicolas şi se aplecă spre el.

— Eşti rănit?

— Drept în burtă! mormăi acesta, strâmbându-se de durere.

Duba postului de poliţie îşi făcu apariţia şi agenţii coborâră targa.

— Să ştiţi, şefule, că l-am nimerit şi eu, spuse Nicolas în momentul în care era urcat în maşină.

Era adevărat. Când examinară pavajul din mijlocul străzii cu o lanternă, în locul unde se afla gangsterul în momentul bătăliei, găsiră câteva pete de sânge.

În depărtare se mai auziră două-trei împuşcături, dincolo de Marile Bulevarde, în direcţia Halelor.

În acea zonă, omului aveau să i se ofere foarte multe ocazii să scape. Era ora la care camioanele soseau de la ţară şi, în plină stradă, se începea descărcarea fructelor şi legumelor. Tot cartierul era plin de ele. Sute de amărâţi pândeau prilejul să câştige ceva bani dând o mina de ajutor, iar beţivii ieşeau din barurile prăpădite.

Maigret, cu capul în jos, se îndreptă spre postul de poliţie, unde intră în biroul lui Bonfils. În mijloc era o sobă mică, şi comisarul începu să o alimenteze din obişnuinţă.

Postul era aproape pustiu. Mai rămăseseră doar un brigadier şi trei oameni care nu îndrăzneau să-i pună întrebări, privindu-l cu stupoare.

Lucrurile nu se petreceau ca de obicei. Totul se derulase prea repede, cu o precizie şi o duritate derutante.

— Aţi sunat la Police-Secours? îl întrebă Maigret pe brigadier.

— Imediat ce am aflat. Au pus să fie încercuit cartierul Halelor.

Era procedura obişnuită. Dar nu avea să folosească la nimic. Dacă individul reuşise, pe o stradă pustie, păzită la ambele capete, să scape de şase oameni înarmaţi, nu

avea să-i fie deloc greu să dispară în viermuială de la Hale.

— Nu aşteptaţi rezultatul?

— Unde a fost dus Nicolas?

— La Hotel-Dieu.

— Mă duc la Poliţia Judiciară. Să mă ţineţi la curent cu tot ce se întâmpla.

Luă un taxi şi, trecând prin sectorul Halelor, fu oprit de două ori de barajele poliţiei. Începuse marea razie. Prostituatele fugeau care încotro ca să scape. Duba staţiona lângă unul dintre pavilioane.

Pozzo şi Luigi aveau oarecum dreptate, iar Maigret ştia asta de la început. Cinaglia şi ceilalţi nu erau nici începători, nici amatori. S-ar fi zis că ghiceau fiecare nouă mişcare a poliţiei şi acţionau în consecinţă.

Urcă încet scara cea mare şi trecu prin biroul inspectorilor, unde Vacher, care încă nu ştia nimic, îşi făcea o cafea pe un reşou.

— Vreţi, şefule?

— Cu plăcere.

— Aţi găsit-o pe respectiva Mado?

Dar, după ce aruncă o privire spre comisar, Vacher preferă să nu mai insiste.

Maigret îşi scosese pardesiul. Fără să-şi dea seama, rămăsese cu pălăria pe cap. Se aşezase la birou şi se juca maşinal cu un creion.

Părând cu gândul în altă parte, formă numărul de acasă şi auzi vocea soţiei sale:

— Tu eşti?

— Probabil că n-am să vin să mă culc.

— Ce ai?

— Nimic.

— Nu pari în apele tale. Din cauza guturaiului?

— Poate.

— Ceva nu merge?

— Noapte bună.

Vacher îi aduse o cană cu cafea aburindă, iar comisarul deschise dulapul unde avea întotdeauna o sticlă de coniac de rezervă.

— Vrei?

— O picătură în cafea mi-ar face bine.

— Baronul n-a telefonat?

— Nu încă.

— Ai numărul lui?

— L-am notat.

— Sună-l.

Era îngrijorat şi din cauza lui. Baron promisese că va telefona şi era puţin probabil să mai fie pe teren la ora aceea.

— Nu răspunde, şefule.

— Lucas?

— L-am trimis la culcare, cum mi-aţi spus.

— Torrence?

— A urmărit-o pe tipă la Folies-Bergère, apoi într-o braserie de pe Rue Royale, unde a cinat cu o prietenă. Apoi s-a întors acasă, singură, şi Janvier continuă să supravegheze imobilul.

Maigret dădu din umeri. La ce foloseau toate astea, din moment ce adversarul reuşea întotdeauna să i-o ia înainte? Strânse din dinţi gândindu-se la Pozzo şi la sfaturile lui, la atitudinea protectoare a lui Luigi. Amândoi păreau că spun: „Eşti simpatic, comisare, şi aici, la Paris, contra criminalilor de doi bani, eşti un aş. Numai că treaba asta te depăşeşte. E vorba de nişte inşi care joacă dur şi care ar putea să-ţi facă rău.

Las-o baltă! Ce te priveşte pe dumneata?”

Sună la Hôtel-Dieu şi reuşi destul de greu să ia legătura cu cineva în stare să-i dea informaţii despre Nicolas.

— Tocmai e operat, i se răspunse.

— E grav?

— Laparotomie.

Lognon fusese dus în pădurea Saint-Germain, unde fusese lovit cu pumnii în faţă şi cu mânerul revolverului în cap! Nicolas fusese împuşcat în burtă mai înainte să fi avut timp să reacţioneze!

Cu alte cuvinte, în timp ce-l urmărea pe Maigret pe strada Grange-Batelière, omul se aştepta la o capcană şi avea pistolul în mină, gata să tragă.

Era un miracol că Danvers nu fusese şi el rănit.

După siluetă, fusese Charlie. Iar acest Charlie, care nu cunoştea mai deloc Parisul şi nu ştia nici o boabă de franceză, nu se dăduse în lături să acţioneze singur în plin centrul oraşului.

Mascarelli, cel poreclit Sloppy Joe, părăsise Montréalul sub un nume fals, însoţit de o femeie cu care nu părea să aibă relaţii intime.

Ceilalţi doi, Charlie şi Cicero, se îmbarcaseră la New York fără să se ascundă, sub adevăratele lor nume, ca unii care n-au de ce se teme, şi tot cu numele reale se înscriseseră şi la hotelul din stradă Etoile.

Ştiau oare dinainte ce căutau? Probabil. Ştiau şi cui să se adreseze ca să-i ajute.

Maigret ar fi putut să jure că un om ca Bill Larner, care nu folosise niciodată forţa, nu colaborase cu ei cu dragă inimă.

Puseseră mâna pe el, într-un fel sau altul, şi îl trimiseseră la un garaj ca să închirieze o maşină.

Cunoşteau oare la sosire adresa lui Mascarelli?

Nu era sigur, deoarece aşteptaseră aproape două săptămâni ca să-l atace.

Şi nu făceau nimic în dorul lelii, ci îşi puneau cu calm toate atuurile în joc.

În cele două săptămâni în care îşi pregătiseră lovitura, probabil că frecventaseră restaurantul lui Pozzo împreună cu Bill Larner.

Fuseseră oare şi la *Manhattan*? Posibil. Luigi, oricât era el de cinstit, nu i-ar fi spus nimic lui Maigret. Nu vorbise dânsul cu insistenţă de comercianţii americani care preferă să plătească o anumită sumă decât să încaseze un glonţ?

Sloppy Joe părea şi el informat, pentru că, în ultimele cincisprezece zile, adică de la debarcarea celorlalţi doi, îşi sporise măsurile de precauţie.

Era o partidă de pocher în care fiecare îşi juca viaţa şi toţi păreau să ştie cărţile adversarilor.

Sloppy Joe, în hotelul de pe strada Richer, se ştia ameninţat; stătea ascuns, ieşea din casă doar câteva minute seara, cu ochelari negri ca unele staruri de cinema.

Charlie şi Cicero îl observaseră probabil timp de câteva zile, pregătiseră capcana şi, luni seara, în maşina închiriată de Larner, stăteau la pândă lângă hotelul *Bretagne.*

Lucrurile se petrecuseră pesemne că în cazul lui Lognon: maşina oprită la marginea trotuarului, revolverul îndreptat spre Mascarelli... „Urcă!”

În mijlocul oraşului, la o oră la care încă e circulaţie pe stradă. Îl duseseră oare la ţară înainte de a-l împuşca? Probabil că nu. Era posibil să fi folosit un revolver cu surdină. Apoi, după câteva momente, îi aruncau corpul pe trotuarul străzii Flechier.

Maigret schiţa pe o foaie de hârtie oameni, ca un şcolar pe marginea caietelor.

În momentul în care maşina se îndepărta, Charlie - sau Cicero - zărea silueta lui Lognon.

Probabil că era prea târziu ca să mai tragă. În plus, deja nu mai avea importanţă dacă acel corp era descoperit sau nu, deoarece treaba fusese făcută.

În toate aceste privinţe, Maigret era sigur că nu se înşela. Maşina făcuse un tur prin cartier, trecuse iar după câteva clipe pe strada Flechier şi cei doi constataseră că victima fusese luată de acolo. Nu putea să fie mâna poliţiei, căreia i-ar fi trebuit mai mult timp şi formalităţi. Pe trotuar nu mai era însă nimeni.

Cum să afle cine luase corpul?

„Sunt profesionişti”, spusese apăsat Luigi.

Şi se comportaseră cu adevărat ca nişte profesionişti. Bănuind că omul întrezărit reţinuse numărul maşinii, stătuseră la pândă a doua zi în faţa garajului de unde o închiriaseră, apoi îl urmăriseră pe Lognon, aşteptându-se probabil să găsească la el acasă mortul sau rănitul.

Charlie şi Cicero, care nu vorbeau deloc franceza, nu puteau să pună întrebări portarului său doamnei Lognon.

Îl trimiseseră pe Larner.

Ce mutră făcuseră oare când aflaseră că omul din stradă Fléchier era chiar un inspector de poliţie? De ce ziarele nu scriau nici un rând?

Evident că era vital pentru ei să găsească victima, vie sau moartă. În acelaşi timp, acum când ştiau că poliţia e pe urmele lor, trebuiau să se dea la fund.

S-ar fi zis că, de atunci, prevăzuseră până şi cele mai mici mişcări ale lui Maigret şi le contracaraseră.

Părăsiseră hotelul, apoi, în urma apelului lui Pozzo, îşi abandonaseră ascunzătoarea din strada Brunei.

Fotografiile celor trei bărbaţi apăruseră în ziare.

Şi, câteva ore mai târziu, însoţitoarea lui SloppyJoe dispărea de la hotel. Iar când Maigret ieşise de acolo, fusese filat de Charlie Cinaglia care, pe strada Grange-

Batelière, nu ezitase să declanşeze o încăierare ca la Chicago.

— Vacher!

— Da, şefule...

— Vrei să verifici dacă Baron s-a întors acasă?

Povestea asta cu Baron îl sâcâia din ce în ce mai mult. Inspectorul îi spusese că avea să treacă prin câteva baruri frecventate de cei din lumea curselor de cai.

Maigret nu subestima adversarul. Poate că

Baron va afla ceva. Dar ceilalţi nu vor înţelege oare, cu aceeaşi ocazie, că pe ei îi căuta? Nu se va repeta ceea ce păţise Lognon?

— Nu răspunde.

— Eşti sigur că n-ai un număr greşit?

— O să verific.

Vacher sună centralista şi se convinse că nu se înşelase.

— Cât e ceasul?

— Două fără cinci.

Tocmai îi trecuse prin minte că *Manhattan* era un bar unde clienţii se interesau mult de curse.

Poate mai era deschis? Dacă nu, poate că Luigi făcea casa.

Într-adevăr, italianul îi răspunse.

— Aici Maigret.

— Ah!

— Mai ai clienţi?

— Am închis acum zece minute. Sunt singur în bar. Tocmai voiam să plec.

— Spune-mi, Luigi, cunoşti un inspector căruia i se spune Baronul?

— Cel de la curse?

— Da. Aş vrea să ştiu dacă l-ai văzut în seara asta.

— L-am văzut.

— La ce oră?

— Staţi puţin. Încă era multă lume în bar.

Trebuie să fi. fost în jur de unsprezece şi jumătate.

Exact după ieşirea de la teatre.

— A vorbit cu tine?

— Nu personal.

— Ştii cu cine a vorbit?

Tăcere la capătul celălalt al firului.

— Ascultă, Luigi. Eşti un tip de treabă şi n-ai avut niciodată probleme cu poliţia.

— Şi?

— Unul dintre inspectorii mei a fost împuşcat în burtă.

— A murit?

— În momentul ăsta e pe masa de operaţie.

O femeie a fost răpită din camera ei de hotel.

— Ştiţi cine?

— Însoţitoarea lui Sloppy Joe.

Iarăşi tăcere.

— Baron n-a venit la tine în local doar ca să bea ceva.

— Ascult.

— Charlie a tras în inspectorul meu.

— L-aţi arestat?

— A reuşit să fugă, dar a fost rănit.

— Ce vreţi să ştiţi?

— N-am nici o veste de la Baron şi trebuie să dau de el.

— De unde să ştiu unde s-a dus?

— Poate că, dacă mi-ai spune cu cine a stat de vorbă în seara asta, aş avea o pistă.

Iar tăcere, mai lungă decât cea dinainte.

— Ascultaţi, domnule comisar. Cred că aţi face mai bine să veniţi să schimbăm două vorbe. Nu sunt sigur dacă merită osteneala, pentru că nu ştiu mare lucru. Dacă mă gândesc bine, e preferabil să nu ne întâlnim aici. Nu se ştie niciodată.

— Vii la mine la birou?

— Nici atât. Nu, mulţumesc! Staţi o clipă. Dacă veniţi la restaurantul *La Coupole,* pe Bulevardul Montparnasse, asigurându-vă că nu sunteţi urmărit, vă găsesc la bar.

— Peste cât timp?

— Doar cât închid şi mă duc acolo. Am maşina la uşă.

Înainte de plecare, Maigret sună din nou la spital.

— Există şanse să fie salvat! îl anunţară cei de acolo.

Apoi vorbi la telefon cu Bonfils.

— Nu l-aţi prins?

— Nu. Acum o jumătate de oră, ni s-a semnalat că o maşină a fost furată de pe strada Victoriei.

Am dat numărul în urmărire.

Mereu aceeaşi tactică.

— Auzi, Bonfils, ai examinat cealaltă maşină, cea care a fost abandonată în foburgul Montmartre?

— M-am gândit şi eu. A fost la ţară astăzi, pentru că are urme de noroi proaspăt. I-am telefonat proprietarului, care mi-a spus că era curată dimineaţă.

Maigret luă de jos o maşină a prefecturii şi trebui să-l trezească pe şofer.

— La restaurantul *La Coupole.*

Luigi, sosit înaintea lui, mânca doi cârnaţi şi bea o bere la un gheridon, lângă bar. În sală nu era aproape nimeni.

— N-aţi fost urmărit?

— Nu.

— Staţi jos. Ce luaţi?

— Acelaşi lucru.

Era prima dată când Maigret îl întâlnea pe Luigi în afara barului său. Era grav, preocupat, începu să vorbească cu glas scăzut, fără să-şi ia ochii de la uşă.

— Nu-mi place deloc, dar deloc, să mă amestec în treburi de-astea. Pe de altă parte, dacă nu mă amestec, o să-mi faceţi probleme.

— Nu te contrazic, replică Maigret cu răceală.

— Am încercat dimineaţă să vă avertizez. Acum s-ar zice că e prea târziu.

— Da, partidă a început şi se va juca până la capăt. Ce ştii?

— Nimic decisiv. Totuşi, s-ar putea să vă ducă undeva. În altă seară, n-aş fi fost atent la Baron.

Dar prezenţa lui m-a frapat, pentru că era al doilea...

Păru că vrea să-şi muşte limba, iar Maigret termină fraza în locul lui:

–... al doilea poliţist pe ziua de azi.

Şi întrebă:

— Baronul era băut?

— Nu ţinuse post.

Asta era defectul inspectorului, dar rar se întâmpla să-şi piardă stăpânirea de sine.

— A stat destul de mult timp singur într-un colţ, observând clienţii, apoi a vorbit cu un anume Loris, care a fost pe vremuri antrenor pentru cineva din familia Rothschild. Nu ştiu ce-au discutat. Lui Loris îi place să bea. De asta şi-a şi pierdut slujba. Stăteau chiar la capătul barului, lângă perete. Apoi i-am văzut îndreptându-se spre o masă de la celălalt capăt al localului, unde Loris i l-a prezentat pe Baron lui Bob.

— Cine e Bob?

— Un jocheu.

— American?

— A trăit mult timp la Los Angeles, dar nu cred că-i american.

— Locuieşte la Paris?

— La Maisons-Laffitte.

— Asta e tot?

— Bob s-a dus să dea câteva telefoane, şi probabil că nu în oraş, pentru că mi-a cerut mai multe fise.

— Ca şi cum ar fi telefonat la Maisons-Laffitte?

— Cam aşa ceva.

— Au plecat împreună?

— Nu. I-am pierdut din vedere destul de mult timp, pentru că, după cum v-am spus, era ora ieşirii de la teatru. Când m-am uitat iar spre masa lor, Bob şi prietenul dumneavoastră erau singuri.

Maigret nu vedea unde îl puteau duce toate astea. Luigi ceru să le mai aducă bere.

— La bar se afla un client care îi observă, spuse italianul.

— Cine?

— Un băiat care, de câteva zile, vine din când în când să bea un whisky. De fapt, era şi azi-dimineaţă când aţi stat la bar.

— Unul înalt şi blond?

— Mi-a spus că-l cheamă Harry. Ştiu doar că e din Saint Louis.

— La fel ca Charlie şi Cicero, mormăi Maigret.

— Exact.

— Nu ţi-a vorbit despre ei?

— Nu mi-a pus nici o întrebare. În prima zi, s-a oprit un moment în faţa fotografiei lui Charlie de când era boxer şi a zâmbit ciudat.

— Putea să audă ce-şi spuneau Bob şi Baronul?

— Nu. Se mulţumea doar să-i privească.

— Şi s-a luat după ei când au plecat?

— Încă n-am ajuns acolo. Vă spun doar ce-am văzut şi nu trag nici o concluzie. Din păcate, e şi aşa prea mult, şi aş prefera să-l ştiu pe Charlie mort, nu rănit. Bob a venit la mine să mă întrebe dacă nu l-am văzut pe Billy Fast.

— Cine e Billy Fast?

— Un fel de bookmaker care locuieşte şi el pe undeva la Maisons-Laffitte. Era jos. Nu ştiu dacă aţi mai fost jos.

Sub bar există un fel de mic salon unde se adună obişnuiţii localului.

— Ştiu.

— Bob a coborât la început singur. Apoi a venit după inspector şi nu i-am mai văzut o bucată bună de timp. În sfârşit, la vreun sfert de oră după miezul nopţii, Baronul a traversat sala şi s-a îndreptat spre uşă.

— Singur?

— Singur. Se grăbea.

— Era foarte beat?

— Nu foarte, dar destul.

— Şi clientul de la bar, blondul înalt din Saint Louis, ce-a făcut?

— A ieşit imediat după el.

Maigret crezu că asta era tot şi se uită la pahar cu un aer lugubru. Ceea ce aflase avea, evident, un sens, dar acesta era al naibii de greu de descoperit.

— Chiar nu ştii mai mult?

Luigi îl privi lung în ochi înainte de a răspunde:

— Vă daţi seama că poate îmi pun viaţa în joc?

Maigret pricepu că era mai bine să tacă şi să asculte.

— E de la sine înţeles că nu v-am spus nimic, că nu ne-am întâlnit în noaptea asta şi că nu veţi apela în nici un fel la mărturia mea.

— Promit.

— Billy Fast nu locuieşte chiar la Maisons-Laffitte, ci, de cele mai multe ori, trage la un han din pădure. Am auzit uneori de el. După cât pot ghici, e un loc unde unii merg din când în când să se odihnească. Se numeşte *Au Bon Vivant.*

— Patronul e un american?

— O americancă, una care a făcut parte cândva dintr-o trupă de dansatoare şi are o slăbiciune pentru Billy.

Maigret vru să scoată portofelul din buzunar, dar Luigi îl opri, cu un zâmbet forţat.

— Pardon! Eu plătesc! Să nu se spună că-mi face cinste poliţia. Chelner, nota!

Amândoi erau la fel de îngrijoraţi.

Capitolul 7

Unde Maigret atacă şi el şi riscă să-şi atragă neplăceri serioase

Când Vacher îl văzu pe Maigret intrând în birou, înţelese imediat că apăruse ceva nou, dar şi că nu era momentul să pună întrebări.

— Bonfils a telefonat acum câteva minute, spuse el. Individul a trecut prin baraje. O precupeaţă de la Hale pretinde că l-a zărit în spatele unei stive de coşuri şi că a ameninţat-o cu revolverul să tacă. Pare adevărat, pentru că au fost găsite urme de sânge pe unul din coşuri. Pe strada Rambuteau, a îmbrâncit o prostituată; după spusele ei, ţinea un umăr mai sus decât celălalt. Bonfils crede că, în loc să încerce să iasă imediat din cartier, a rămas acolo un timp, schimbându-şi locul în funcţie de mişcările poliţiei. Se continuă patrularea sectorului.

Maigret, fără să pară că ascultă, luase un revolver din sertar şi îi verifică încărcătorul.

— Ştii cumva dacă Torrence e înarmat?

— Probabil că nu, dacă nu i-aţi cerut în mod special s-o facă.

Torrence spunea că pumnii lui erau mai buni decât toate armele.

— Fă-mi legătura cu Lucas.

— Nu sunt nici două ore de când l-aţi trimis la culcare.

— N-am uitat.

Privirea comisarului era încruntată şi vocea îi trena, parcă ostenită.

— Lucas? îmi cer scuze că te trezesc, bătrâne.

Mi-am zis că ţi-ar părea rău dacă, printr-un noroc, am termina treaba în noaptea asta şi n-ai fi de faţă.

— Vin, şefule.

— Nu aici. Ai câştiga timp dacă ai lua o maşină şi te-ai duce pe Bulevardul Marii Armate, colţ cu strada Brunei. Trebuie să trec pe-acolo ca să-l iau pe Torrence. Apropo, ia-ţi şi puşcociul.

După o ezitare, Lucas obiectă:

— Dar Janvier?

Doar câţiva de la Poliţia Judiciară puteau înţelege despre ce era vorba. Chiar mai înainte ca şeful să pomenească de revolver, Lucas înţelesese că treaba era foarte serioasă. Maigret îi telefona personal, trecea să-l ia pe Torrence din post ca să-l însoţească şi, automat, Lucas se gândise la Janvier, celălalt colaborator fidel al comisarului, ca şi cum ar fi fost anormal că expediţia să aibă loc fără el.

— Janvier e acasă. Ar dura prea mult să mergem după dânsul.

Locuia la periferie, în direcţia opusă celei în care urmau să se îndrepte ei.

— Nu pot să vin şi eu? întrebă cu timiditate Vacher.

— Şi aici cine mai rămâne?

— Buchet e la el în birou.

— Nu-i putem lăsa lui toată responsabilitatea.

Cunoşti Maisons-Laffitte?

— L-am traversat deseori cu maşina. De două-trei ori am asistat la curse.

— Cunoşti cumva împrejurimile, spre pădure?

— Am fost şi acolo, mai demult, cu copiii.

— Ai auzit de un loc numit *Au Bon Vivant?*

— Există cafenele cu acest nume aproape peste tot. Cel mai simplu ar fi să telefonăm la jandarmerie. Vreţi să sun?

— În ruptul capului! Nici la poliţia locală! La nimeni! Nici cea mai mică aluzie despre Maisons-Laffitte în faţa cuiva. Ai înţeles?

— Da, şefule.

— La revedere, Vacher.

— La revedere, şefule.

Maigret avusese o scurtă ezitare, aruncând o privire spre dulapul unde se află sticla cu coniac.

Buzunarele îi erau îngreunate de cele două revolvere. Ajuns jos, îl întrebă pe poliţistul care conducea maşina:

— Eşti înarmat?

— Da, domnule comisar.

— Ai copii?

— Am doar douăzeci şi trei de ani.

— Şi?

— Nu sunt căsătorit.

Era un agent din noua şcoală, care semăna mai mult cu un campion olimpic decât cu poliţiştii burtoşi şi mustăcioşi pe care îi vedeai pe vremuri la colţ de stradă.

Începuse să bată un vânt puternic şi foarte rece, care îţi dădea impresia că e o noapte ciudată.

Pe cer se puteau vedea două straturi distincte de nori. Cei de jos, groşi şi înnegurаţi, care se deplasau minaţi iute de vânt, făceau ca întunericul să fie adesea aproape complet. Dar, uneori, se producea o spărtură şi descopereai atunci, ca printr-o crevasă dintre două stânci, un peisaj lunar deasupra căruia, foarte sus, stăteau nemişcaţi norişori albi şi scânteietori.

— Să nu mergi prea repede.

Lucas locuia pe malul stâng al Senei şi trebuiau să-i lase timp să ajungă la locul de întâlnire.

Maigret ezitase să accepte propunerea lui Vacher.

O clipă, se gândise chiar să-l ia cu el pe Bonfils, care ar fi fost încântat.

Îşi dădea seama de responsabilitatea pe care şi-o lua şi de poziţia ingrată în care urma să se afle.

Mai întâi, nu avea dreptul să acţioneze în zona Maisons-Laffitte, aflată în afara sectorului său.

Conform regulamentelor, ar fi trebuit să ia legătura cu Siguranţa Naţională, care şi-ar fi trimis oamenii, sau să obţină o comisie rogatorie pentru jandarmeria din Seine-et-Oise, ceea ce ar fi însemnat câteva ore.

Din punct de vedere al prudenţei, având în vedere ce ştia despre adversar şi tot ce se întâmplase pe strada Richer, o operaţiune în forţă părea îndreptăţită. Maigret era sigur însă că tocmai acţionând astfel se va lăsa cu tărăboi.

De aceea îi alesese pe Torrence şi pe Lucas.

L-ar fi luat şi pe Janvier dacă ar fi fost posibil şi, poate, ca să-i ofere o ocazie, şi pe tânărul Lapointe.

— Intră pe strada Brunei. Opreşti imediat ce-l zăreşti pe Torrence.

Era acolo, bătând pasul pe loc să se încălzească.

— Urcă! Eşti înarmat?

— Nu, şefule. Ştiţi, dama nu e un pericol.

Maigret îi dădu un revolver, în timp ce maşina trăgea lingă trotuar în colţul străzii.

— Aveţi o informaţie? Mergem să-i arestăm?

— Probabil.

— Dacă nu m-aş fi ţinut tare, nu m-aţi fi găsit.

— De ce?

— Pentru că aş fi fost în patul duduii. Când a plecat la teatru, m-a acostat şi mi-a spus: „De ce nu urci în taxiu cu mine?” N-am găsit nici,un motiv s-o refuz şi şi-a lipit piciorul de al meu.

„Nu vii să vezi spectacolul?” Am preferat să stau în faţa cabinei ei. Dar am privit-o din culise în timp ce-şi făcea numărul. Ne-am întors împreună.

— Nu ţi-a vorbit şi de altceva?

— Doar de Bill Larner. Nu pare să-i cunoască pe ceilalţi doi şi mi-a jurat că îi era teamă de ei.

Şi-a luat o colegă pe Rue Royale ca să ia masa împreună. M-a invitat şi pe mine, dar am refuzat.

Pe urmă am venit singuri până aici şi, ca doi îndrăgostiţi, am stat ceva timp în prag. „Nu crezi că m-ai supraveghea mai bine dacă ai urca?” m-a întrebat ea. Am înţeles. Ce-aţi fi făcut în locul meu? Să ştiţi că nu mi-ar fi displăcut deloc...

Maigret îl bănuia pe Torrence că sporovăia intenţionat, pentru că îl vedea prea încordat. Un taxi se opri exact în spatele maşinii poliţiei, o portieră se deschise şi Lucas se apropie, ţopăind vesel.

— Mergem? întrebă el.

— Sper că nu ţi-ai uitat arma?

Apoi şoferului:

— La Maisons-Laffitte.

Trecură prin Neuilly, apoi prin Courbevoie.

Era ora trei şi jumătate dimineaţa, iar pe şosea întâlneai în continuare camioane mari ce se îndreptau spre Hale, vehicule pentru servicii rapide şi, doar din când în când, automobile particulare.

— Ştiţi unde au ogeacul, şefule?

— Poate. Nu-i sigur. Baronul nu mi-a telefonat aşa cum îmi promisese. Mi-e teamă să nu fi avut aceeaşi idee ca Lognon, adică să-şi fi pus în cap să lucreze singur.

— A băut?

— Se pare că da.

— Era cu maşina?

Maigret se încruntă.

— Are maşină?

— De vreo zece zile, o maşină decapotabilă, cumpărată de ocazie şi cu care umblă peste tot.

Oare nu aşa se explică tăcerea inspectorului?

Când plecase din barul lui Luigi, înfierbântat de băutură, şi găsise maşina la uşă, nu-i venise oare chef să facă o tură până la Maisons-Laffitte, ca să se convingă că pistă era bună?

Lucas întrebă:

— Aţi telefonat la jandarmerie?

Maigret făcu semn că nu.

— Cei de la Siguranţa Naţională ştiu?

— Nu.

Înţelegeau cu toţii ce însemna asta şi, un timp, se aşternu o tăcere destul de apăsătoare.

— Sunt tot trei?

— Dacă nu s-au despărţit, ceea ce nu cred.

Charlie e rănit. După câte se pare, a fost împuşcat în umăr.

Maigret îi povesti în câteva cuvinte ce se întâmplase pe strada Richer şi toţi ascultară ca nişte oameni de meserie.

— Pare că s-a deplasat singur la Paris. Credeţi că a venit după femeie?

— Cam asta ar fi impresia. S-ar zice că a ajuns prea târziu.

— Dacă avea de gând să acţioneze fără tovarăşii lui înseamnă că nu i se părea ceva dificil.

În fond, erau toţi destul de preocupaţi, pentru că nu se simţeau pe terenul lor obişnuit. De obicei, când lucrau la un caz, puteau să prevadă aproape sigur reacţiile adversarului. Cunoşteau aproape toate felurile de criminali.

Americanii însă foloseau metode care îi derutau.

Acţionau prea repede. Şi tocmai această rapiditate de decizie părea a fi principala lor caracteristică, în acelaşi timp, nu ezitau să se arate, ca şi cum nu ar fi avut nici o importanţă pentru ei dacă poliţia le cunoştea identitatea şi faptele.

— Tragem? întrebă Torrence.

— Dacă e neapărat nevoie. N-aş vrea să mă trezesc cu un mort în braţe.

— Ştiţi cumva cum vom proceda?

— Nu.

Ştia doar că se săturase şi că voia să încheie povestea într-un fel sau altul. Indivizii ăştia veniţi de peste Atlantic lichidaseră un om în mijlocul Parisului, apoi îl bătuseră măr pe Lognon, trăseseră asupra unui agent, fără a mai pune la socoteală femeia pe care o răpiseră de la hotel.

În pofida fotografiilor publicate de ziare şi a semnalmentelor transmise tuturor poliţiştilor, se mişcau ca la ei acasă într-un oraş pe care abia dacă îl cunoşteau, şterpelind maşini când aveau nevoie, la fel de simplu cum ar fi oprit un taxi.

— Ce fac acum? întrebă şoferul, în timp ce treceau podul şi descopereau luminile din Maisons-Laffitte.

Zăreau castelul şi pată palidă a câmpului de curse în lumina lunii. Străzile erau pustii, doar cu câte o fereastră luminată ici şi colo. Trebuiau să găsească hanul *Au Bon Vivant* şi cel mai simplu era, evident, să se adreseze postului de poliţie de al cărui felinar tocmai treceau.

— Nu opri. Puţin mai departe e o trecere peste calea ferată.

Din fericire, cantonul de la barieră era luminat.

Probabil că urma să treacă în curând un tren.

Maigret coborî din maşină, intră şi dădu de un bărbat cu mustăţi mari aşezat în faţa unei sticle cu vin.

— Cunoaşteţi un han cu numele *Au Bon Vivant?*

Omul începu să-i dea nişte explicaţii care numai nu se mai sfârşeau. Maigret se văzu nevoit să-l cheme pe şofer, pentru că erau prea multe intersecţii şi nu mai ţinea minte de câte ori trebuia să facă la stânga sau la dreapta.

— Treceţi de a doua barieră şi vă îndreptăţi spre Etoile-des-Tetrons. Înţelegeţi? Nu cumva s-o luaţi pe drumul spre castelul La Muette, ci pe cel imediat dinaintea lui...

Şoferul părea că înţelege. Totuşi, după zece minute, se rătăciseră în pădure şi erau obligaţi să coboare la fiecare intersecţie ca să descifreze pe panouri numele drumurilor.

Norii joşi se uniseră din nou şi poliţiştii erau nevoiţi să folosească lanterna.

— În faţa noastră e o maşină oprită, cu farurile stinse.

— E mai bine să mergem să vedem.

Era oprită în mijlocul drumului, în mijlocul pădurii. Porniră pe jos toţi patru, iar Maigret le recomandă să aibă pistoalele pregătite. Era un drum secundar, iar paşii lor făceau să foşnească frunzele uscate.

Toate aceste măsuri de precauţie erau poate ridicole, dar comisarul nu voia să rişte viaţa oamenilor săi, astfel că le trebuiră aproape zece minute ca să se apropie de maşina abandonată.

Înăuntru nu era nimeni. Placa, în interior, purta numele unui industriaş şi o adresă de pe strada Rivoli. Lanterna lumină pe scaunul şoferului nişte pete de sânge încă proaspete.

Altă maşină furată!

— Înţelegeţi de ce a abandonat-o aici? Nu se zăreşte nici o casă. Dacă ne aflăm unde cred eu şi cantonierul nu s-a înşelat, hanul e la cel puţin o jumătate de kilometru de-aici.

— Lucas, vezi benzina!

Asta era explicaţia, cât se poate de simplă, de banală. Charlie furase prima maşină întâlnită în cale şi rămăsese fără benzină. Interiorul maşinii încă mirosea a fum de ţigară.

— Să mergem! Nu trebuie să audă că ne apropiem.

— Credeţi că Baronul a trecut pe-aici?

În unele locuri, drumul era noroios, dar erau prea multe frunze căzute ca să distingi urme de paşi sau de cauciucuri. În plus, acum nu mai era indicat să folosească lanternele.

În sfârşit, ajunseră la o cotitură, dincolo de care, în stânga, se întindea o poiană, iar în acea poiană văzură lumina slabă care răzbătea prin perdelele de la două ferestre. Maigret transmise în şoaptă instrucţiunile.

— Tu, îi spuse şoferului, rămâi aici şi nu vii decât dacă iese cu încăierare. Tu, Torrence, o iei prin spatele casei, pentru cazul în care ar încerca să iasă pe acolo.

— Trag la picioare?

— De preferinţă. Lucas are să vină cu mine până în apropierea hanului, dar va rămâne mai retras, ca să supravegheze ferestrele.

Toţi erau emoţionaţi, chiar dacă luaseră parte şi la arestări mai dificile. Maigret se gândea îndeosebi la un polonez care terorizase luni de zile fermele din nordul Franţei şi se ascunsese în cele din urmă într-un hotel mic din Paris. Era înarmat până în dinţi. Şi el era un ucigaş. Un om care, simţindu-se hăituit, era în stare să tragă asupra mulţimii, să facă un adevărat măcel ca să aibă un sfârşit măreţ.

Ce era atât de extraordinar de data asta? S-ar fi zis că Pozzo şi Luigi reuşiseră să-i insufle lui Maigret nu se ştie ce complex.

— Baftă, copii!

— Baftă! mormăi Torrence, bătând în lemn.

Şi Lucas, care pretindea că nu era superstiţios, repetă încet, parcă regretând:

— Baftă.

După câte puteau să-şi dea seama, hanul era o fostă casă de pădurar, care probabil că avea cel mult trei camere la parter şi tot atâtea la etaj, cu un acoperiş ascuţit, acoperit cu ţiglă, întrezărită la lumina unei raze de lună.

Maigret şi Lucas se apropiară fără zgomot de luminile de la parter şi, când ajunseră la vreo douăzeci de metri, comisarul atinse braţul inspectorului ca să-i indice s-o ia la stânga.

Aşteptă apoi câteva minute fără să facă vreo mişcare, ca să fie sigur că fiecare ajunsese la locul indicat. Din fericire, vântul, mai puternic decât la Paris, scutura crengile şi făcea să foşnească frunzele pe pământ. Timp de vreo două minute, toţi se aflară în pericol, pentru că, printr-o spărtură a stratului de nori, luna lumină peisajul atât de puternic, încât Maigret vedea nasturii de la pardesiul lui Torrence şi revolverul lui Lucas, care era totuşi mai departe de el decât casa.

De îndată ce norii acoperiră din nou luna, străbătu spaţiul care îl despărţea de una dintre ferestrele luminate. Perdelele erau cu carouri roşii, ca la Pozzo, dar, fiindcă nu erau trase bine, exista între ele un spaţiu prin care puteai privi înăuntru.

Vedea sala principală, cu o tejghea de zinc şi vreo şase mese din lemn lustruit. Pe pereţii daţi cu var erau agăţate cromolitografii. În încăpere nu existau scaune, doar bănci rustice, şi pe una dintre ele stătea Charlie Cinaglia. Comisarul îl vedea din profil.

Avea pieptul gol, destul de voinic, iar părul foarte negru contrasta cu pielea albă. O femeie grasă, cu părul oxigenat, tocmai venea de la bucătărie cu o cratiţă din

care ieşeau aburi. Buzele i se mişcau, vorbea, dar sunetul vocii nu ajungea până afară.

Tony Cicero era şi el acolo, fără haină. Pe masă, lângă o sticlă care conţinea probabil alcool pur sau dezinfectant, se aflau două revolvere.

Privind podeaua, Maigret văzu un lighean plin cu apă roşiatică, în care pluteau bucăţi de vată.

Charlie sângera şi asta părea să-l îngrijoreze.

Glonţul îl atinsese la extremitatea umărului sting şi, fără să pătrundă, după cum putea să-şi dea seama comisarul, luase cu el o bucată de carne.

Nici unul dintre cele trei personaje nu părea a se gândi la posibilitatea unei surprize. Femeia turnă apă caldă într-o farfurie, adăugă puţin din conţinutul sticlei, înmuie o bucată de vată şi o puse pe rană. Charlie strângea din dinţi.

Tony Cicero, cu o ţigară de foi în gură, apucă o sticlă de whisky de pe altă masă şi i-o întinse tovarăşului său, care bău.

Bill Larner nu era nicăieri. Maigret nu-l văzuse din faţă pe Cicero, iar când reuşi să-l zărească, constată cu surprindere că avea un ochi vânăt.

Apoi totul s-a petrecut atât de repede, încât nimeni nu şi-a dat seama ce se întâmplă exact.

Înapoindu-i sticla lui Cicero, Charlie îşi îndreptase privirea spre fereastră. Maigret nu era chiar de nevăzut din interior cum îşi închipuise, pentru că, fără ca pe faţa lui Charlie să se poată citi ceva, acesta întinse braţul valid spre unul dintre cele două revolvere.

În acelaşi moment, Maigret apăsă pe trăgaci şi, ca într-un film hollywoodian, arma lui Charlie căzu pe podea, iar mâna îi rămase atârnând dezarticulată.

Cu aceeaşi rapiditate, Cicero, fără să se întoarcă, răsturnă masa care, acum, îl proteja; femeia făcu doi-trei

paşi şi se lipi de perete, lângă fereastră, unde nu putea fi lovită de gloanţe.

Maigret se lăsă în jos la timp, pentru că un glonţ făcu ţăndări un geam, urmat de altul care distruse o parte din lemnărie.

Auzi paşi în stânga; Lucas venea în fugă.

— L-aţi nimerit?

— Doar pe unul. Atenţie!

Cicero trăgea întruna. Târându-se, Lucas se îndreptă spre uşă.

— Ce fac? strigă şoferul, rămas în spate.

— Stai acolo unde eşti.

Maigret se ridică, încercând să se uite înăuntru, şi un glonţ îi trecu prin pălărie.

Se întreba unde era Bill Larner şi dacă avea să intre şi el în joc. Era cu atât mai periculos, cu cât nu ştiau deloc unde se afla, având deci posibilitatea să-i atace din lateral, să tragă de la una din ferestrele de la etaj sau să-i surprindă pe la spate.

Lucas deschise uşa cu o lovitură de picior.

În acelaşi moment, în interior, o voce lansă un fel de strigăt de război. Era Torrence.

— La atac, şefule!

Femeia ţipă şi ea. Lucas se năpusti înăuntru.

Maigret se ridică şi zări, de cealaltă parte a mesei răsturnate, doi oameni care se luptau pe podea, în timp ce patroana apucă din şemineu un suport metalic pentru butuci.

Lucas ajunse lângă ea la timp ca s-o împiedice să lovească. Era hazliu să vezi cum o ţinea de mâini pe femeie, care era mai înaltă cu un cap decât el.

În momentul următor, Maigret era şi el în încăpere. Aflat la podea, Charlie încerca să ajungă la un revolver, care se găsea la doar douăzeci de centimetri de mâna lui,

iar comisarul făcu un gest unic în toată cariera sa. Se lăsă cuprins de furie şi strivi mina ucigaşului cu piciorul.

— Brută nenorocită! îi strigă femeia, ţinută de Lucas.

Torrence se lăsa pe Cicero cu toată greutatea lui, iar americanul încerca să-i înfigă degetele în ochi. Maigret trebui să încerce de câteva ori până să reuşească să-i pună cătuşele la mâini.

Când Torrence se ridică, radia de bucurie. Praful de pe podea i se lipise de faţa asudată, iar Cicero îi rupsese gulerul cămăşii şi îl zgâriase destul de rău pe obraz.

— Nu vreţi să-i puneţi şi ei cătuşe, şefule?

Lucas, la capătul puterilor, cerea ajutor, iar Maigret îi puse patroanei cătuşele lui Torrence.

— Nu vă e ruşine să vă purtaţi aşa cu o femeie?

Şoferul apăruse şi el în uşă.

— De mine n-aveţi nevoie?

Torrence îl ridică de umeri pe Charlie, care se strâmba de durere.

— Ce fac cu ăsta, şefule?

— Aşază-l într-un colţ.

— Când am auzit împuşcăturile, m-am hotărât să intru prin spate. Uşa era încuiată. Am spart un ochi de geam şi am nimerit în bucătărie.

Maigret îşi umplea lent pipa, cu meticulozitate, trăgându-şi sufletul. Apoi se îndreptă spre un dulap cu geam unde se aflau pahare.

— Cine vrea whisky?

Totuşi, rămânea preocupat şi îl trimise pe şofer afară ca să se asigure că nu mai era nimeni care să încerce să fugă din casă.

Apoi îi spuse lui Lucas:

— Fă un tur, te rog, şi vezi dacă mai este vreo maşină.

Aruncă o privire în bucătărie, unde, pe o masă, se aflau resturi de hrană rece, apoi deschise uşa unei încăperi mai mici, folosită probabil drept sufragerie.

Urcă scara, cu revolverul cald încă în mină, se opri pe palier să tragă cu urechea şi deschise o uşă cu piciorul.

— E cineva aici?

Nimeni. Intrase în camera patroanei, cu pereţii împodobiţi cu fotografii de bărbaţi şi femei ca în restaurantul lui Pozzo. Erau acolo cel puţin o sută de fotografii, multe cu dedicaţie pentru Helen, iar unele o reprezentau chiar pe ea, cu vreo douăzeci de ani mai tânără, în costum de dansatoare.

Înainte de a le examina, Maigret se asigură că nu era nimeni în celelalte două camere. Nici un pat nu era desfăcut. Într-o cameră se aflau nişte valize, în care comisarul descoperi lenjerie de mătase, obiecte de toaletă, pantofi, dar nici un document.

Erau în mod evident valizele pe care Charlie şi Cicero le folosiseră în deplasările lor succesive. La fundul celei mai grele, se mai aflau două revolvere, o surdină, o măciucă de cauciuc şi o cantitate respectabilă de cartuşe.

Nici urmă de însoţitoarea lui Sloppy Joe. În schimb, trecând din nou prin bucătărie, Maigret luă de lângă cafetieră o tabacheră cu iniţialele B.L., care părea să indice că Larner trecuse şi el pe acolo.

Lucas se întoarse; avea încălţămintea murdară de noroi.

— Nici o maşină prin împrejurimi, şefule.

Torrence examinase mina rănitului, care fusese străpunsă de glonţ. Lucru ciudat, rana nu sângera, pentru că un cheag de sânge se formase şi de-o parte, şi de alta, dar degetele se umflau aproape văzând cu ochii, devenind albăstrui.

— E vreun telefon în casă?

Aparatul se afla după uşă.

— Chemaţi un medic de la Maisons-Laffitte, oricare, fără să precizaţi că sunteţi de la poliţie.

Cel mai bine ar fi să spuneţi că a avut loc un accident.

Lucas făcu semn că va telefona el şi, pentru prima dată, nu fără o ezitare şi o oarecare jenă, Maigret îşi folosi engleza lui de baltă în prezenţa subalternilor.

Se adresă lui Cicero, care stătea pe o bancă, cu spatele la perete.

— Unde e Bill Larner?

După cum se aştepta, nu obţinu nici un răspuns, doar un zâmbet dispreţuitor.

— Bill a fost aici în seara asta. El ţi-a învineţit ochiul?

Zâmbetul dispăru, dar Cicero nu-şi descleştă dinţii.

— Cum vrei. Se pare că eşti încăpăţânat, dar avem şi pe continentul ăsta inşi la fel de încăpăţânaţi.

— Vreau să telefonez consulului meu, zise în sfârşit Cicero.

— Nu mai spune! La ora asta? Şi, mă rog, ce-ai să-i spui?

— Cum doriţi. Veţi răspunde pentru asta.

— Exact, voi răspunde. Ai vorbit cu doctorul, Lucas?

— Vine într-un sfert de oră.

— N-ai avut impresia că va telefona poliţiei din Maisons-Laffitte?

— Nu cred. N-a avut nici o obiecţie.

— Nu m-ar mira să se facă din când în când pe-aici nişte chefuri îndrăcite. Suni, te rog, la Poliţia Judiciară să vedem dacă au veşti despre Baron?

Era încă tracasat de dispariţia poliţistului, ca şi de cea a femeii de la hotelul *Bretagne.*

— Dacă tot suni, spune-i lui Vacher să ne trimită o maşină. Nu încăpem toţi în una singură.

Apoi se întoarse spre Charlie.

— N-ai nimic să-mi spui?

Drept răspuns, primi una dintre înjurăturile cele mai tari din limba engleză, care făcea aluzie la felul în care îl concepuse mama lui.

— Ce spune? întrebă Torrence.

— Face o aluzie discretă la originile mele.

— Vacher n-are veşti despre Baron, şefule.

A sunat din nou la numărul lui în urmă cu un sfert de oră. Se pare că Bonfils a telefonat ca să semnaleze că o maşină a fost furată...

— De pe strada Rivoli?

— Da.

— Nu i-ai spus că am găsit-o?

O maşină opri în faţa uşii şi un bărbat încă tânăr intră, cu o geantă neagră în mina. Omul făcu un pas înapoi când văzu dezordinea din încăpere, revolverele de pe masă şi cătuşele.

— Intră, doctore. Nu te speria. Suntem de la poliţie şi am avut o explicaţie cu aceşti domni şi cu această doamnă.

— Domnule doctor, interveni femeia, anunţaţi poliţia de la Maisons-Laffitte, care mă cunoaşte, că aceste brute...

Maigret spuse cine era şi arătă spre Charlie care, în colţul lui, era pe cale să-şi piardă cunoştinţa.

— Aş vrea să-l aranjaţi puţin, ca să ne poată urma la Paris. A fost şifonat prima dată la Paris şi apoi aici, în cursul discuţiilor.

În timp ce rănitul primea îngrijiri, Maigret făcu din nou turul casei, interesându-se în mod deosebit de fotografiile din camera proprietăresei, apoi goli una din valize şi puse în ea toate fotografiile pe care le desprinsese de pe pereţi, documentele găsite într-un sertar, scrisori, facturi şi articole din ziare. Puse şi tabachera, după care înveli cu precauţie paharele şi farfuriile folosite.

Când reveni în sală comună, Charlie părea groggy, iar medicul explică:

— Am socotit că e mai bine să-i administrez un calmant, care îl va ţine liniştit.

— E grav?

— A pierdut mult sânge. Poate că la spital i se va face o transfuzie. E rezistent.

Cinaglia se mai uita la ei doar cu un ochi tulbure.

— Mai aveţi treabă cu mine?

— Beţi cu noi un păhărel, nu-i aşa?

Maigret ştia ce făcea.

De teamă să nu fie alertată poliţia din Maisons-Laffitte sau jandarmeria, voia ca doctorul să nu plece înainte de a sosi maşina cerută lui Vacher.

— Staţi jos, domnule doctor. Aţi mai fost pe aici?

— De câteva ori. Nu-i aşa, Helen?

Părea că o cunoaşte foarte bine.

— Dar în alte împrejurări. Odată, un jocheu îşi rupsese piciorul şi a fost tratat o lună întreagă la etaj. Altădată, am fost chemat în miez de noapte să acord îngrijiri unui gentleman care băuse prea mult şi pe care îl lăsa inima. Îmi amintesc şi de o tânără care a primit o sticlă în cap, accidental, mi s-a spus, într-o noapte când oamenii erau destul de înfierbântaţi.

În sfârşit, sosi şi maşina. Îl transportară pe Charlie, care nu se putea ţine pe picioare. Cicero merse singur, dispreţuitor, cu mâinile pe burtă, şi se instală fără o vorbă pe bancheta din spate.

— Urci cu ei, Torrence?

Îi dădea inspectorului o mică satisfacţie binemeritată, pentru că făcuse treaba cea mai grea.

— Păcat că încă nu e lumină şi că restaurantul lui Pozzo nu e deschis.

Poate că, dacă ar fi fost ora nouă dimineaţa în loc de patru şi jumătate, Maigret n-ar fi rezistat să nu treacă pe strada Salcâmilor şi să-l invite pe Pozzo să arunce o privire în maşină.

— Lasă-l pe Charlie la spitalul Beaujon. Lui Lognon îi va face plăcere să ştie că se află sub acelaşi acoperiş cu el. Pe celălalt îl duci la Poliţia Judiciară.

Apoi, către femeia care, după acte, se numea Helen Donahue:

— Să mergem!

Ea îl privi în ochi şi rămase nemişcată.

— Am zis: să mergem!

— N-o să mă faceţi să mă mişc de-aici. Sunt la mine acasă. Nu aveţi nici un mandat. Cer şi eu să fiu pusă în legătură cu consulul meu.

— Exact. Vorbim mai îndată despre asta. Nu vreţi să ne urmaţi?

— Nu.

— Te-ai prins, Lucas?

Amândoi o apucară de câte o mână şi o luară pe sus. Doctorul, care nu se putea abţine să nu râdă de această scenă, le ţinea uşa deschisă. Helen se zbătea atât de tare, încât Lucas îi dădu drumul şi femeia căzu. Trebuiră să ceară ajutorul şoferului.

În sfârşit, o împinseră, de bine, de rău, în maşină şi Lucas urcă lângă ea.

— La Poliţia Judiciară! ordonă comisarul.

Dar, după o sută de metri, se răzgândi.

— Eşti foarte obosit, Lucas?

— Nu chiar. De ce?

— N-aş vrea să las casa goală.

— Am înţeles. Cobor.

Maigret luă loc pe bancheta din spate a maşinii şi, aprinzându-şi pipa, i se adresă cu amabilitate însoţitoarei sale:

— Presupun că nu vă supără fumul, nu?

Drept răspuns, primi aceeaşi înjurătură pe care o tradusese mai devreme foarte vag.

Capitolul 8

Unde un anumit inspector se străduieşte să-şi amintească ce a descoperit

Bine aşezat în colţul lui, cu gulerul pardesiului ridicat, cu ochii care îl înţepau din cauza răcelii şi a somnului, Maigret privea drept înainte, fără să acorde atenţie femeii de lângă el. După nici cinci minute, Helen începu să vorbească, câte puţin, ca pentru sine.

— Cunosc nişte poliţişti care se cred şmecheri şi vor primi o lecţie bună...

Urmă o tăcere lungă. Probabil că aştepta o reacţie, dar comisarul era doar un bloc inert.

— Îi voi spune consulului că aceşti oameni s-au comportat ca nişte sălbatici. Mă cunoaşte. Toată lumea o cunoaşte pe Helen. Voi spune că m-au lovit şi că un inspector chiar m-a pipăit.

Probabil că fusese cândva frumoasă. La cincizeci sau cincizeci şi cinci de ani, mai avea o oarecare prestanţă. Era oare beată sau pe jumătate beată când Maigret dăduse buzna în casă? Posibil. Era greu de spus. Avea vocea răguşită şi privirea mai degrabă absentă a femeilor care beau şi pierd nopţile.

Era ciudat s-o vezi păstrând preţ de câteva minute o tăcere ursuză, ca apoi să o auzi mormăind o frază, aproape întotdeauna una singură, care părea că nu se adresează nimănui.

— Voi mai spune că a fost lovit un om căzut la pământ...

Poate că doar îşi vărsa focul, sau poate încerca şi să-l scoată din sărite pe Maigret.

— Unii se cred superiori pentru că sunt în stare să pună cătuşe unei femei care n-a făcut nimic.

Uneori spectacolul era atât de hazliu, încât şoferului îi era greu să nu zâmbească. Iar Maigret trăgea scurt din pipă, străduindu-se să-şi păstreze aerul serios.

— Pun prinsoare că nu-mi vor da nici măcar o ţigară...

Comisarul nu avu nici o reacţie, obligând-o la un atac direct.

— Chiar nu aveţi o ţigară?

— Scuze. Nu ştiam că vorbiţi cu mine. N-am, pentru că fumez pipă. Când ajungem, o să vă dau.

De data aceasta, tăcerea dură până la podul Jatte.

— Îşi închipuie că numai francezii sunt inteligenţi pe lumea asta. Totuşi, dacă Larner nu i-ar fi informat...

De astă dată, Maigret o privi în lumina slabă a tabloului de bord, dar nu putu să citească nimic pe faţa ei, astfel încât, un timp, se întrebă dacă o făcuse intenţionat sau nu.

Prin numai câteva cuvinte, Helen îi furnizase o informaţie importantă. Bănuise el ceva. Încă de la început avusese impresia că Bill Larner nu lucrase de bunăvoie cu nişte indivizi precum Charlie şi Cicero. De altfel, rolul lui părea să se fi limitat la a le procura o maşină, a scotoci prin actele lui Lognon şi a-i duce la una dintre prietenele sale, pe strada Brunei, apoi, probabil, la hanul *Au Bon Vivant.*

Când Lognon fusese dus în pădure, Bill făcuse pe traducătorul, dar nu-l lovise pe inspector.

Probabil că în noaptea aceea profitase de faptul că Charlie se întorsese la Paris şi că trebuia să treacă doar de Cicero ca să-şi recapete libertatea, pe care şi-o dorea

de mult timp, mai ales de când povestea devenise prea compromiţătoare pentru el.

Îl anunţase oare pe Cicero că intenţiona să plece? îl surprinsese acesta în momentul plecării şi încercase să-l împiedice? în orice caz, Bill Larner îl lovise. La figură.

— Aveţi maşină? o întrebă Maigret pe femeie.

Acum, când îi pusese o întrebare, Helen tăcea, reluându-şi expresia dispreţuitoare.

Nu-şi amintea să fi văzut un garaj lingă han.

Charlie venise la Paris cu maşina cu care sosiseră la Maisons-Laffitte. Probabil că Larner plecase pe jos prin pădure, în direcţia şoselei sau a gării.

Acum avea un avans de cel puţin două ore şi existau puţine şanse să fie prins înainte de a trece frontiera.

La Poarta Maillot, când trecură prin faţa unei cafenele deschise, Helen spuse, tot fără să se adreseze cuiva anume:

— Mi-e sete.

— Am coniac la birou. Ajungem în zece minute.

Maşina mergea cu viteză mare pe străzile pustii.

Câteva persoane matinale circulau pe trotuare.

Când ajunseră pe Quai des Orfèvres, în curtea Palatului de Justiţie, înainte de a se mişca de pe banchetă, Helen întrebă:

— Chiar mi se va da coniac?

— Promit.

Maigret oftă uşurat, pentru că se temuse o clipă că va trebui iar luată pe sus, ca la han.

— Rămâi aici, îi spuse el şoferului.

Vru s-o ajute să urce scara, dar femeia se răsti:

— Nu mă atinge! Voi spune şi că ai încercat să te culci cu mine.

Poate doar juca un rol. Poate că întotdeauna juca un rol, ca să suporte mai uşor viaţa.

— Pe-aici...

— Coniacul?

— Da...

Deschise uşa de la biroul inspectorilor, unde Torrence şi arestatul nu sosiseră încă, pentru că se opriseră în drum la Beaujon, ca să lase rănitul.

Vacher, care vorbea la telefon, se uită curios la americancă.

— Spuneţi că receptorul e dat jos din furcă?

Sunteţi sigur? Mulţumesc.

— O clipă, se grăbi să spună Maigret, văzând că Vacher deschidea gura. Supravegheaz-o puţin!

Intră în biroul lui, luă sticla de coniac şi două pahare. Helen îşi goli paharul pe nerăsuflate şi arătă spre sticlă.

— Nu prea mult dintr-o dată. Puţin mai încolo.

Ai ţigări, Vacher?

Îi puse una între buze femeii, apropie flacăra unui chibrit, iar ea îi suflă fumul în faţă şi spuse:

— Tot te urăsc!

— N-ai pe nimeni s-o păzească? E preferabil să nu vorbim prea mult în faţa ei.

— S-o ducem în cămăruţă.

Deasupra scării, exista o celulă mică, cu un pat rabatabil şi o saltea de paie. Înăuntru era întuneric. Maigret ezită şi preferă s-o instaleze pe arestată într-un birou gol, apoi încuie uşa.

— Coniacul? repetă ea prin uşă.

— Mai îndată!

Şi se întoarse la Vacher.

— Ce receptor era dat jos din furcă?

— Era vorba de telefonul lui Baron. Am sunat la el acasă aproape la fiecare jumătate de oră.

Până acum o oră, suna, dar nu răspundea nimeni.

De o oră, se aude sunetul de „ocupat”. M-am adresat până la urmă telefonistei. Mi-a spus că receptorul a fost dat jos din furcă.

— Ştii unde locuieşte?

— Pe strada Batignolles. Am numărul pe blocnotes. Vă duceţi acolo?

— E preferabil. Între timp, îl dai în urmărire pe Bill Larner. A părăsit Maisons-Laffitte în urmă cu aproximativ trei ore. Cred că trebuie supravegheată mai ales frontiera belgiană. Torrence va sosi cu Tony Cicero.

— Şi celălalt?

— E la Beaujon.

— L-aţi şifonat?

— Nu prea tare.

— Şi ce spun?

— Nimic.

Se uitară unul la celălalt, ciuliră urechile, apoi Maigret se îndreptă în grabă spre biroul unde o închisese pe Helen. Deşi avea cătuşe la mâini, femeia făcea un adevărat dezastru, aruncând pe jos călimări, lampa de birou, hârtii, tot ce-i venea la mina.

Când îl văzu pe comisar, zâmbi şi spuse:

— M-am purtat cam aşa cum aţi făcut voi la mine acasă.

— Cămăruţa? întrebă Vacher.

— Ea a vrut-o.

Pe Pont-Neuf, maşina comisarului trecu pe lângă cea în care se aflau Torrence şi Cicero, iar şoferii se salutară între ei. Când ajunse pe strada Batignolles, Maigret zări o maşină decapotabilă oprită, cu două roţi pe trotuar, şi, când se uită înăuntru, citi numele Baronului pe o mică placă avându-l deasupra pe Sfântul Cristofor.

Sună. Portarul, care încă dormea, trase de cordon, iar Maigret se văzu obligat să-i vorbească printr-o uşă cu geam ca să afle la ce etaj locuia inspectorul.

— A intrat singur? întrebă el.

— Ce vă interesează?

— Sunt unul dintre colegii lui.

— O să vă spună el singur ce-a făcut.

Era unul dintre acele imobile unde locuiesc mai multe familii pe etaj, mai ales familii de muncitori, iar în câteva apartamente se putea vedea deja lumină. Contrastul era frapant între această casă mai mult decât modestă şi aerul aristocratic pe care Baron încerca să-l afişeze, iar Maigret înţelegea acum de ce inspectorul, celibatar, nu vorbea niciodată de viaţa lui particulară.

La etajul patru, o carte de vizită era lipită pe uşă, având trecut pe ea doar numele, fără să fie menţionată şi profesia. Maigret bătu la uşă, nu primi nici un răspuns şi apăsă pe clanţă.

Uşa se deschise şi, pe jos, găsi pălăria lui Baron.

După ce aprinse lampa, zări o bucătărie minusculă în stânga, apoi o sufragerie stil Henri II, aşa cum mai poţi încă vedea în micile locuinţe ale portarilor, cu şerveţele brodate, şi, în sfârşit, un dormitor cu uşa larg deschisă.

Baronul, îmbrăcat, era culcat de-a curmezişul patului, cu un braţ atârnându-i pe podea şi, dacă n-ar fi sforăit, ai fi putut crede că i se întâmplase o nenorocire.

— Baroane! Hei! Bătrâne...

Inspectorul se întoarse brusc, fără să se trezească, şi comisarul continuă să-l scuture.

— Sunt eu, Maigret...

Avu nevoie de câteva minute. În sfârşit, inspectorul mormăi, întredeschise pleoapele, gemu pentru că lumina îi rănea ochii, recunoscu faţa lui Maigret şi, cu un fel de spaimă, încercă să se ridice în capul oaselor.

— Ce zi e?

Voise probabil să întrebe: „Ce oră e?”

Privirea lui căuta ceasul deşteptător, care se rostogolise pe podea şi al cărui tic-tac se auzea de sub pat.

— Vrei un pahar cu apă?

Maigret se duse să-i aducă din bucătărie şi, când reveni, inspectorul avea un aer lugubru şi îngrijorat.

— Îmi cer iertare... Mulţumesc... Nu mă simt bine.... Dacă aţi şti cât mi-e de rău...

— Poate că ar fi mai bine să-ţi fac o cafea tare?

— Mi-e ruşine... Jur că...

— Rămâi culcat un moment.

Apartamentul semăna mai mult cu cel al unei fete bătrâne decât cu locuinţa unui celibatar, şi ţi-l puteai imagina pe Baron, după serviciu, punându-şi şorţul şi făcând menajul.

Când se întoarse, Maigret îl găsi stând pe marginea patului, cu o privire disperată.

— Bea... Te vei simţi mai bine...

Îşi făcuse şi el o cafea. Îşi scoase pardesiul şi se aşeză pe un scaun. În cameră stăruia un miros puternic de alcool. Hainele inspectorului erau murdare şi şifonate, ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea pe sub poduri.

— E teribil! spuse el, oftând.

— Ce-i teribil?

— Nu ştiu. Am să vă spun lucruri importante.

Lucruri *capitale.*

— Spune.

— Încerc să-mi amintesc. Ce s-a întâmplat?

— I-am arestat pe Charlie şi Cicero.

— I-aţi arestat?

Pe faţa lui se citea că face un mare efort.

— Cred că n-am mai fost atât de beat niciodată în viaţa mea. Chiar mă simt bolnav. E ceva în legătură cu ei. Staţi puţin. Îmi amintesc că nu trebuiau arestaţi.

— De ce?

— Harry mi-a spus...

Îşi amintise numele şi considera asta o adevărată victorie.

— Îl cheamă Harry... Numai puţin...

— O să te ajut. Erai la *Manhattan,* pe strada Capucinelor. Ai vorbit cu câteva persoane şi ai băut mult...

— Nu la Luigi. La Luigi n-am băut mai nimic.

După aceea...

— Ţi s-a dat să bei intenţionat?

— Nu ştiu. Sunt sigur că îmi voi aminti treptat totul. Mi-a zis că nu trebuiau arestaţi pentru că asta ar fi putut să... Fir-ar să fie! Ce greu e...

— Ar fi putut să ce? Ai plecat foarte târziu de la Luigi. Aveai maşina la uşă. Ai urcat în ea şi probabil că intenţionai să te duci la Maisons-Laffitte.

— De unde ştiţi?

— Cineva, în cursul serii, probabil Lope sau Teddy... Brown.

— Măi să fie! Cum de ştiţi toate astea? Am vorbit cu ei. Acum îmi amintesc. Dumneavoastră mi-aţi dat această însărcinare. Fusesem deja pe la câteva baruri.

— Unde ai băut.

— Un pahar ici, un pahar colo. Nu se poate altfel. Nu-mi mai simt capul.

— Stai.

Maigret intră în baie şi reveni cu un prosop muiat în apă rece pe care i-l lipi de frunte.

— Şi ţi s-a vorbit de Helen Donahue şi de hanul ei din pădure, *Au Bon Vivant*.

Inspectorul se uită la el cu ochii holbaţi de mirare.

— Cât e ceasul?

— Cinci şi jumătate dimineaţa.

— Cum aţi făcut?

— N-are importanţă. Când ai ieşit de la Luigi şi ai urcat în maşină, cineva te-a urmărit, un bărbat blond, foarte înalt, destul de tânăr, care probabil că s-a apropiat de tine.

— Adevărat. Îl cheamă Harry.

— Harry şi mai cum?

— Mi-a spus. Sunt sigur că mi-a spus şi chiar că e un nume dintr-o singură silabă. Un nume de cântăreţ.

— E cântăreţ?

— Nu, dar are un nume de cântăreţ. Până să închid portiera, s-a aşezat lângă mine şi mi-a spus: „Nu-ţi fie teamă”.

— În franceză?

— Vorbea franceza cu un accent puternic, făcea multe greşeli, dar îl puteai înţelege.

— Era american?

— Da. Pe urmă mi-a spus: „Sunt oarecum din poliţie. Să nu stăm aici. Hai se mergem. Oriunde”.

Apoi, imediat ce am pornit motorul, mi-a explicat că era asistentul unui *district attorney.* Se pare că un *district attorney* e un fel de judecător de instrucţie şi, în acelaşi timp, de procuror al republicii. Are mai mulţi asistenţi în oraşele mari.

— Ştiu.

— Aşa e, aţi fost acolo. Mi-a cerut să opresc ca să-mi arate paşaportul. Când e vorba de un caz important, acest *district attorney* şi asistenţii lui se ocupă ei înşişi de anchetă. Adevărat?

— Adevărat.

— Ştia unde voiam să mă duc când am plecat din barul lui Luigi. „Nu trebuie să te duci în noaptea asta la Maisons-Laffitte. N-o să iasă nimic bun. Trebuie mai întâi să-ţi vorbesc”.

— Şi a vorbit?

— Am stat de vorbă cel puţin două ore, dar tocmai asta mi-e greu să-mi amintesc. La început, am mers mai departe pe străzi, la întâmplare, şi mi-a oferit o ţigară de foi. Poate că asta mi-a făcut rău. Mi-a fost sete. Nu ştiam unde suntem, dar am văzut o cafenea deschisă. Cred că era în zona Gării de Nord.

— Nu i-ai recomandat să mă viziteze la Poliţia Judiciară?

— Ba da. Dar n-a vrut.

— De ce?

— E complicat. Măcar dacă nu m-ar durea atât de rău capul! Nu credeţi că un pahar de bere mi-ar face bine?

— Ai bere?

— E pe pervazul de afară al ferestrei de la bucătărie.

Maigret bău şi el. Baron, dezgustat de dezordinea din dormitor, se târâse în sufragerie.

— Îmi amintesc unele detalii cu precizie; sunt fraze întregi pe care le-aş putea reproduce. Dar, între ele, sunt numai goluri.

— Ce-ai băut?

— De toate.

— Şi el?

— El se uita la sticlele din bar şi alegea.

— Eşti sigur că a băut la fel de mult ca tine?

— Chiar mai mult. Chiar era beat. Dovadă e că, la un moment dat, a căzut de pe scaun.

— Nu mi-ai spus de ce refuza să ia legătura cu mine.

— De fapt, vă cunoaşte foarte bine şi vă admiră.

— I-auzi!

— Chiar v-a întâlnit în cursul unui cocteil ce v-a fost oferit la Saint Louis şi îşi aminteşte de un fel de conferinţă pe care aţi ţinut-o. A venit în Franţa după Sloppy Joe.

— El l-a luat de pe trotuarul străzii Flechier?

— Da.

— Ce-a făcut cu el?

— L-a dus la un doctor. Staţi puţin! Nu mai vorbiţi! îmi amintesc un episod întreg. Datorită doctorului. Mi-a povestit cum l-a cunoscut pe acest doctor. Era imediat după Eliberare. Harry, venit cu armata americană, a făcut parte timp de un an din nu ştiu ce serviciu staţionat la Paris. Încă nu avea funcţia de acum. Se distra de minune.

Printre cei pe care i-a întâlnit atunci, a fost şi un doctor. Mi-am amintit! Din cauza unei femeiuşti căreia îi era teamă să aibă un copil şi care...

— Avort?

— Da. N-a spus direct. E foarte pudic. Dar am înţeles. E vorba de un doctor tânăr care nu are cabinet propriu şi locuieşte în zona Bulevardului Saint-Michel.

— Acolo l-a dus Harry pe Sloppy Joe?

— Da. Am avut impresia că vorbea sincer.

Repetă: „Să-i spui asta lui Maigret... Şi asta...”

— Ar fi fost mai simplu să vină la mine.

— Nu vrea să aibă contacte oficiale cu poliţia franceză.

— De ce?

— Azi-noapte mi se părea foarte simplu. Îmi amintesc că-i dădeam dreptate. Acum nu-mi mai dau seama foarte bine. A, da! Mai întâi ar fi trebuit să-l interogaţi pe rănit şi s-ar fi scris în ziare.

— Harry ştie că Cinaglia şi Cicero sunt la Paris?

— Ştie tot. Îi cunoaşte cum îşi cunoaşte buzunarele. Ştia dinaintea mea de refugiul lor de la han.

— Îl ştie şi pe Bill Larner?

— Da. Cred că încep să reconstitui toată povestea. Vedeţi, amândoi eram beţi. Repeta de nu ştiu câte ori acelaşi lucru, ca şi cum ar fi crezut că, fiind francez, nu eram în stare să înţeleg.

— Cunosc.

Ca Pozzo! Ca Luigi!

— La Saint Louis are loc acum o mare anchetă.

Cum se întâmpla periodic, e vorba de curăţarea oraşului de gangsteri. De problema asta se ocupă în principal Harry. Toată lumea îl cunoaşte pe omul care îi conduce pe *rackets,* mi-a spus cum îl cheamă, un tip influent, care pare un cetăţean onorabil şi e prieten cu politicienii şi cu şefii din poliţie.

— Vechea poveste.

— Aşa mi-a spus. Numai că, acolo, legile nu seamănă cu ale noastre şi e greu să condamni pe cineva. Adevărat?

— Adevărat.

— Nimeni nu îndrăzneşte să depună mărturie contra acestui tip, pentru că acela care ar deschide gura nu ar mai avea de trăit mai mult de patruzeci şi opt de ore.

Baronul era foarte mulţumit. Reuşise să-şi amintească dintr-un foc un întreg episod.

— Îmi daţi voie să mai beau un pahar de bere? îmi face bine. Mai vreţi?

Încă era palid la faţă şi avea cearcăne, dar o luminiţă începea să licărească în ochii lui.

— Ne-am dus în altă parte, pentru că acolo se închidea. Nu-mi amintesc unde. Probabil că în Montmartre, într-un mic local de noapte, unde erau trei-patru dansatoare. O bruneţica îi făcea cu ochiul şi i se tot aşeza pe genunchi. Eram doar noi.

— A vorbit de Sloppy Joe?

— Asta încerc să-mi amintesc. Sloppy Joe e un amărât, tuberculos în ultimul grad. A trăit toată viaţa printre *rackets,* dar era un personaj fără importanţă. Acum două luni, un om a fost asasinat la Saint Louis, în uşa unui local de noapte. Dacă aş putea să-mi amintesc numele! Toată lumea e convinsă că a fost lichidat de tipul despre care v-am vorbit adineauri. Crima a avut doar doi martori, dintre care unul era portarul localului, găsit mort a doua zi dimineaţă în camera lui.

Sloppy Joe a fugit atunci, pentru că el era al doilea martor, ceea ce nu-i niciodată sănătos.

— În Canada?

— Da, la Montreal. Pe de o parte, biroul procurorului încerca să pună mâna pe el ca să-l facă să vorbească; pe de altă parte, gangsterii erau nerăbdători să-i dea de urmă ca să-l împiedice să deschidă gura.

— Înţeleg.

— Eu nu înţelegeam. Se pare că Sloppy Joe valorează milioane. Dacă vorbeşte, se năruie o întreagă organizaţie criminală, o dată cu o puternică maşinărie politică, şi parcă îl aud pe Harry cum spunea: „Aici nu aveţi de-a face cu astfel de lucruri. Nu aveţi mari asociaţii de răufăcători, organizate ca nişte societăţi anonime. Sarcina voastră e uşoară...”

Maigret avea şi el impresia că-l aude. Era un refren pe care începea să-l ştie pe de rost.

— La Montreal, Sloppy Joe nu s-a simţit destul de departe de compatrioţii lui. A reuşit să-şi procure un paşaport fals. Pentru că paşaportul era pe numele unui cuplu, a făcut în aşa fel încât să fie însoţit de o femeie, spunându-şi că asta îi va încurca şi mai mult pe cei care îl căutau. A convins o vânzătoare de ţigări dintr-un local de noapte să-l urmeze. Femeia visase toată viaţa să vadă Parisul...

Îmi daţi voie?

Baronul îşi târî paşii până la toaletă, de unde se întoarse cu două aspirine.

— Sloppy Joe nu avea mulţi bani. A înţeles că va fi găsit până la urmă chiar şi la Paris. Aşa că, într-o zi, i-a trimis o scrisoare lungă procurorului, spunând că, dacă i se promitea că va fi protejat, dacă cineva venea după el aici şi i se dădea o anumită sumă, accepta să depună mărturie. Poate că mai încurc puţin lucrurile, dar asta e ideea generală.

— Harry te-a însărcinat să-mi explici toate astea?

— Da. A fost cât pe ce să vă telefoneze. Ar fi făcut-o în dimineaţa asta, dacă ieri n-ar fi înţeles că descoperisem ascunzătoarea ucigaşilor. Pentru că sunt adevăraţi ucigaşi, mai ales Charlie.

— Cum au dat Charlie şi Cicero de urma lui Sloppy Joe?

— La Montreal. Prin tipa pe care Mascarelli a luat-o cu el. Respectiva are mama acolo şi a făcut imprudenţa să-i scrie de la Paris.

— Dându-şi adresa?

— O adresă de post-restant, dar adăuga faptul că locuieşte exact în faţa unui mare music-hall.

Când Harry a luat hotărârea să vină după Sloppy Joe şi să-l aducă înapoi la Saint Louis, a aflat că Cinaglia şi Cicero i-o luaseră înainte cu patruzeci şi opt de ore.

Maigret nu putea să nu se gândească la existenţa bietului Mascarelli de când plecase din Saint Louis, la viaţa lui la Montréal, apoi la Paris, unde abia dacă îndrăznea să părăsească hotelul ca să ia aer, seara, timp de câteva minute.

Acum înţelegea de ce Cicero şi Charlie aveau nevoie de o maşină închiriată. Timp de două-trei zile, probabil că stătuseră la pândă pe lângă Folies-Bergère, aşteptând momentul favorabil ca să acţioneze. Când momentul

sosise în sfârşit, asistentul procurorului era deja pe urmele lor.

— Harry mi-a povestit scena, care parcă ar fi dintr-un film. Era pe jos. Tocmai dăduse colţul străzii Richer, când l-a văzut pe Sloppy Joe urcând într-o maşină. A înţeles. Nu avea nici un taxi la îndemână, aşa că a furat din faţa teatrului o maşină lăsată cu portiera descuiată.

Era destul de hazliu să ţi-l imaginezi pe asistentul procurorului într-o maşină furată! Oamenii ăştia, fie că se aflau de o parte sau de cealaltă a baricadei, acţionau la Paris ca la ei acasă. Mulţimea care circulă pe străzi în cursul nopţii de luni spre marţi nu bănuise că era vorba de o urmărire ca la Chicago. Iar fără bietul Lognon, care, lipit de gardul de fier de la Notre-Dame-de-Lorette, se ocupa de un mărunt vânzător de cocaină, nimeni nu ar fi aflat nimic niciodată.

— Sloppy Joe n-a murit?

— Nu. După cum spune Harry, doctorul îl *repară.*

O transfuzie era indispensabilă, aşa că Harry a donat el sânge. Îl veghează ca un frate, dacă nu şi mai şi. Se pare că întreaga lui carieră depinde de dânsul. Dacă ajunge la Saint Louis cu Sloppy Joe viu, dacă reuşeşte să-l ţină în viaţă până în ziua procesului, dacă, în acel moment, omul nu-şi pierde curajul şi repetă mărturia, Harry va fi aproape la fel de celebru cum a devenit Dewey după ce a curăţat New York-ul de gangsteri.

— Şi femeia? Harry a răpit-o?

— Da. V-a bombănit când a văzut fotografiile lui Charlie şi Cicero în ziare.

Oamenii ăştia chiar erau tari şi unii, şi alţii, zău aşa, atât asistentul procurorului, cât şi ucigaşii. Se gândiseră că însoţitoarea lui Mascarelli s-ar putea să reacţioneze văzând fotografiile şi să se hotărască să se adreseze poliţiei.

Ceea ce şi făcuse, trimiţându-i acea scrisoare lui Maigret.

Charlie plecase de la han singur, ca s-o împiedice să vorbească. Dar Harry venise cu câteva minute înaintea lui, o luase cu el şi o pusese la adăpost.

Nu se jenau aproape deloc. Îşi vedeau de treaba lor ca şi cum Parisul era un fel de *no man's land* unde puteau acţiona cum îi tăia capul.

— E şi ea acasă la doctor?

— Da.

— Harry nu se teme că Charlie ar putea descoperi adresa?

— Se pare că şi-a luat măsuri de precauţie.

Când se duce acolo, se asigură că nu-i urmărit şi are pe cineva care îi păzeşte.

— Pe cine?

— Nu ştiu.

— În fond, ce te-a însărcinat să-mi transmiţi?

— Vă cere să nu vă ocupaţi de Charlie şi de Cicero, măcar pentru câteva zile. Sloppy Joe nu va putea fi transportat decât peste cel puţin o săptămână. Harry vrea să-l ducă în America cu avionul. Până atunci, mai sunt pericole.

— Dacă înţeleg bine, îmi transmite că nu e treaba mea?

— Cam aşa ceva. Vă admiră mult şi se bucură de pe acum la gândul că, după ce totul se va sfârşi, veţi putea sta de vorbă relaxaţi, aici sau la Saint Louis.

— Amabilitatea întruchipată! Unde te-ai despărţit de acest domn?

— În faţa hotelului său.

— Îţi aminteşti adresa?

— Undeva pe lângă strada Rennes. Cred că, dacă aş merge în cartier, aş recunoaşte faţada.

— Te simţi în stare să mergi cu mine?

— Daţi-mi voie să mă schimb.

Mai era puţin şi se făcea ziuă. Oamenii umblau acum încolo şi-ncoace prin casă, iar undeva un aparat de radio transmitea ştirile. Maigret îl auzi pe inspector, în baie, cum se străduia să se dezmeticească de-a binelea, iar când Baronul reveni în sufragerie, semăna cu o gravură de modă, doar că era tot palid.

Păru umilit când îşi văzu maşina cu două roţi pe trotuar.

— Vreţi să conduc?

— Prefer să luăm un taxi. Dar ai putea să-ţi parchezi corect maşina.

Merseră pe jos până pe Bulevardul Batignolles, unde găsiră o maşină.

— Pe malul sting. Mai întâi pe strada Rennes.

— Ce număr?

— Mergem toată strada.

Rătăciră un sfert de oră prin cartier, în timp ce Baron examina faţadele tuturor hotelurilor.

La un moment dat, spuse:

— Aici e.

— Eşti sigur?

— Recunosc placa de cupru de la uşă.

Intrară. Un bărbat ştergea cu o cârpă udă coridorul.

— Nu e nimeni la recepţie?

— Patronul coboară abia la opt. Sunt paznicul de noapte.

— Cunoşti numele locatarilor?

— Sunt trecuţi în registru.

— E şi un american, un blond înalt, destul de tânăr, cu prenumele Harry?

— Nici vorbă.

— Nu vrei să verifici?

— Nu-i nevoie. Ştiu de cine întrebaţi.

— Adică?

— De tipul care a intrat pe la patru dimineaţa.

M-a întrebat la ce număr stă domnul Durand. I-am răspuns că nu avem la noi în hotel nici un domn Durand. „Nici Dupont?”a întrebat el. Mi-am spus că îşi bătea joc de mine şi m-am uitat la dânsul chiorâş, mai ales că părea beat turtă.

Maigret şi Baron se uitară unul la altul.

— Stătea acolo unde sunteţi dumneavoastră acum şi nu părea că vrea să plece. S-a scotocit prin buzunare şi mi-a dat o bancnotă de o mie de franci, explicându-mi că era o glumă, că o femeie se ţinea după dânsul şi că intrase la hotel că să scape de ea. M-a rugat să mă uit pe stradă şi să văd dacă mai era vreo maşină prin preajmă. A mai stat câteva minute, apoi a plecat.

Baronul era furios.

— M-a fraierit! mârâi el printre dinţi, după ce ieşiră în stradă. Chiar credeţi că e asistent al procurorului?

— Mai mult decât probabil.

— Atunci de ce-a făcut asta?

— Pentru că, răspunse Maigret calm, urcând în taxi, oamenii ăştia, şi cei buni, şi cei răi, îşi închipuie că suntem nişte copii. Nişte ageamii, ce mai!

— Unde vă duc acum, domnule Maigret? întrebă şoferul, care îl recunoscuse.

— La Poliţia Judiciară.

Şi se cuibări, morocănos, în colţul lui.

Capitolul 9

Unde Maigret acceptă totuşi un pahar de whisky

— A sosit şeful, domnule comisar.

— Vin.

Era nouă dimineaţa şi, în lumina cenuşie a zilei, Maigret avea obrajii nebărbieriţi şi ochii roşii de nesomn. De o jumătate de oră, îşi ţinea batista în mină, obosit s-o scoată mereu din buzunar.

De trei ori i se spusese:

— Femeia face un scandal infernal.

— Să facă!

Apoi, un inspector îl anunţase:

— Am întredeschis uşa ca să-i dau o cană cu cafea şi mi-a aruncat-o în faţă. A rupt salteaua şi a împrăştiat paiele peste tot.

Dăduse din umeri nepăsător. Ceruse să i se telefoneze lui Lucas că nu mai era nevoie să stea la hanul *Au Bon Vivant.*

— Să se ducă la culcare!

Dar Lucas, care ţinea neapărat să vadă sfârşitul, dăduse fugă pe Quai des Orfevres, la fel de nebărbierit.

Torrence se închisese într-un birou cu Tony Cicero, căruia se încăpăţâna să-i pună întrebări, la care gangsterul răspundea doar printr-o tăcere dispreţuitoare.

— Îţi pierzi timpul, bătrâne, îi spusese Maigret.

— Ştiu. Dar îmi face plăcere. Nu înţelege nimic din ce-i spun, însă văd foarte bine că asta îl îngrijorează. E leşinat după o ţigară şi e prea mândru ca să-mi ceară. Dar o va

face până la urmă. A deschis o dată gura şi a închis-o fără să spună nimic.

Domnea o agitaţie ciudată, pe care o puteau înţelege doar cei care participaseră la acţiune, cei câţiva colaboratori apropiaţi ai lui Maigret.

Tânărul Lapointe, de exemplu, sosit la birou fără să ştie nimic, se întreba de ce Maigret şi oamenii lui se străduiau, în acea dimineaţă, să-şi facă treaba mai îndârjiţi ca niciodată.

Fuseseră alertate comisariatele arondismentelor V şi VI.

— Da, un medic, probabil destul de tânăr. Locuieşte pe lângă Bulevardul Saint-Michel, dar nu cred că are placă la uşă. Probabil că e cunoscut de prostituate, pentru că la o adică practică şi avortul. Ar trebui chestionaţi şi farmaciştii din cartier. E posibil ca marţea trecută să fi cumpărat o anumită cantitate de medicamente. Vedeţi şi firmele care vând instrumente chirurgicale.

În dimineaţa aceea, inspectorii de cartier, care nu ştiau nimic despre caz, mergeau din uşă în uşă, din farmacie în farmacie, fără să bănuiască deloc că se ocupau de nişte oameni veniţi tocmai de la Saint Louis că să-şi regleze conturile.

Un altul, de la Poliţia Judiciară, se dusese la Facultatea de Medicină, unde copia listele de studenţi care îşi susţinuseră teza în cursul ultimilor ani. De asemenea, alţi inspectori îi chestionau pe profesori. Cei de la Moravuri erau în alertă, trezind din somn prostituate care se întrebau ce li se întâmpla.

— Ai făcut vreun avort?

— Ia auzi! Drept cine mă iei?

— Bine, bine! Nu vrem să-ţi facem necazuri, în cartier e un doctor care se ocupă de treburile astea. Cine e?

— Cunosc doar o moaşă... Aţi întrebat-o pe Sylvie?

Împreună cu cei de la frontiere şi cu jandarmii care supravegheau drumurile, pândind trecerea lui Bill Larner, totalul se ridica la câteva sute de persoane mobilizate din cauza americanilor.

Maigret bătu la o uşă, pe care o închise în urma lui, întinse mâna directorului Poliţiei Judiciare, apoi se trânti pe un scaun. Timp de zece minute, cu o voce monotonă, rezumă ce ştia despre caz. La sfârşit, şeful părea mai încurcat decât el.

— Ce intenţionezi să faci? Să pui mâna pe Mascarelli?

Maigret era tentat, pentru că se săturase de mult să tot fie tratat ca un mucos.

— Dacă o fac, îl împiedic pe asistentul procurorului să-l bage la zdup pe şeful gangsterilor.

— Iar dacă n-o faci, nu-i vei putea acuza pe Charlie şi Cicero de tentativă de asasinat.

— Evident. Rămâne Lognon. Pentru că l-au răpit totuşi pe Lognon şi l-au dus în pădurea Saint-Germain, unde l-au bătut. De asemenea, au pătruns prin efracţie la domiciliul lui, iar Charlie a împuşcat un inspector pe strada Grange-Bateliere.

— Va pretinde că a fost atacat sau că a crezut că e vorba de o capcană, iar aparenţele îi dau dreptate. Avocatul lui va spune că mergea liniştit pe stradă când a văzut deodată doi oameni care se pregăteau să sară asupra lui.

— Bine! Să presupunem că lucrurile se petrec aşa. Ce i-au făcut lui Lognon le poate aduce câţiva ani de pârnaie sau cel puţin câteva luni.

Şeful nu-şi putu reţine zâmbetul văzând expresia încăpăţânata de pe faţa lui Maigret.

— Femeia nu are nici un amestec în ce i s-a întâmplat lui Lognon.

— Ştiu. Pe ea va trebui s-o eliberăm. De aceea o şi las să ţipe. Nu pot să-i fac nimic nici lui Pozzo. Îl vom găsi într-o zi cu ceva şi îi vom închide localul.

— Eşti supărat, Maigret?

Comisarul zâmbi şi el.

— Recunoaşteţi că abuzează, şefule. Dacă Lognon n-ar fi făcut pe zelosul în noaptea de luni spre marţi, totul s-ar fi petrecut sub nasul nostru fără să ştim nimic. Mai târziu, ar fi povestit la Saint Louis despre cele întâmplate. Şi parcă aud pe cineva întrebând: „Dar poliţia franceză?” „Poliţia franceză? A fost legată la ochi! Evident!”

Se făcuse unsprezece şi Maigret tocmai răspunsese întrebărilor doamnei Lognon, care telefona pentru a doua oară în acea zi, când sună un inspector din arondismentul VI.

— Alo! Comisarul Maigret? Numele medicului este Louis Duvivier. Locuieşte pe strada Monsieur-le-Prince, la numărul 17 bis.

— E acasă în acest moment?

— Da.

— E singur?

— Portăreasa crede că, de câteva zile, în apartament stă un bolnav. Lucru care a surprins-o, deoarece, de obicei, medicul primeşte doar femei.

E adevărat că în casă mai e şi o femeie.

— De când?

— De ieri.

— Nimeni altcineva?

— Un american care vine aproape în fiecare zi.

Maigret închise şi, după un sfert de oră, urca greoi scara imobilului. Era o casă veche, fără ascensor, iar apartamentul era la etajul şase. Un cordon atârna în stânga uşii. Trase şi auzi paşi înăuntru. Apoi uşa se

întredeschise puţin. Întrezări o faţă, împinse uşa cu piciorul şi se răsti:

— Tu ce cauţi aici?

Îi venea să izbucnească în râs. Tipul care îi deschisese, cu un pistol în mină, era un anume Dede din Marsilia, care făcea pe durul în localurile de pe strada Douai. Dede nu ştia ce să răspundă, se uita cu ochii holbaţi la comisar şi încerca să ascundă arma.

— Vă asigur că nu fac nimic rău.

— Hello, domnule Maigret!

Americanul înalt şi blond, în cămaşă, ieşi dintr-o încăpere mansardată, cu acoperişul în parte din sticlă, semănând cu atelierul unui artist.

Avea faţa uşor buhăită şi privirea absentă, ca a Baronului. Dar era aproape vesel şi îi întinse mâna comisarului.

— Bănuiam eu că am vorbit prea mult şi că veţi reuşi să găsiţi adresa. Sunteţi supărat rău pe mine?

O femeie tânără ieşi din bucătărie, unde pregătea ceva de mâncare pe un reşou.

— Daţi-mi voie să fac prezentările.

— Aş prefera ca noi doi să coborâm.

Întrezărise un pat pe care se afla cineva, un bărbat cu părul castaniu care se străduia să se ascundă.

— Înţeleg. Aşteptaţi-mă o clipă.

Reveni puţin mai târziu în haină şi cu pălăria pe cap.

— Eu ce fac? îl întrebă Dede, care se adresa în acelaşi timp şi lui Maigret.

— Ce vrei, răspunse acesta. Tipii sunt după gratii.

Pe scară, cei doi nu vorbiră. Afară, o porniră pe jos spre Bulevardul Saint-Michel.

— E adevărat ce-aţi spus?

— Da, în ce-l priveşte pe Cicero. Iar Charlie e la spital.

— Inspectorul dumneavoastră v-a transmis mesajul meu?

— În cât timp poţi pleca înapoi cu avionul, împreună cu „încărcătura”?

— În trei-patru zile. Depinde de doctor. O să-i faceţi necazuri?

— Spune-mi, domnule Harry... Harry şi mai cum?

— Pills.

— Exact. Ca şi cântăreţul! Cum zicea Baron.

Ce-ai zice dacă aş veni în America şi m-aş comporta cum ai făcut dumneata aici?

— Accept mustrarea.

— Nu mi-ai răspuns.

— Aţi putea avea necazuri, mari necazuri.

— Unde l-ai cunoscut pe Dede?

— După Eliberare, când îmi petreceam cele mai multe nopţi în localurile din Montmartre.

— L-ai angajat să păzească rănitul?

— Nu puteam să stau zi şi noapte în apartament.

Nici doctorul.

— Ce vei face cu femeia?

— N-are bani de întoarcere. Îi voi plăti călătoria.

Pleacă cu vaporul poimâine.

Ajunseseră în faţa unui bar. Harry Pills se opri şi murmură, ezitând:

— Nu credeţi că am putea să bem ceva? Vreau să spun: aţi accepta să...

Era hazliu să-l vezi pe acel tânăr înalt şi atletic roşind că bietul Lognon.

— S-ar putea să n-aibă whisky, răspunse Maigret.

— Are. Am mai fost.

Comandă, ridică paharul şi îl ţinu un moment în faţa lui. Tot morocănos, Maigret îl privea ca unul căruia nu i-a trecut încă năduful şi, fără tragere de inimă, rosti:

— În cinstea veselului Paris, cum spuneţi voi!

— Mai sunteţi supărat?

Poate ca să-i arate că nu era chiar aşa de supărat sau pentru că Pills era simpatic, Maigret mai bău un pahar. Şi, pentru că nu putea să plece fără să dea şi el un rând, îl bău şi pe al treilea.

— Auzi, Maigret, bătrâne...

— Nu, Harry, eu vorbesc...

Pe la prânz, Pills spunea:

— Să-ţi spun drept, Jules...

— Ce ai? îl întrebă doamna Maigret. S-ar zice...

— Că am pur şi simplu guturai şi că mă duc la culcare după ce beau un grog şi iau două aspirine.

— Nu mănânci?

Trecu prin sufragerie fără să răspundă, intră în dormitor şi începu să se dezbrace. Dacă nu ar fi fost soţia lui, probabil că s-ar fi culcat cu şosetele în picioare.

Până la urmă, le arătase el lor... Perfect!

Shadow Rock Farm, Lakeville (Connecticut), 8 septembrie 1951

În seria Maigret au apărut:

Prima anchetă a lui Maigret
Inspectorul Cadavre
Maigret şi şcoala crimei
Cazul Louise Laboine
Maigret se teme
Maigret şi mortul
Nebunul din Bergerac
Dansatoarea de la Gai-Moulin
Asta-i Felicie!
Maigret la New York
Maigret se înşală
Maigret la Picratt's
Maigret şi ucigaşul
Domnul Gallet a decedat
Spînzuratul de la Saint-Pholien
Cazul Saint-Fiacre
Cine a ucis-o pe Cecile ?
Maigret şi omul dublu
Maigret şi prietenul din copilărie
Memoriile lui Maigret
Prietena doamnei Maigret
Liberty Bar
Careul de aşi
Răspîntia morţii
Maigret în Arizona
Maigret şi gangsterii

În pregătire :
Capcana lui Maigret
Picpus

Cuprins

Capitolul 1 Unde Maigret este constrâns să se ocupe de doamna Lognon, de infirmităţile şi de gangsterii ei.....- 2 -

Capitolul 2 Unde, deşi e vorba de personaje nerecomandabile, inspectorul Lognon ţine să arate că e un om bine-crescut.....- 20 -

Capitolul 3 Unde Pozzo îşi spune părerea despre mai multe lucruri, întrebi de dilentantism.....- 40 -

Capitolul 4 Unde este din nou vorba de ageamii, iar Maigret începe să se cam sature.....- 58 -

Capitolul 5 Unde, în timp ce un anume Baron pleacă la vânătoare, Maigret greşeşte mergând la cinema.....- 77 -

Capitolul 6 Unde toată lumea începe să joace dur şi se lasă cu încăierare.....- 95 -

Capitolul 7 Unde Maigret atacă şi el şi riscă să-şi atragă neplăceri serioase.....- 112 -

Capitolul 8 Unde un anumit inspector se străduieşte să-şi amintească ce a descoperit.....- 130 -

Capitolul 9 Unde Maigret acceptă totuşi un pahar de whisky.....- 148 -

www.polirom.ro
Redactor: Giuliano Sfichi
Coperta: Angela Rotaru
Foto: Florin Pînzariu
Tehnoredactor: Radu Căpraru
Bun de tipar: martie 2007. Apărut: 2007
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare) ; E-mail: office@polirom.ro
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
' O.P. 37 • P.O. Box l-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro
Tipografia S.C. PRINŢ MULTICOLOR S.R.L. Iaşi
str. Bucium nr. 34, Iaşi, 700265
tel. 0232-211225, 236388, fax. 0232-211252
Valoarea timbrului literar este de 2% din preţul de vînzare
şi se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea
Scriitorilor din România,
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR-UNIREA

Maigret n-a mai fost niciodată atît de umilit şi de furios: gangsterii de peste ocean au ajuns să facă legea şi la Paris! Un om este răpit, apoi aruncat din maşină, aproape mort, pe trotuar. Inspectorul Lognon, zis Nasolu', e răpit şi el, bătut cu sălbăticie şi abandonat într-o pădure. Alt inspector e împuşcat atunci cînd poliţia pariziană începe să reacţioneze...

Deşi presa le-a publicat fotografiile, Tony Cicero şi Charlie Cinaglia nu ezită să se arate şi să loveacă după plac. Pentru Maigret e mai mult decît poate să suporte, aşa că decide să acţioneze singur...

În aceeaşi serie:

Liberty Bar
Careul de aşi
Răspîntia morţii
Maigret în Arizona

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0537-8

9789734605378

www.polirom.ro

Pe coperta: Interpret de Florin Piersic Jr.